

FOLYÓIRATOK TARTALOMJEGYZÉKE - 1914

1. szám – 1933 szeptember 15
EGY RABSZOLGA NEMZEDÉK - 2
2. szám – 1933 október 1
JEHOVA EGYÉNISÉGÉNEK MEGNYILVÁNÍTÁSA A KORSZAKOK
NAGY TERVÉNEK SEGÍTSÉGÉVEL - 16
3. szám – 1933 október 15
FELELŐSSÉGÜNK A JELENLEGI IGAZSÁGGAL SZEMBEN - 32
7. szám – 1933 december 15
A LELKI (SZELLEMI) IZRAEL ELLENSÉGEI - 47

A VILÁGÍTÓ ŐRTORONY ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉ- NEK HIRDETŐJE

Örökké való szikla.
Ennél jobb fundamen-
tumot senki sem ké-
szíthetne. Válságdíj
mindenekért.

„Vigyázzó mit mondasz az éjszakáról?”
„Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő.” (Ezs. 21:11)

I. évf. Szeptember 15. 1914 Ádám óta 6042 1.szám

Tartalomjegyzék :

Egy rabszolga nemzedék	1
Ki követ el halálra való bűnt ?	4
"Az ő szeretete óh mily nagy"	10

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az
erősségben és szorga matosan vigyáznék annak meg-
látására, mit szólna nekem az Úr és mit kellene fe-
lelnem az én dorgolásom után — Felele nekem az Úr
és mondván : Ird meg e látást tettetes betűkkel e
táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.”
(Habakuk 2:1.)

„Akkor lesznek jelek a naphán, a holdban és a csillagokban és a földön a Pogánynepeknek szo-
rongattatások tanácsokban való megfogyatkozásnak miatta, mivel a tenger és a hab zugni fog (a
szüntelen való elégedetlenségért); az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várása mi-
att, melyek e földnek kerektségére (emberi társadalomra) következnek, mert az egeknek hatalmassá-
gai (az egyházak befolyása) megindulnak . . . Mikor látjátok, hogy ezek meglésznek, tudjátok, hogy
közel vagyon az Istennek országa . . . Nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközel-
gett a ti váltságotok.”
Luk 21:25 – 28:31.)

. . . Fénylenek az ő villámlásai e világon, látja és megretten a föld . . . az igazságot meg-
tanulják a földnek lakosai . . .” (Zsolt. 97:4; Ezs. 26:9).

Ezen folyóirat és megszentelt missziója.

Az „Örtorony“ védi egyedüli igaz alapját a keresztyéni reménységnek a kien-gesztelés, az „ember Krisztus Jézus drágalátos vére által, ki saját magát adta váltságul mindenkért“. (1 Péter 1:19; 1 Tim. 2:6.) Minden értékes drágaságaival az Isteni szó erős alapjára felépítve, további feladata mindent megvilágosítani mi . . . Istenben volt elrejtve, . . . hogy mostan . . . a gyülekezet által nyilvánvalóvá tétetnék Istennek azon sokféle bölcsessége, — „mely az emberek fiainak más időben meg nem jelentetett oly mértékben, mint a jelenben megnyilvánított“. (Eféz. 3:5—9, 10). Az „Örtorony“ füg-getlen minden szektától, valamint minden emberi hitfelekezettől és annál inkább iparkodik magát minden kinyilatkoztatásában alávetni a Szentírásban megnyilvánított Isten akara-tának a Krisztusban. És azért bir azon szabadsággal, hogy mindent, mit szólott valaha az Ur, bátran és minden tekintet nélkül hirdetné, olyannyira, mennyire azt nekünk az Isteni bölcsesség arra vonatkozólag ajándékozza.

Mi tudjuk azt, amit állítunk, midőn feltartóztatlan hittel Isten biztos ígéreteire támaszkodunk. Azért a világítótorony lapjain semmi sem jelenik meg, melyet mi mint arra kellőt el nem ismerhetünk. Tehát nagyon kérnők olvasóinkat, hogy ezen folyóiratnak egész tartalmát — megcsalhatatlan próbakövének az Isteni szónak — melyből mi idéze-teinket feljegyezzük, megvizsgálni sziveskednénk.

Mit tanít a Szentírás világosan?

A „templom“ („egyház“, „kiválasztottak“) „az élő Istennek egyháza“ — különös műve kezeinek. Felépítése ezen egyháznak tartott az egész evangéliumi koron át, elkezd-vén, mikor a Krisztus a világért meghalt és egyuttal szegletköve lett ezen templomnak, vagy egyháznak, mely által, midőn bevégeztetik — jönnek az áldások Istentől „minden népre“. (1 Kor. 3:16, 17; Eféz. 2:20—22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29).

Időközben azok, kik Krisztus kiengesztelő váltságmunkájában hisznek és Istennek felszentelték magukat, „épületkövekké“ lesznek csiszolva. S midőn ezen „élő, kiválasztott drága köveknek“ legvégsője is ki lesz dolgozva, a nagy Építőmester akkor fogja mind egyesíteni, vagyis összeilleszteni azokat az első feltámadásban. Az akkor befejezett „templom“ az Ő dicsőségével lesz betelve és az egész ezerévi napon Isten és emberek között, mint gyülekezet közbenjáró gyanánt fog szolgálni. (Jel. 15:5—8).

Minden reménynek alapja, úgy a világot, mint az egyházat illetőleg abban a tényben jut kifejezésre, hogy „Krisztus Isten kegyelme által megkóstolta a halált min-denekért“ és hogy Ő lesz „az igazi világosság“, mely „megvilágosít minden e világra született embert“ — „az Ő idejében“. (Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5—6).

Az „igaz egyháznak meg lett ígérve, hogy látni fogja Urát, hasonlatossá lesz Ő hozzá, részese lesz az „Isteni természetnek“ és „örököse az Ő dicsőségének“. (1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; 2 Péter 1:4).

Jelenlegi feladata . . . a „templomnak“ tökéletesbitése és előkészítése a szenteknek jövőendő szolgálatukra: királyai és papjai lenni a jövőendő „korszaknak“. Ők Isten bizony-ságai a világgal szemben és iparkodniok kell felépülni a kegyelemben és ismeretben. (Ef. 4:12; Máté 24:14; Jel. 1:6; 20:6).

A világ reménye a neki ígért áldásokban, gyógyítási alkalmatosságok ismeretében van, mely minden emberrel megtörténik Krisztus ezer évi uralma alatt, hol a szófoga-dóknak és alázatosoknak minden vissza fog adatni — az Ő megdicsőült „temploma“ egyháza által — ami Ádám által elveszett volt, hol azonban minden kemény nyaku, gonosz szándéku ki lesz irtva.

C. T. R. az amerikai angol „The Watchtower“ szerzője. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

E tizenhatoldalos havi folyóirat az alábbi címen kapható: **Szabó Károly** Marosvásárhely, IV. Béla Király-utca 46. sz. — Előfizetési ára: egész évre 2 K 40 fill. Szegény és érdeklődő egyéneknek portó beküldése mellett díjmentesen küldjük.

E folyóiratban megjelentekért felelősséget vállal **Szabó Károly**, szerkesztő és kiadó Marosvásárhelyt. — Németből fordítja: **Szabó Lajos**, Szászrégen.

A

Világító Őrtorony

és

Krisztus jelenlétének hirdetője

Marosvásárhely, 1914 szeptember 15

Egy rabszolga nemzedék

„Mert jól tudjuk, hogy a törvény lelkiállat, de én testi vagyok és rekesztettem a bűn alá.”
(Róm. 7:14.)

Az apostolnak azon állítása, hogy a bűn alá rekesztettünk, azt jelenti, hogy mi rabszolgák vagyunk. Ilyen értelemben szól egy másik helyen is, midőn azt mondja, hogy az emberek a bűnnek szolgái. (Róm. 6:16—17). Visszatekintünk, hogy megpillantsuk, mikor lettünk szolgák és miképpen lett ezen állapot előidézve. Azt találjuk, hogy Ádám saját magát adá el a bűnnek és magával együtt egész nemzedékét. Mi árt fizetett a vevő? És mit kapott Ádám, midőn önmagát odaadta a bűnnek szolgául nemzedékével együtt? Mi azt feleljük: saját (kívánságát) akaratát nyerte meg. Választásához képest részesévé lett egy ideig annak, hogy feleségével együtt lehetett az engedetlenség útján, miután Isten törvényét és akaratát elvetette. Ezen árért, az ugynevezett „én” kielégítésének öröméért eladta magát a bűnnek és megszűnt Isten fia lenni. És ekkor lett a bűnnek szolgája és ezt követőleg rabszolgája a halálnak. (Róm. 5:12.)

A bűn az a nagy hatalom, mely az egész világot uralja; szolgaságába vonja az egész emberi nemzedéket. Senki sem menekülhet meg ezen szolgaságtól egy utnak kivételével. A bűn szolgaság alatt szomorúság, betegség, megcsalattatás és halál üti fel a

fejét. A halál elsőrendű jutalma ezen nagy egyeduralkodásnak. S ennél fogva olvassuk: „A bűnnek zsoldja (jutalma) a halál”; „az egész teremtség mintegy szüléshez készülvén kesereg”. (Róm. 6:23 ; 8:22.) Az egész emberiség a szolgaság ezen nyomása alatt selymölődik, mely az izraelitáknak Faraó alatti szenvedése által lett példázva. Az egész világ Istentagadásban vándorol, az ő kegyelméből kiesett és az örökéletől levágtatott.

Az embernek megszabadítása az előképletben.

A szolgáknak a bűnből és a halálból való megszabadítása képletezve lett a törvényben a megszabadítás által — az 50-dik évben, vagyis az örömevben. Az örömev kezdetén csak azok maradtak szolgaságban, kik azt a szabadságnak elébehelyezték. (5 Mózes 15:14—17; 3 Móz. 25:38—41). Eképpen az ezerévi uralma Krisztusnak, a millennium, a nagy örömidőszak lesz, midőn az összes szolgák a bűn szolgaságából és a Sátán hatalmából megszabadíttatnak, hogyha akarnak a szabadságra felemelkedni. De törvényes megszabadítása az emberiségnek aképpen lesz, hogy az egész emberiség igaz-

ságosan szabad lesz, mert az összešek egy árral vétetnek meg a büntől és egy új Messia: Jézus Krisztus — a dicsőség nagy királya alá lesznek rendelve.

A messiási királyság arra fog szolgálni, hogy az emberiséget felemelje. Minden, ami elveszett, az ezerév alatt vissza lesz adva és mindenki meg lesz szabadítva olyanok kivételével, kik a bünszolgaságot többrebecsülik a szabadságnál; az olyanok végtére a második halálba mennek, vagyis létük kioltatik, hogy soha többé fel ne ébresztetnének és azon joggal bírnának, hogy örökké éljenek, vagyis Isten nagy családjának részesévé legyenek.

Az emberiség jelenlegi uralkodója.

A bűn uralkodónője lett nemzedékünknek s hatalma alá hajtotta. A bűn képletileg nagy egyeduralkodónak van nevezve, mert az egész emberiséget uralja. Sátán: egy másik neve a bűnnek. Mivel Urunk őt a „hazugság atyjának és eleitől emberöldöklőnek“ nevezi, (Ján. 8:44) azért joggal mondható a bűn megtestesülésének és minden igazságtalanság képviselőjének.

Jézus krisztus a váltságdíjat megfizette mindenekért, hogy az emberiség a kellő időben a bűn szolgaságából megszabadíttatnék. Az isteni ítélet Ádám felett a halál volt és a bűn közvetítő csatorna, melyen a halál ide lett vezetve. Krisztus „miértünk lett bűnné téve.“ (2 kor. 5:21); azaz Ő úgy lett tekintve, mint egy bűnös. És azon büntetést szenvedte mely jött a bűnösre igazságosan. Ez azért történt, hogy minket a bűn ezen nagy szolgaságából megszabadítana. Pál apostól mondja, hogy egykor az egész teremtés szabaddá lesz téve a bűn és halál szolgaságából Isten fiainak dicsőséges szabadsága által. (Róm. 8:20—21.)

Midőn Ádám az „én“ kielégítésének engedett elayera a halálbüntetést. Isten kimondotta az ítéletet és azért kellett azt hordania. Hogy azonban Krisztus ezen Ádámra jött ítéletet hordozhatta, szükséges volt, hogy az önkivánságnak ellent mondjon. A saját „én“-nek

meghalt, hogy az Atyának akaratát cselekedné. Örömmel veté magát alá az Isten akaratának — mindazoknak, mik a könyv lapjain írva voltak.

Mi, akik Istennel szövetségre léptünk Krisztus által jutottunk ezen állapotba. Midőn önként Krisztus szolgálivá lettünk, még szolgaságban találjuk magunkat; azonban ez szolgaság Krisztus alatt, a bűn szolgasága helyett. A világ azonban a bűn szolgálja és nem a Krisztusé. Mielőtt Krisztus minket a büntől megszabadítana, megkívánja mennyei Atyánk, hogy akaratunkat teljesen adjuk át Neki. Ez minket szolgálkká tesz teljes értelemben. A teljes szolgaság, szolgasága az akaratnak, egyiknek a másiké alá. Ilyen a mi szolgaságunk; ez azonban áldást hozó. Akár eszünk, akár iszunk, alszunk, vagy dolgozunk vagy bármit cselekszünk, akaratunk összhangban kell legyen Urunk akaratával és az Ő dicsőítésével. Mi egy rendkívüli áldásos szolgaságban vagyunk és sohasem szeretnénk megszabadulni belőle.

„Az Ő szolgálja lenni nagyobb boldogság, mint király lenni és hadseregek felett uralkodni.“

Beismerjük, hogyha akaratunk Isten akaratának teljesen nem lenne alávetve, úgy nem készíttethetnénk el kellőképpen megszabadítónknak dicsőségében, tisztességében és halhatatlanságában a jövődő dicsőséges dolgok örökségére. Mi azért szabadíttattunk meg a bűn szolgaságából, hogy egymásnak lennénk szolgálai, tudniillik a Krisztusnak. „Mi pedig úgy találjuk, hogy a midőn a büntől szabadokká lettünk, valóban szabadok vagyunk.“ (Ján. 8:36). Igaz azonban, hogy addig mig élünk, egy bizonyos mértékig a bűnnek szolgálai vagyunk, amenyiben testünk lesz tekintetbe véve. De az apostol világosan mondja: „Ne uralkodjék azért a bűn a ti halandó testetekben“, azaz ne engedjétek meg neki, hogy rajtatok uralkodjék; vonakodjatok a bűnnek engedelmeskedni. (Róm. 6:12) Tehát feszítsük meg teljes erőnket. Aki nem akar teljes erejével küzdeni, a bűnnek szolgálja marad. Nekünk azon szabadság megtartásáért kell küzdenünk, mellyel minket Krisztus sza-

baddá tett. (Gal. 5:1). Ha mi e tekintetben kétfelé osztott szívvel vagyunk, úgy csak részben vagyunk hivek és elkésünk a győzelmi díjat elnyerni, ha fel nem serkenünk. Ha kellőképpen hivek vagyunk, úgy kegyelme elégséges és minket gazdagon kárpótol önmegtagadásunkért és minden áldozatunkért, amit ez a hűség követel.

„A világ bűne.“

A világ bűne, Ádám bűnéért lett. Ez az eredeti bűn — engedetlenség volt. És ebben nem csak az van mondva, hogy miképpen vett erőt a bűn a világon és tartja rabigában jelenben is, hanem magában foglal mindent, ami ezen büntetéssel összefügg. Jézus azért jött a világra, hogy a világ bűnét elvenné. (Ján. 1:29). És ő a büntől való megszabadulást aképpen tette lehetővé, hogy életét áldozta fel, midőn azt megfelelő vételárképp adá az Ádám életéért.

A bűn uralkodott Ádám felett attól a pillanattól kezdve, midőn ő vétkezett. Ő a bűn szolgája lett azonnal, amint a bűnnek engedelmeskedett. Istentől két alaptörvény van kimutatva. A bűn kísértésbe hozta Ádámot és mondá: kövesd ezt az utat; és amint Ádám ezt a besugást követte, azonnal a bűnnek szolgája lett és Isten megengedte, hogy rajta véghezmenjen a büntetés. Az írás úgy tárja elé, hogy Isten csak a kezét voná el, midőn Ádám önkéntesen a bűn szolgája lett.

A jó — és gonosz alaptörvénye örökévaló. A jó és gonosz alaptörvénye örökké fennállott, nem tekintve azt, hogy tevékenységben volt-e, vagy sem. Igazság mindig létezett. Örökké volt alaptétele az igazságnak és alaptétele a hamisságnak. Mióta Isten lényeket kezdett teremteni az Ő hasonlóságában, mindig kínálkozott alkalom a hamis utat választani. Sátán a hamis utra hamarabb is léphetett volna, mint ahogy azt cselekedte. Az emberiségnek a jövőző korszakban is lesz mindig szabadsága vétkezni, ha azt az igazság elébe helyezi. De Isten a leckét affelől hogy mi a bűn jutalma, annyira az emberiség és minden értelmes lény elméjébe vési, hogy ők ezen leckét teljesen megtanulják. A

hamis utat nem követik, sem pedig nem fogják abban kedvüket lelteni, mert tudni fogják, hogy az egyenlő lenne az öngyilkossággal. A gonoszat annyira választanák, mint Isten választaná a gonoszat. Mindenek meg fogják tanulni „szeretni az igazságot és gyűlölni a hamisságot“.

De ezen alaptételek mindig érvényben fognak maradni. Ha az egyiket cselekedni igazság, úgy a másikat, vagyis ellenkezőjét tenni hamisság. Isten igazságos rendelete odairányul, hogy mindenek, kik az igazság alaptételének engedelmesek, örökké éljenek. Az igazság örökös affelett, hogy mindenki, aki az igazságtól eltér, a büntetést vonja magára. Ez egy általános alaptétel: „A bűnnek zsoldja a halál és az igazság zsoldja — örökélet. Közelebbről kifejezve az örökélet egy könyöradomány, mert senki sem érdemelhetné meg.“ Istennek könyöradománya örökélet a Jézus Krisztusban.“

Az eladási ár, — a vételár.

Midőn Ádám bünt követett el, eladta életét. Amint Pál apostól mondja, Ádám a bűn által nem lett váratlanul meglepve. Tudta, hogy a halál lesz a bűnnek büntetése; következőleg tudta azt is, midőn az eltiltott gyümölcsből evett, hogy eladta életét. Más szóval életét egy gyümölcsért adta, vagyis inkább az asszonyért, kinek kedvéért ette meg a gyümölcsöt. Kielégítése az egyedüli „én“-nek életébe került. Akarattal ment a halálbüntetés alá a bűn szolgaságába s annak következményébe azáltal, hogy a gyümölcsöt megette, mert ismerte a büntetést. Az eladási ár, amint látjuk, egy gyümölcs volt. A vételár, a megfelelő ár, az emberi életnek átadása volt.

Az Isteni előrelátás egy nagy házhoz hasonlít, melyet különböző oldalokról lehet megtekinteni. Különböző képleteket használhatnánk az eladás és vételárra vonatkozólag de szerintünk ezen magyarázat annyira találó, amennyire csak lehetséges.

A megváltási-díj alapja ezen tervnek.

Nem fordul elő egy más pontja sem az Isteni tervnek, a szentírásban, mely határo-

zottabban lenne kijelentve s egy pont sem amely ellen oly sokoldalú harc folya — nyíltan vagy titkon ravaszsággal, — mint éppen a megváltási díj ellen. A megváltási díj Ádámért, az igazságnak ki kellett fizetessék. Az igazság követelte, hogy az emberiség halálra ítéltesse, ugyszintén Jézus is engedett ezen követelésnek. Az igazság azt mondja: Fizesd meg nekem az árt és az emberiség szabadsága vissza lesz állítva. Az igazság nem engedi magát az utból félretétni; erősen megmarad követelése mellett, a büntetés marad mindaddig, míg a váltásdíj kifizetetik.

A bűn nem személy, hanem csak meg személyesítése a gónosz alapelvének és a Sátán helyett, mint értelmet mondó szó van használva, ki egy személyiség. Az ember

saját magát adta el a bűnnek; az igazság nem adta őt el. De az igazság az eladási esetről leltárt vett fel és azt elismerte, úgy, hogy a bűn az ítélet szó következeképpen uralomra juthat az emberek felett. De az Isteni szeretet közbelépett és gondoskodott váltásdíjáról a bűnnek. Mindenek, akik a bűnnek eladtak Ádám által, a büntől és a haláltól meglesznek váltva. Ezen átvitel csak Krisztus által történhetik. Ő megvásárlója és közvetítője mindennek, kiket bizonyos időben, ha akarnak, a bűn és halál nyomása alól felemel és az igazságnak, az életnek uralma alá helyezi. És az igazság hozzájáruló bizonyossága lesz annak és megengedi, hogy Jézus az előjogot gyakorolja, az emberiséget önfeláldozásának érdeme által helyre állítsa.

I. RÉSZ.

Ki követ el halálra való bűnt?

„Valaki Istentől született, bűnt nem cselekszik, mert annak magva marad abban; ingyen sem vétkezhetik, mivel Istentől született.“ (1 Ján. 3:9).

Előjoga, felelőssége és félelme az új teremtménynek.

Azon kérdések felől, melyek a kiválasztottak emberi természetéről szellemi természeté váló átváltozására vonatkoznak, bizonyos mértékig zavarodottság uralkodik. Hogy megelőzőleg az átváltozás ezen tényét, a Szentlélek (szellem) által való fogamzást világosan megérthessük, helyes értelmet kell nyernünk affelől, hogy az emberi akaratot mi egészíti ki; mert az akarat az, ami át lesz változtatva.

Tárgyunk megértésére nem szolgálhat külön képlet, mint egy törvényhozó-testület parlament, vagy akár egy birodalmi ülés. Ilyen testületek ülésnapján nagy számmal vesznek részt, akik aztán részekre oszlanak fel, miket pártoknak neveznek. Némelyek az egyik, mások más párthoz tartoznak, de a többségben levő párt irányelvei jönnek mindig számításba.

Ugy van az emberi elmében is. Nekünk abban különböző létműveink vannak, melyek különböző képpen nyilvánulnak meg. Egyike, mint vallási érzék, okosság, részrehajlás, ére nyesség stb., míg mások energiát (erőt), ismét mások szorgalmat, harckészséget árulnak el. Ha ezen különböző képességek elé egy kérdés lesz intézve, úgy feloszlanak különféle osztályokra, melyek erősebbike képes a többiekben uralkodni.

Vegyünk például tekintetbe egy dolgot, mely az önérdeket érinti: ha a birvág erős a harcvágyat képessé teheti a tárgynak bírásáért harcolni. Ő a dulás értelmét is felizgatja, hogy a harcban segítene, miáltal egy bizonyos mértékig az igazság, vagyis a tudat vágya elnyomatik és a szeretet tulajdonsága ki lesz szorítva, mert a birvág célokat tűzhet ki, mely a szeretet együttműködésével nincs harmoniumban.

A létművek, melyek a világot általánosságban uralják: az irigység, önkielégítés stb. egy-

szóval mindaz, ami ~~ön~~zéssel kezdődik. Dacára, bár a vallási létege: tisztelet, remény, jócselekedet, szent értelem stb. erősek, mégis az ~~ön~~zés által legyőzettek, úgy hogy ~~ön~~zéssel kéz-kézben halad. Ha például a jótékonyság létege önzési vágyak által legyőzetik azt mondja: Ezen tárgyat csak ezen javasolt pénzösszegért akarom adni, hogy hasznom legyen belőle; de ha hasznót nem hajt nekem, nem adom. Ugy a birvág és más önzési tulajdonságok létege a jótékonyság létegevel kéz-kézben halad, mely azáltal az „én” szolgálatának eszköze lesz.

Világi embereknel ezen eljárás szokásos. Vannak emberek jeles természeti tulajdonságokkal, melyeket kielégíteni igyekeznek, de minden, amit cselekesznek, mindenben az „én” az uralkodó. Némelyütt kitűnik ezen önzés önszeretében, önérdék megnyilvánulásában stb. Ezen összetétel az önző embert szüli és dacára, hogy elég nagy mértékét bírja a jótékonyságnak, mindazáltal ezen jeles tulajdonság önzési vágyak uralma alatt áll.

Az első lépés igazi megtéréshez.

Midőn az evangélium egy önző emberhez ér, egy különös ajánlatot terjeszt eléje. Hozzáfordul új létművek csoportja által. Megmutatja neki, hogy nem a saját „én”-t, hanem Istent kellene elsőhelyre helyezni; továbbá be kell látnia, hogy az észnek legnagyobb és legjelesebb létművei azok, amelyek a Teremtőt és az embernek, mint teremtményének felelősségét elismerik. Megmutatja neki azt, hogy öndicséret és más önzési célok uralják gondolatát.

Ha egy ilyen személy az evangélium ajánlását hallja, azáltal befolyásolva kellene magát érezze, ellene vagy mellette választván, vagy ezt mondaná: Ha az evangélium ajánlata elfogadtatik, akkor a nem mindig kifogástalan üzleti eljárásokkal félbe kellene szakítani. Azután mondja magának, hogy őrizkedni fog olyan lépést elkövetni, mert többet követel, mint amennyit kész adni s akkor saját számításával kerülne ellentétbe. Később talán visszahatás, vagy nyomor által

felrázatik és másképpen tekinti azon dolgot. Akkor a dolgot más világításban látja és örömmel kész cselekedni Isten akaratát. Akkor mondani fogja: „Belátom, hogy életemnek át kell alakulni. Én Isten teremtménye vagyok, tehát helyes, ha mindenemet Neki szentelem. Azonban látom, hogy a felszentelés nagy változást fog életemben előidézni. Előbbeni szokásaimat és eljárásomat el kell hagyjam.”

Ez az első lépés az igazi megtéréshez: a bünből az igazságra való térés. Ebből azonban még nem szabad azt következtetni, hogy azon személy, ki ezen lépést megtészi, Isten felhívásának — Krisztus tanítványának lenni — eleget tesz. A gazdag ifjunak, ki Jézust kérdezte, hogy mit kellene cselekednie, az örök élet elnyeréséért, mondván lett, hogy Isten törvényét tartsa meg. Ő azt felelte, hogy azt ifjúságától fogva megtartotta. És Jézus megkedvelte őt. Az ifju iparkodott minden tekintetben igazat cselekedni. Nem volt-e minden igaz őbenne? Nem! Jézus mondá neki: „Még egy fogyatkozásod van: add el minden vagyonedat és oszd ki a szegények között és lesz gazdagságod a mennyben; jer, kövess engemet!”

A gazdag ifjunak ez különös tanácsként hangzott, mert ő mindig példás életet élt. — Senki sincs feljogosítva, hogy gonosz életet folytasson; senkinek nincs joga jogtalanságot elkövetni. Az, amit Jézus ezen ifjunak valóban mondani akart, az, hogy kötelességét teljesítse csak és semmi többet.

A mester tovább ment és mondá: Én csak egy ajánlatot tehetek, amely nagyon dicsőséges, tudniillik a vélem együttes uralkodás a messiási Királyságban. Az élet, melyet elérhetsz, ha tanítványom leszel a dicsőségnek, tisztességnek, halhatatlanságnak, az isteni természetnek élete. Ha ezen magas állást elérni kívánod, többet kell cselekedned, mint csak a bünt kerülni. Isten most áldozatot kíván. Ha magad fel nem áldozod, úgy nem lehetsz az én tanítványom, mert csak olyanok, kik mindenüket feláldozzák fogadtatnak el az Atyától és lesznek a Szentlélektől (szellem) fogamzva s lehetnek az én

dékosan kívánna bünt cselekedni, az azt jelentené, hogy az új életnek csirája, melyre fogamzva lett — kioltatott. „Ki Istentől született, az nem vétkezik.“ Ha akarattal vétkezik, úgy azonnal megszűnt Isten fia lenni. Istennek fiai nem kedvelik a bünt. Azért mindenki, aki szándékosan halad a bűn útján ezzel azt bizonyítja, hogy új értelme teljesen eltűnt és Istennek meghalt, úgy mint azelőtt a felszentelésben a testnek halt meg.

Mi azt hisszük, hogy nem sokan lettek akarattal, szándékosan Istennek ellenségei; valamint reméljük azt is, hogy nem sokan fognak a második halálba menni. Azonban Isten népének, amennyire csak lehet, távol kell tartania magát olyan eshetőségektől. Az olyan állapot lassan, lépésről-lépésre lesz elérve. Ha Istenhez jövünk, először a bünt kergetjük el. Később odajövünk, hogy testünket élő áldozat gyanánt adjuk, ami el is lesz fogadva. Ugyiszintén azok, kik az igazságot megvetik, rendesen lassan süllyednek vissza. A bűnnek rendre való megengedése Istentől elvezet, miglen az új teremtmény megszűnik létezni.

A test az új teremtménynek kimerítője.

Midőn János apostol idézetünkben azt mondja, hogy akik a lélektől fogamzottak, nem vétkeznek, úgy azt gondolja, hogy nem akarattal vétkeznek. Van-e más bűn, mint akarattal elkövetett? Azt feleljük rá: Van. Az akarattal elkövetett bűn halálba vezet. A szentírás mondja nekünk, hogy „nem mindenek érik el Isten dicsőségét“, (Róm. 3:23.) hogy senkisémmé tőkéletes. „Mert nincsen csak egy igaz sem“. Az igazság, mely a kiválasztottak tagjainak lesz beszámítva, testüknek lesz beszámítva. Az új teremtmény maga tőkéletes. Mint új teremtmény — kívánja — Krisztus tanítványa minden előbbi cselekedeteit, melyek a bűnre és halálba vezették, — félretekenni, hogy teljesen Isten hasonlóságára változtassék át. De ő többé — kevésbé ki lesz merítve, nemcsak saját, hanem még mások tőkéletlensége által is. Neki saját természetének gonosz hajlamai ellen kell

törekednie, valamint küzdenie kell azoké ellen is, akik körülötte vannak.

Ugyanazon apostol bizonyítja, hogy ha valaki azt mondaná, hogy nincsen bűn ő benne, nincsen abban igazság és hazuggá teszi Istent. (1 Ján. 1:8—10.) Azon írónak ezen két bizonyossága összhangban van egymással. Idézetünknek bizonyossága az új teremtményre vonatkozik, míg a másik, hus és vérből való testére. Senkisémmé palástolhatja el a bünt testében egészen, annak gyengesége, valamint az őt körülvevő kedvezőtlen körülmények miatt.

Ezen új teremtmények azonban megtartják magukat Isten szeretetében Isten fiainak. „Vagyon Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus“. (1 Ján. 2:1.) Isten ismeri gyengeségeinket, mert ő maga készíté ezen eljárást. Az apostol mondja, hogy mi magunkat Isten szeretetében megtarthatjuk, ha tisztaságban maradunk. „Ha megvalljuk a mi bűneinket, hív és igaz az Isten, hogy megbocsássa nekünk a mi bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól“. (1 Ján. 1:9.) Az Urnál be kell ismernünk mindennapi ballépéseinket és megbocsátásért kell esedeznünk. Azért imádkozunk naponta: „Bocsásd meg a mi bűneinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek“.

Büntetés, részleges, szándékos bűnért.

Ha ezen ballépések csak a testnek gyengeségei, vagy tudatlanság, szűklátókörűségből erednek, akkor olyan bűnök, melyeket az Ur teljesen megbocsát, ha érette könyörögünk. Ha ~~a bűn~~ — hol az új teremtmény értelme többé, kevésbé hanyag volt — elégséges elhatározás fogyatkozása által történt, úgy olyan mértékben lesz érette felelős az új teremtmény.

És minden olyan ballépésre, melyben az új teremtmény hibásnak találhatik, büntetés jön. Ezen tudatos, szándékos bűnért az új teremtmény felelős. Ez nem tartozik az eredeti bűnnek és tőkéletlenségnek hatásköre alá.

Egy keresztyén a haragra természeti kíváncsisággal bírva és lehetetlen volna e hajlam felett teljesen uralkodni. Mielőtt, mint

uj teremtmény jőne tudatára a dolognak, ezen természeti hajlam türelme elvesztésének nehézségébe sodorná. Olyan esetben az uj teremtménynek mindent kellene követni, a mi hatalmában áll, hogy ezt imádkozás és folytonos iparkodás által legyőzze, sőt ha szükséges ilyen ballépésekre önbüntetésének feltevése által is, mely talán önmegtagadást követelne. Ha azonban az uj teremtmény mondaná: Ez az én testemnek gyengesége, én nem tehetek róla, akkor csapások jönnének rá s közéje s az Ur közé felhő ereszkednék; az olyan lelki beteg lenne, mignem az Atyához térve igaz bűnbánatot tenne és újból elfogadtatnék. Ha ezen lelki állapotban maradna, kérdéses, hogy valaha tagja lenne-e a kicsiny seregnek. Neki határozottan ellene, vagy melléje kellene álljon.

Vannak tehát bűnök, melyek nem bocsátatnak meg, hanem meg lesznek büntetve. Ha az átlépés teljesen akaratos bűnbe menne át, akkor az halálra való bűn lenne. Azt jelentené, hogy az uj teremtmény megszűnt létezni, mert Istennek lelke, — mely Isten fiaiban működik — mindig az igazságot kedveli és utálja a bűnt. Mindenki, ki Istent szereti, „megtartja magát és ama Gonosz nem illeti azt“. (Ján. 5:18).

Megpróbáltatások célszerűek.

Mi azonban — az apostol szerint — ezen kincset, az uj értelmet földi edényben birjuk. Mi mennyeieknek és földieknek vagyunk összetétele, tudniillik mennyei akaratnak és földi testnek. Eközben a test az uj teremtményt próbára teszi, midőn megszorongatja, hogy a felszentelést elejtené. Eképpen meg van az ő küzdelme, mert a földi test halottnak lesz számítva. Isten, ígéretéhez képest áttekinti az ő természetet és csak a mennyeit ismeri el, addig míg az akarat hű; Ő kegyelmet ígért a szükséges segítségben.

Amint azt előbb megjegyeztük, ha előfordulna, hogy az uj akarat aluszékony és hanyag lesz, úgy ez komoly, jelentőségteljes dolog; az uj akarat akkor nagy veszedelemben forog.

Azon állásban határozott akarata kell legyen Isten felől, mely egy időbeni eltérését nagyon megbánja, máskülönben nem létezhetik az uj teremtés. Mialatt a harc az ő embertest és uj akarat között előhalad, aközben az uj akarat mind erősebb és erősebb lesz, ha a tényállásnak teljes tudatában van. Isten megengedi, hogy a test mindig nehezebb megpróbáltatásoknak legyen kitéve. Ő megengedi, hogy a kísértő és a világ a testre nyomást gyakoroljon, hogy az uj teremtmény hűségére nézve megpróbáltassék. Urunk azért lett érdemesnek találva az Isteni természet részesévé lenni, mivel „hű volt haláláig mégpedig a keresztfának haláláig“. Hasonlóképpen kell legyen követőivel is. Az Isten tudja mennyit birunk el, ki nem hágy minket feljebb kísérteni, mint amennyit elbirunk s a kísértettel egyetemben utat nyit a szabadságra úgy, hogy azt elszenvedhessük. (1 Kor. 10:13).

Miért tévesztik el némelyek győzedelmeskedni?

Ugy a tapasztalatok azután tovább haladnak. Amint az apostol mondja „feltámasztattunk, hogy uj életben járnánk“ — feltámasztatásunk már elkezdődött. (Rom. 6:4; Kol. 3:1). És ezen megújulásban mindig erősebbek leszünk, olyan mértékben, amilyenben az Ur (szavaira) intésére vigyázunk. És, ha mi akaratunkat az Ő akarata szerint engedjük kialakítani, úgy végre pályánkat bevégezzük és a földi, emberi természetről a mennyei, Isteni természetre való feltámadásban részesülünk. Akkor az az uj akarat, mely földi testben fejlődött ki, szellemi otthonában fog tovább gyarapodni; egy testet fog birni, mely hasonlatos lesz a feltámadott és megdicsőített Jézus testéhez (1 Ján. 3:1—2).

Azoknak állapota, kik teljes győzelemre nem jutnak, a következő: Azok többé, kevésbé a kísértő támadásainak esnek alá, mivel a sajátlagosság behatását kerti szektnek, mivel azáltal rokonaik között megbotránkozást szerezhetnének. Azért többé,

kevésbé tul lesznek terhelve az élet nehézségei, vagy pedig élvezet, vagy gazdaság kísértése stb. által. Olyanokat figyelmeztet az apostol, hogy minden igát levetnének és kitartással futnának az előttünk levő cél elérése után. Ezen osztály egy pillanatig sem

gondolja a futást felhagyni, ~~híve~~ bizonyos időben nehéz megpróbáltatásokon kell átmenjen, mely testüket megemésztí. Azért nem kevésbé fogja eltéveszteni, hogy a magas hivatás jutalmát elnyerje, amit a hívek fognak elnyerni.

„Az ő szeretete oh mily nagy“.

„Mert a te kegyelmességed jobb az életnél“, hogy az én ajakim dicsérjenek téged. (Zsolt. 63:4).

Isten, a kegyelmességet egyéniségének, mint természeti tulajdonságát bírja. Az általánosan működésben van és kiterjeszkedik a szó szoros értelmében, nemcsak az értelemmel bíró, hanem az értelem nélküli lényekre is. Ő kegyelmességét úgy igaznak, mint hamisnak részesévé engedi lenni. Ő engedi, hogy a nap süssön és az eső essék úgy a jóra, mint a gonoszra. Van azonban egy különös kegyelmesség, szeretet, melyet azok részére tart fenn, kik tiszteletreméltó lelki tulajdonsággal bírnak — kiknek egyéni tulajdonságuk lehetővé teszik őket úgy szeretni; hasonlóképpen, amint egy jó személyiség, minden más jószemélyiséget szeret, ki jeles tulajdonságu.

Isten olyan szeretettel viseltetik az angyalok iránt s hasonló szeretete volt Ádám-mal szemben is, mielőtt nem vétkezett. És a bűnbeesés után az Ádám nemzetség olyan tagjaihoz hajlik kegyelmével, kik bűnüknek tudatában kívánnak megtérni és az Ő akaratát cselekszik. Az Ő kegyelmessége olyanok irányában gyönyörűséges eljárást talált.

Ő előre elvégezte, hogy némelyek földi természetűek lennének, hogy az örökélet áldását itt a földön élveznék, miután ők az édeni tökéletességre vissza lesznek vezetve, míg ellenben másoknak a szellemi természetet szánta.

De az akaratos bűnöst nem szereti Isten. Ez összhangban van az igazsággal. A tudatlant, ki Isten törvényét a tudás hiánya miatt lépi át, szerethetjük; de igazság szerint nem szérethetünk valakit, aki bűnös és a ki-nek szíve és akarata azon van, hogy bünt cselekedjék. A javithatatlan bűnösöket nem szereti Isten. „Minden igazságtalant megsem-

misit Ő. Ugy rendelte, hogy csak azok örvendezhessenek az örökélet áldásaiban, akik igazságával összhangba jönnek. Azoknak örök boldogság lesz osztályrészük s az örökkévalóságon keresztül részesei lesznek gazdag kegyelmi áldásainak.

A zsoltáriró, Isten kegyelmét saját életében tapasztalta. Midőn felkenetett, hogy izrael királya legyen, tudta, hogy Istennél kegyelmet talált. És amint később olyan dolgokat cselekedett, melyek igazságtalanságot árultak el, Isten megfeddte és megbüntette szeretetben. Mivel Dávid Isten szíve szerint való ember volt, mint olyannak kívánsága volt igazat, Isten akaratát cselekedni. De mint az iránytű sarki irányából bizonyos körülmények között elmozdítottathatik, úgy Dávid is egy ideig bűnös utra lett vonzva. Azonban, amint a kísértés elhaladt, az Ur néki feltárta bűnét, szíve azonnal teljesen megtért a Jehovához, amint az iránytű-tűje visszatér és ismét a sarkok irányában mutat. Azáltal bizonyítá be Dávid király, hogy élete Isten kegyelme nélkül semmit sem ér; hogy semmi sem tetszenék neki az életben, ha Isten kegyelméből kiesett volna. E tényben jut kifejezésre azon titok, hogy miért vallotta ajka örökké Isten kegyelmességét és dicsőségét.

A mi felkenetésünk sokkal fenségesebb.

Ez sokkal jobban talál mireánk, kik jelenben Istennek igaz, felszentelt gyermekei vagyunk s naponta iparkodunk Néki szolgálni s követni a Mestert. Mióta az Isteni kegyelem által övéle szövetségre léptünk, a bűnből való kibékülésnek alapján vagyunk Istennek fiai és a Szentlélektől fogamzottak. —

Mi Krisztus felkent testében lettünk elfogadva. Nem földi trónra lettünk felkenve, mint Dávid; felkenetésünk többet jelent: Ő felken minket mennyei trónra az egész föld feletti uralomnak részesévé.

Egy földi trónon ülő király, vagy császár sem remélhet többet, mint egy pár évig uralkodni. Ellenben azok, kik méltóknak találtnak a Messiással uralkodni, dicsőségben résztvenni, ezer évig fognak véle uralkodni. És ez magasztosságuknak csak kezdete. A mi mennyei Atyánk, aki minket most fölnevel és az Ő egyszülött Fia által — kivel kell uralkodjunk — ezen dicsőségre előkészít, biztosít minket, hogy Ő velünk lesz és úgy vezérel utainkon, hogy minden dolgok javunkra szolgáljanak, mivel szeretjők Őt.

Igy Istennek kegyelmessége mirajtunk jobban megnyilvánul, mint bármely népén a világtörténelemnek. A mienk az Ő nagy és drágálatos ígérete. Mi élvezői vagyunk az Ő különös szeretetének. És minél inkább becsüljük az Ő szeretetét és ezen magasztos ígéreteket, valamint kegyelmének gazdagságát, annál inkább vonzódik köszönettel Hozzá a mi szívünk, annál inkább ismerjük kegyelmességét, annál inkább vagyunk készek letenni életünket az Ő szolgálatára. Hasonlóképen volt Jézusnál. Ő az Atyának kegyelmességét mindennél többrebecsülte. És Istennek határozata által megnyitotta nekünk ezen „új és élő utat“, hogy midőn tanítványai leszünk, Ő véle Isten különös kegyelmében s összehasonlíthatatlanul dicső ígéreteinek részeseivé lehessünk, mi csak azoknak van szánva, „kik követik a Bárányt, akárhová is megy“. Bizonylyal „dicséri ajakunk az Istent“. És nemcsak az, hanem pénzerszényünk és minden befolyásunk az Ő megdicsőítésére kell használtassék! Minden, a mink van és amivel birni remélünk, kell, hogy az Urnak dicsőségét magasztalja.

„Nagy örömmel mondom e hirt“.

Mióta Atyánknak kimondhatatlan kegyelmességét jobban tisztelni tanultuk, mint mindent, amit a jelenlegi élet adhat, mióta örömmel tettük le minden földi gazdaságainkat,

reményünket, iparkodásunkat és életünknek egész erejét az Ur oltárára, szent lelkesedéssel hirdetjük a gyógyulásnak örömhírét. Örömmel hirdetjük tulajdonságait annak, a ki a „sötétségből az ő csudálatos világosságára kihivott“. E követség sokkal jobb annál, minthogy azt megtarthatnánk magunknak! Ha nem lenne szabad hirdetnünk, akkor testünk tagjainkba zárt tüzhöz lenne hasonló; azért kell, hogy hirdessük azt. E hírüladást készek vagyunk pénzzel és fáradalommal támogatni; mi számolunk azzal, hogy testi rokonaink által üldözve és félreértettünk és talán családtagjainktól is megvetettünk. Mi készek vagyunk a világ és a létesített egyházak megvetését elviselni.

Az idézet (textaes) csak a szentekre vonatkozhatik. Dávid próféta idézetünkben próféciailag beszél Krisztus kicsiny seregéről. Ezen szavak nem vonatkozhatnak másra, mint Isten felszenteltjeire. Csak azok, kik Istennel járnak, becsülik kegyelmességét többre földi életüknél. Ha egy vallásos keresztyént kérnünk, hogy ezen dolgot fontolja meg és mondja nekünk meg, hogy ezen életet az Ur kegyelmességével elcserélné-e, midőn a mérleg egyik felébe minden gazdaságot, reményt, előhaladást, családi összeköttetést, socialis állást, egyházat, emberek becsülését stb. vetjük latba, mialatt a mérleg másik felébe Isten kegyelmességét helyezzük, akkor huzalkodnék és magát lehetőleg ezen élet dolgai mellett határozná el.

Olyanok, kik a „Korszakok terve“ által az Isten kegyelmességének és szeretetének ismeretére jutottak, ha Isten gyermekei, — úgy próbára lesznek állítva. Ha csak affelett örülnek, hogy nincsen örökkévaló tüzes pokol s hogy Isten szeretetének terve az egész emberiséget magába zárja, úgy az Ő nagy szeretetének lángja még szívüket nem érintette úgy, hogy abban visszhangra talált volna. Ők utaikon tovább haladnak és örülnek, hogy a sötétség láncaitól megszabadítottak, hanem hasonlóké lesznek azokhoz, kiket a Mester meggyógyított, de nem tértek vissza, hogy tiszteletet tennének neki, sem pedig, hogy szolgálatjukat felajánlának. És

sajnos, a legtöbbször olyanok! Mi most a nagy megpróbáltatási napban élünk. Ki állhatja meg a próbát ezen gonosz időben?

Isten, a mi fényes Napunk.

Istennek szeretetteljes kegyelmessége, amely az igaz szentektől annyira becsültetik, nemcsak kegyelmesség a jövő kilátásaira és reményekre, hanem megáldott része a jelenlegi életnek. Az olyanok rendre annyira jutnak, hogy az Urral való együttléte olyan mértékben tanulják becsülni, hogy valamelyes megszakítása az Urral való együtt létüknek, lelküket elégedetlenné teszi. Bennük egy kitölthetetlen fájdalmas ürességet alkot.

Ezt a költő az alábbiakban fejezi ki:

„Lelkünknek Napja Istenünk,
Fényed, nyugtunk s békességünk.
Orcád ne takarnák el fellegek,
Előttünk édes Istenünk,
Mert Te vagy kegyelmességünk“.

Istennek igaz gyermeke olyan szoros összeköttetésbe fog lépni Istennel, hogy nem engedné meg, — bármilyen kedves és kíváncsi is lenne a természeti embernek — hogy az Atya elrejtse orcáját előtte. Az olyan szomorúságot idézne elő, amely semmivel sem hasonlíthatnák össze. Inkább elvetne bármit magától, ha olyan kedves is lenne, mint a jobb keze, vagy az életéből valamit, ha olyan kedves lenne is, mint egy szeme, minthogy megengedné azt, hogy valami közébe és mennyei rokona közé lépnék, kit mindenekfelett megtanult szeretni. Azoknak valóban Isten olyan, mint a nap, akinélkül az élet sötét lenne, mint az éjszaka.

„A setétség utálja a világosságot“.

Némelyek, kik magukat Krisztus tanítványainak vallják, azt mondanák, hogy egy keresztyénnek élete nem követeli a földi barátság föláldozását; olyan gondolatot tulzának mondanak és az tulzó célpontja lenne annak, mi egy keresztyéntől várható; és egy olyan utnak követőjét zavart elméjének mondják. De nem; Urunk szavai mostan is olyan

igazak, mint a mikor mondva lettek: „Ha e világból valók volnátok, a világ a mi az övé, szeretné azt; de mivelhogy nem e világból vagytok, hanem én választottalak titeket e világ közül, azért gyűlöl titeket e világ“ (Ján. 15:19).

Az apostol szavai még mindig érvényesek birnak: „De mindenek is, kik szentül akarnak élni a Krisztus Jézusban, háboruságot szenvednek“ (2 Tim. 3:12).

A Mester napjaiban miért kellett socialis állásának és a zsidóvallásfelekezet kegyének elvesztését elszenvedje? Miért rejték el előtte arcokat a theológiának doktorai és a vallási, egyházi férfiak?

Miért voltak végtére ellene — keserű irigység által annyira megtelve, hogy keresztre feszítették? Azért történt-e ez, mert gonoszat cselekedett? Igazán nem; mert Ő „járt és kelt mindenütt jót cselekedvén“. Azért történt ez, mivel az igazságot hirdette. Ő igazságokat hirdetett, miket ők maguk is, mint olyat elismertek, miket azonban úgy összevegyítettek a vének hagyományaival, hogy annyira megvoltak vakítva és részegítve, hogy egészen fonákul fogták fel Urunk cselekedeteit és tanításait. Szívők, Istenre vonatkozólag nem volt helyes felfogásban. „A setétség utálja a világosságot“.

Az üldöztetések, melyeket a Mesternek el kellett szenvedni, nem a külső világtól származtak, hanem azoktól, kik mint idejüknek szentei voltak ismeretesek. Ugy volt mindig és úgy van ma is. Azok, kik az igazságnak mostan ellenállanak kevés kivétellel nem világi emberek, egyházon kívül állók, hanem hitbuzgók vallási felekezetekhez, kiket a Sátán gonosz tanításaival és állításaival megvakított. Azért ne lepjen meg minket, ha az igazság akárhová is eljut, Urunk szerint választó kardnak bizonyul. Ezen állapotok Krisztus követőinek megpróbáltatásuk. Készek vagyunk-e megvetetést hordozni, mit az igazsághoz való hűség hoz magával? Atyánknak szerető kegyelmessége sokkal több, mint a világnak nevetése és kegye, sőt több még az életnél is?

Kedves Kis Testvér a Krisztusban!

II. Thess. 1:2—7.

Tudatom, hogy a Németországból rég várt levelet a mai napon megkaptam a kedves atyafiaktól. Kedves Koetic atyámfia írja: „Valóban úgy látszik, mintha az „éjszaka“ elközelgett volna. Azonban bizonyos szentírási helyek következtetni engedik, hogy ez a krízis a „fájdalmak“-nak még csak egyike, azon „fájdalmak“-nak, melyek alatt az új rendszernék (Krisztus királysága) meg kell születnie. I. Thess. 5:3. Ugy gondolom, — írja továbbá — hogy nem sokára egy kis békeszünet következik, mely szünet alkalmatosság lesz az igazságnak még hatalmasabb erővel való hirdetésére az emberiség jövődöbeli hasznára.

Lukács ev. 21. rész 12. versétől kezdődőleg engedi megismernünk, hogy a vég előtt üldöztetések jönnek bizonyosságul az emberek előtt s csak azután jön a nagy nyomorúság. A 10., 11. versek világosan kiemelik „minden dolog végé“-t, a mi még hátra van.

A jelen helyzetben szükséges, hogy a testvérek engedjenek a hatalmaságoknak, Róm. 13:1—8.) az én belátásom szerint. De ezért az Isten előtti felelősséget ők viselik. — Sziveinkben szeressük azonban ellenségeinket is és alkalom adtán tegyünk jót velük, amint Urunk felhívja rá figyelmünket. Máté ev. 5:43—48. Személyes védekezésünknel a fegyvert nem használók ölésre, de az államért tenni más dolog. Az Ur látja sziveinket s minket értelmünk szerint igazgat lélekben“.

Ekképen ír kedves Koetic atyámfia s én is hasonlókép gondoltam.

Mindezek után maradok szent Urunk szeretetének összeláncoló kapcsolatában üdvözölve s az Ur áldásos kegyelmét kívánva mindnyájatoknak.

Testvéretek a Krisztusban. I. Kor. 16:23, 24.

Szászrégen, 1914. augusztus 29-én.

Szabó Lajos

... Fénylenek az ő villámlásai e világon, látja és megretten a föld ... az igazságot megtanulják a földnek lakosai ...“ (Zsolt. 94; Ézs. 26:9).

Alábbi címen a következő könyvek, füzetek és lapok szerezhetők be:

Könyvek:

„Az isteni terv a korszakokban“ 375 oldalra terjedő mű Ára 2 kor.
„Isten tervének főbb részei“ Ára 50 fill.
„Milleniumi énekek gyűjteménye“ Ára 60 fill.
„Mindennapi mennyei kenyér“ Ára 70 fill.

Füzetek:

„Urunk nagy jövőndölései“ Ára 20 fill.
„A teremtés 6 napja“ Ára 20 fill.

Lapok:

„A reménykedők között vagy-e te, vagy a reménytelenek között?“, „Hol vannak a halottak?“, „Mi a lélek?“, „A gazdag a pokolban stb.“, „Gonosztevők stb.“

Ezen érdekes dolgokat tartalmazó iratokkal az érdeklődőknek díjtalanul szolgálunk magyar, román, német és zsidó nyelvű kiadásban. Cím:

SZABÓ KÁROLY

Marosvásárhely, IV. Béla Király u. 46

Ugyszintén német nyelven kaphatók az alábbi könyvek:

1. kötet „Der Plan der Zeitalter“
2. kötet „Die Zeit ist herbeigekommen“
3. kötet „Dein Königreich komme“
4. kötet „Der Tag der Rache oder Krieg von Harmagedon“
5. kötet „Die versöhnung des Menschen mit Gott“
6. kötet „Die Neue Schöpfung“

Ugyszintén érdeklődőknek portó beküldése mellett érdekes és fontos német és héber lapokat díjmentesen küldünk.

Mindezek ezen a címen kaphatók

SZABÓ LAJOS

Szászrégen, 252 hsz.

A VILÁGÍTÓ ŐRTORONY ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉ- NEK HIRDETŐJE

Örökké való szikla.
Ennél jobb fundamen-
tumot senki sem ké-
szíthetne. Váltásdíj
mindenekért.

„Vigyázzó mit mondasz az éjszakáról?”
„Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő.” (Ezs. 21:11)

I. évf. Október 1. 1914 Ádám óta 6042 2.szám

Tartalomjegyzék :

Jehova egyéniségének megnyilvánítása a kor- szakok nagytervének segítségével	13
A felszentelés a jelenlegi dolgok állapotának figyelembevétele	16
A mennyei szózat	19

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az
erősségben és szorga matosan vigyáznék annak meg-
látására, mit szólna nékem az Úr és mit kellene fe-
lelnem az én dorgolásom után — Felele nékem az Úr
és mondván: Ird meg e látást tettetes betűkkel e
táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.”
(Habakuk 2:1.)

„Akkor lesznek jelek a naphán, a holdban és a csillagokban és a földön a Pogánynepeknek szo-
rongattatások tanácsokban való megfogyatkozásnak miatta, mivel a tenger és a hab zugni fog (a
szüntelen való elégedetlenségért); az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várása mi-
att, melyek e földnek kerektségére (emberi társadalomra) következnek, mert az egeknek hatalmassá-
gai (az egyházak befolyása) megindulnak . . . Mikor látjátok, hogy ezek meglésznek, tudjátok, hogy
közel vagyon az Istennek országa . . . Nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközel-
gett a ti váltáságtok.”
Luk 21:25 – 28:31.)

. . . Fénylenek az ő villámlásai e világon, látja és megretten a föld . . . az igazságot meg-
tanulják a földnek lakosai . . .” (Zsolt. 97:4; Ezs. 26:9).

Ezen folyóirat és megszentelt missziója.

Az „Örtorony“ védi egyedüli igaz alapját a keresztyéni reménységnek a kien-gesztelés, az „ember Krisztus Jézus drágalátos vére által, ki saját magát adta váltságul mindenekért“. (1 Péter 1:19; 1 Tim. 2:6.) Minden értékes drágaságaival az Isteni szó erős alapjára felépítve, további feladata mindent megvilágosítani mi . . . Istenben volt elrejtve, . . . hogy mostan . . . a gyülekezet által nyilvánvalóvá tétetnék Istennek azon sokféle bölcsessége, — „mely az emberek fiainak más időben meg nem jelentetett oly mértékben, mint a jelenben megnyilvánított“. (Eféz. 3:5—9, 10). Az „Örtorony“ füg-getlen minden szektától, valamint minden emberi hitfelekezettől és annál inkább iparkodik magát minden kinyilatkoztatásában alávetni a Szentírásban megnyilvánított Isten akara-tának a Krisztusban. És azért bir azon szabadsággal, hogy mindent, mit szólott valaha az Ur, bátran és minden tekintet nélkül hirdetné, olyannyira, mennyire azt nekünk az Isteni bölcsesség arra vonatkozólag ajándékozza.

Mi tudjuk azt, amit állítunk, midőn feltartóztatlan hittel Isten biztos ígéreteire támaszkodunk. Azért a világítótorony lapjain semmi sem jelenik meg, melyet mi mint arra kellőt el nem ismerhetünk. Tehát nagyon kérnők olvasóinkat, hogy ezen folyóiratnak egész tartalmát — megcsalhatatlan próbakövének az Isteni szónak — melyből mi idéze-teinket feljegyezzük, megvizsgálni sziveskednénk.

Mit tanít a Szentírás világosan?

A „templom“ („egyház“, „kiválasztottak“) „az élő Istennek egyháza“ — különös műve kezeinek. Felépítése ezen egyháznak tartott az egész evangéliumi koron át, elkezd-vén, mikor a Krisztus a világért meghalt és egyuttal szegletköve lett ezen templomnak, vagy egyháznak, mely által, midőn bevégeztetik — jönnek az áldások Istentől „minden népre“. (1 Kor. 3:16, 17; Eféz. 2:20—22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29).

Időközben azok, kik Krisztus kiengesztelő váltságmunkájában hisznek és Istennek felszentelték magukat, „épületkövekké“ lesznek csiszolva. S midőn ezen „élő, kiválasztott drága köveknek“ legvégsője is ki lesz dolgozva, a nagy Építőmester akkor fogja mind egyesíteni, vagyis összeilleszteni azokat az első feltámadásban. Az akkor befejezett „templom“ az Ő dicsőségével lesz betelve és az egész ezerévi napon Isten és emberek között, mint gyülekezet közbenjáró gyanánt fog szolgálni. (Jel. 15:5—8).

Minden reménynek alapja, úgy a világot, mint az egyházat illetőleg abban a tényben jut kifejezésre, hogy „Krisztus Isten kegyelme által megkóstolta a halált min-denekért“ és hogy Ő lesz „az igazi világosság“, mely „megvilágosít minden e világra született embert“ — „az Ő idejében“. (Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5—6).

Az „igaz egyháznak meg lett ígérve, hogy látni fogja Urát, hasonlatossá lesz Ő hozzá, részese lesz az „Isteni természetnek“ és „örököse az Ő dicsőségének“. (1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; 2 Péter 1:4).

Jelenlegi feladata . . . a „templomnak“ tökéletesbitése és előkészítése a szenteknek jövőendő szolgálatukra: királyai és papjai lenni a jövőendő „korszaknak“. Ők Isten bizony-ságai a világgal szemben és iparkodniok kell felépülni a kegyelemben és ismeretben. (Ef. 4:12; Máté 24:14; Jel. 1:6; 20:6).

A világ reménye a neki ígért áldásokban, gyógyítási alkalmatosságok ismeretében van, mely minden emberrel megtörténik Krisztus ezer évi uralma alatt, hol a szófoga-dóknak és alázatosoknak minden vissza fog adatni — az Ő megdicsőült „temploma“ egyháza által — ami Ádám által elveszett volt, hol azonban minden kemény nyaku, gonosz szándéku ki lesz irtva.

C. T. R. az amerikai angol „The Watchtower“ szerzője. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

E tizenhatoldalos havi folyóirat az alábbi címen kapható: **Szabó Károly** Marosvásárhely, IV. Béla Király-utca 46. sz. — Előfizetési ára: egész évre 2 K 40 fill. Szegény és érdeklődő egyéneknek portó beküldése mellett díjmentesen küldjük.

E folyóiratban megjelentekért felelősséget vállal **Szabó Károly**, szerkesztő és kiadó Marosvásárhelyt. — Németből fordítja: **Szabó Lajos**, Szászrégen.

A

Világító Őrtorony

és

Krisztus jelenlétének hirdetője

Marosvásárhely, 1914 október 1

A korszakok magasztos hárfája.

Ha ezekre igennel felelhetünk, úgy nevében előhaladhatunk és ajkunkon örvendéssel és hálaadással énekelhetjük az új éneket, melyet szájunkba tett, „egy hálaéneket Istenünknek”. Valamibe kerül ez az ének éneklése. Csak azok, kik megtanulták Isten hárfáján játszani, kik minden hurját teljes harmoniumba hangolták, énekelhetik igazságban

„a Bárány és Mózes énekét”. Csak most, ezen korszaknak végén lehet e gyönyörű hárfából nagyon édes hangokat kicsalni; mert ezelőtt sohasem voltak hurjai ilyen harmoniumba hangolva.

Mostan zenéje győző tulvilági! Tehát hadd vegyük a korszakoknak ezen gyönyörűsége hárfáját és hadd énekeljük, mialatt hurjain pengetjük az értelemnek lelkével ezen új, gyönyörűsége éneket!

Jehova egyéniségének megnyilvánítása a korszakok nagy tervének segítségével.

Miért lett Jézus Krisztus felhiva, hogy szenvedjen és meghaljon? A Nagy Isten az emberiség megmentését nem tehetné volna másképp lehetővé a fiának mély fájdalma és halálának elkerülésével? A gondolkodó, bibliát olvasónak lelke előtt sokszor merülnek fel ilyen kérdések, de mi abban az állapotban vagyunk, hogy erre kielégítő választ adhatunk. Isten egészen más eljárást is találhatott volna; mindenféle utai vannak, eszközökben nincs hiány. Ő egy bölcs és mindenható Isten. Mi például gondolhatnók, hogy Ádámot egy ideig az Édenkertből kizárhatta volna, hogy később, midőn eléggé bűnhődött és megleckéztetett, ismét kegyébe viszzatérni engedte volna. Olyan tapasztalat

által Ádám bizonyára jó leckét tanult volna. Hasonlóképen Ádám minden gyermeke valamilyen büntetést szenvedett volna el és valamilyen tisztító tapasztalaton mehetett volna át, mely hasznukra vált volna, hogy azután Istennel újból összhangba térjenek.

De Istennek bölcsessége megkapó és határtalan, nagy és bölcs tervvel bír. Ő elhatározta, hogy minden előkelő teremtményének, — angyalok, kérubínok, szerafinok és emberi lényeknek, kik örökéletet akarnak elérni, teljes hűséget kell tanúsítani és azért mindenikük e hűségük felől megpróbáltatik. Mindenikük megpróbált egyéniség kell legyen. Azért volt az Ő előrelátása, hogy minden előkelő teremtménye mennyen és földön az

ő kegyelmességének ismeretére hozassék, s hogy szívből felkiáltva tisztelhessék Őt: „Áldás, tisztesség, dicsőség és hatalom annak, ki a királyi székben ül . . . örök időktől, örök időig“.

Olyanok, kik bebizonyítják hűségüket Teremtőjüknek, örökké fognak élni; az olyanok pedig, akik nem bizonyítják be hűségüket, meg fognak halni és teljesen kiirtatnak. Isten azon ideig, miglen az embert teremtette, nem nyilvánította meg tervének ezen egyéniségű vonását. Először csak akkor tette nyilvánvalóvá, hogy a bűnnek büntetése halál lesz, hogy uralkodásának törvénye minden előtt ismeretes legyen, hogy csak az igazak élnek és végtére a bűnösök mind meg lesznek semmisítve. Azért rendelte Isten el előre Ádám és nemzedékére törvényének előre kiválasztott büntetését, mert előre látta az ember bűnbeesését.

Sokan nem választották volna a bűnt, ha biztos következményeit ismerték volna és ha az igaz megválasztásának képességével születtek volna. De Ádám nemzedéke, Isten előrelátásához képest, elesett állapotban jött a világra. Isten kitűzte a „föld planétán nyilvánossá tenni, hogy milyen természeti pályafutása és bizonyos végeredménye a bűnnek. A bűn pályája mindig lefelé vezet; és nemcsak az, hogy a bűn megsokasodik és halálba vezet, hanem Isten tökélte el, hogy az angyalok is, — kik az ember teremtése és elesése előtt nem voltak olyan állapotoktól körülvéve, melyek nekik a bűnre különös megpróbáltatásokat nyújtottak volna, — bizonyosságai lennének a bűn végeredményének nagy leckéjéről.

Az angyalok megpróbáltatnak.

Isten csak az olyanok imádságát kívánja, kik Őt lélekben és igazságban imádják. És mindenki, aki nem eképpen fogja imádni, végtére kivágattatik. Látjuk, hogy az Isten nemcsak azt engedte meg, hogy a bűn a Sátán csalása által a világra jött, hanem hogy ez az angyaloknak megpróbáltatásukul is legyen. Mi látjuk, hogy az elesett emberiséggel kapcsolatosan az angyalok miképpen lettek egy különös megpróbáltatásnak kitéve.

(1 Móz. 6 : 1—5; Jud. 6.) Azt hisszük Sátán volt az, aki ezen kísértést okozta, hasonlóképpen, mint Éva esetében is volt. Ő volt az első átlépő. Némelyek az angyalok közül elestek ezen kísértés következtében, mások hűek maradtak Istenhez. Tudjuk tehát, hogy a mennynek minden angyalai Teremtőjük iránti hűségükre vonatkozólag nagy megpróbáltatásnak lettek alávetve. Mindazok, akik Istennel összhangban vannak, az Írás szerint megpróbáltatásukat kiállották. Ezeknek, ugy következtetjük mi az írásból, jutalmuk örökélet, mivel hűeknek és engedelmeseknek bizonyultak. Azok, kik elestek, a setétség lánczaival köttettek meg a nagy napnak ítéletére, mely ami hitünk szerint mostan kezdődött.

Bölcsesség és előrelátás Isten tervében.

Már 6000 év óta hordozza az ember a büntetést: „Haldokolva fogsz meghalni“; a büntetést, melyet a biblia a bűn jutalmának nevez, tudniillik a halált és minden gyengeségeit a léleknek úgy, mint a testnek. De Isten szándékozott mindenkinek teljes alkalmatosságot nyújtani, hogy a halálnak és a bűnnek ezen állapotából megszabadulhasson és helyreállíthatassék. És e helyreállítás közbenjárása az emberért Krisztusban találtatott. Ez az eljárás a legbölcsebb, mely valaha létesíthetett. Ha ezer tökéletes ember vétkezett volna, akkor ezer tökéletes ember lett volna szükségessé azon bűnösök megváltásáért. „Életet életért, szemet szemért, fogat fogért“, ezek az Isteni törvény követelései. (2 Móz. 21 : 23—25; 5 Móz. 19 : 21).

Isten még dédszüleink előtt úgy rendezte el, hogy csak egy embernek legyen alkalmatossága elesni és halálra ítéltetni, hogy megváltóul csak ember váljon szükségessé. Ezen Isteni eljárás bölcs volt és ha úgy mondjuk, takarékos, mert azáltal az egész emberiség csak egy emberi élet, mint váltásdíj által lesz helyreállítva. Egy elesett ember sem lehetett volna megfelelő váltásdíj a tökéletes ember Ádámért. Azért határozta el Isten eleitől fogva, hogy egyszülött fia, minden teremtménynek elsőszülötte az ember megváltója legyen és hogy megváltó lehessen, emberré legyen.

Egy angyalnak halála nem válhatta volna meg az embert. Az Isteni igazság követelte, hogy egy tökéletes emberi élet tétesék egy tökéletes emberi életért mérlegbe. És Isten, ki mindezeket tudta, elküldé szent fiát, hogy az emberrel való megváltásának és helyreállításának nagy tervét véghezvigye. Ebben, fiával szemben nem történt semmi barátságtalan — vagy igazságtalanság; azonban, ha kényszerítette volna őt rá a Mindenható, akkor igazságtalanságot követett volna el; azonban Isten nem lehet igazságtalan. Az Írás mondja nekünk, hogy a logosz (ige) önkéntesen jött a világra. Ő cselekedte ezt az előtte való örömet, melyet a Mindenható kilátásba helyezett számára. Az Atya a fiúnak elétárta, hogyha ő magasabbról, alacsonyabb, vagyis az emberi állapotra való megálázást elszenvedi, hogy Ádámnak elveszett nemzedékét megváltaná, akkor az Isteni természetre, Jehovához legközelebb állóvá magasztaltatik fel. Mindez bátorította Urunkat ösvényén, tudniillik az öröm, az Atyának akaratát cselekedni és az ő jól esésével élni; az öröm, az embereket helyreállítani és az ő Atyjának dicsőséges természetére felmagasztaltatni. Ő — aki magát annyira megalázta, hogy emberré lett és a keresztfának szegyenletes halálát elszenvedte — valóban, amint neki ígérve lett felmagasztaltatott és ama magasságos méltóságnak jobbjára ült. (Zsid 1 : 3).

Végzetlen bölcsessége Isten dicsőséges eltökélésének.

Ugy látjuk, hogy az Isten által követett terv oda irányul, hogy nyilvánvalóvá tegye saját dicsőséges egyéniségének alaptörvényeit. Amennyire csak elgondolhatunk, ez semmiféle más eszköz, vagy eljárás által angyalok és emberek hasznára egyaránt nem lett volna lehetséges. Midőn a helyreállításnak nagy műve befejeződik, megismerik angyalok és emberek Isten igazságosságát, — egy igazság, mely megengedé, hogy a halálbüntetés 6000 éven át végrehajtsák — igazság, mely előre látott egy megszabadítót, ki Ádámért a büntetést lefizette, hogy egész nemzedéke szabadon bocsátsassék, — igaz-

ság, mely a fiúnak nagy jutalomról gondoskodott előre, ki az Atya eltökélt szándékát véghezvitte, dacára, hogy önmagának sokba került! Ez legmagasabb fogalma az igazságnak, melyet emberek, vagy angyalok felfoghatnának.

E módszerint fogja Isten résztvevő szeretetét is megnyilvánítani, melyet máskülönbben angyalok, vagy emberek fel nem ismerhettek volna. Ha sem bűn, sem halál, sem bánat, sem fájdalom nem létezett volna, úgy sohasem ismerhették volna meg Isten kegyelmességét, szeretetének mélységét. Miután a bűn a világra jött, az angyalok Isten szeretetét abban látták, hogy „egyszülött fiát adta, hogy valaki hiszen Ő benne el ne vesszen, hanem örökéletet vegyen“. Nagyobb szeretete senkinek sincs, mint ez, hogy valaki életét adja másért! Az Atya szeretete abban nyilvánult meg, hogy tervéhez híven elküldé fiát, hogy a világért meghalna. Ezen szeretet a jövő korszakban, mely most küszöbön áll, minden embernek nyilvánvalóvá lesz.

Isten az ő terve által hatalmát is meg fogja nyilvánítani, mert dacára, hogy hatalmasága a világok teremtésében, valamint az ember s különböző osztályu angyalok teremtésében kitűnt, úgy ezen hatalomnak megjelenése mégis csekély azokhoz, a miket még tenni fog. Ezen hatalom minden egyes emberi teremtményt előbbi állapotába fog helyreállítani; minden emberi lélek a halálból feltámasztatik. Ez a hatalomnak olyan megjelenése lesz, mely minden emberi képzeletet felülmúl.

Isten bölcsessége is gyönyörű módon fog megnyilvánulni. Midőn a korszakok Isteni tervének megkapó eredménye az ő magasztosságában fog megláttatni, úgy Őt mindenek fogják dicsőíteni, mint végzetlen bölcsességű Istent, ki úgy rendezte, hogy minden az Ő hasonlatosságában teremtett lény teljes hűségre vonatkozólag megpróbáltassék és hogy csak a hivek és engedelmesek nyerjenek örökéletet, minden mások azonban megsemmisíttessenek.

Látjuk tehát, hogy Isten gyönyörűséges programjában úgy a bűnösökkel, mint angyalok — és emberekkel szemben a leghe-lyesebb utat választotta, tudniillik angyalok

— és emberekkel szemben a legcélszerűbbet; az utat, mely leginkább alkalmas az Ő tiszteletére és dicsőítésére. „Kicsoda nem félné tégedet Uram? és ki ne dicsőítené a

te nevedet, mert csak egyedül vagy szent, mert minden pogányok (nemzetek) eljönnek és te előtted lehajolnak, mert a te ítéletid megnyilatkoztak!” (Jel. 15 : 4.)

A felszentelés a jelenlegi dolgok állapotának figyelembevételével.

A felszentelés az elkülönítéssel egyértelmű. A felszentelés szoros összefüggésben van az igazságtévéssel, amely által dacára, hogy az ember egy részleges igazságtévést ér el, ha a bűntől el — Istenhez fordul, de még sem teljes igazságtévése az életre addig, míg nem teljesen Istennek szenteltetett. Ugy látszik azért, hogy azon időtől elkezdve, midőn a bűntől el Istenhez fordulunk és Istennek akarátát megismerni és cselekedni igyekszünk, egy bizonyos mértékű felszentelés, vagy elkülönítés adja magát elő Isten számára, ellentétben a széles uton való járással. Minden lépés, melyet az Istenhez vezető irányban teszünk, egy a felszenteléshez — igazságtévésehez vezető lépés.

Ha mi az előképre, mint ennek képletére tekintünk vissza, úgy látjuk, hogy egy lévita, vagy pap, ki először jött azon kívánsággal, hogy a szövetség sátorába belépjen, először a fehér kerítést látta meg, mely az előudvart kerítette. Ő több, vagy kevesebb ismerettel közeledett feléje arra vonatkozólag, hogy megtudja mi van azon belül. Ha a bejáráshoz ért, úgy észrevette, hogy az előudvar egy megszentelt hely, hogy senki sem jöhetett abba akármilyen módon, hacsak belül az előudvaron az ércből levő oltáron az áldozatot el nem ismerte.

Fokonkinti előhaladás az igazságtévéseben és felszentelésben.

Hasonlóképpen van azzal, aki csak félig felszentelt, vagy megigazitott állapotban van. Első nagy tanulsága az előudvar bejáratánál az, hogy ismeretére lesz hozva annak, hogy ő bűnös és hogy Isten bűnöst nem fogad el, hogy csak olyanok fogadtatnak el, kik a nagy áldozat elismerése által közelednek Istenhez. Miután az áldozatot elismerte és a

bűnből való helyreállításának bizodalját Krisztus halálába helyezte, lesz legközelebbi lépése egy átlagosabb felszentelés és következőleg igazabbá tévése. Ha tovább halad, az előudvar ércből való medencéjéhez ér, mely a test tisztáltságának az életben többé-kevésbé való megtisztítását ábrázolja, amelyben az illető mindent elkövet, ami hatalmában áll, hogy a bűntől megszabaduljon. Istennél ez is jóleső.

De addig nincsen sem teljesen igazságtévése, sem pedig megszentelve. Midőn ő komoly kívánsággal, hogy Istenhez közelebb léphessen, halad elé, a szövetségsátorának ajtajához ér. Ottan észreveszi, hogy nem mehet tovább, hacsak a halálán át nem megy — emberi akarátának halálán át minden emberi érdeke és joga feláldozásában. Azonkívül tudatára jön annak, hogy ez a halál feláldozást foglal magában és hogy a Főpaptól el kell fogadtassék, aki saját érdeme beszámítása által az ő tökéletlenségét elfedezi, mielőtt a mennyei Atya az ő teljes felszentelését elfogadja.

Az ő felszentelése tehát az ő életrevaló igazságtévése előtt történik. Magát áldozatul kell vinnie mielőtt Jézus elfogadhatná — mielőtt őt Jézus az Atya elé vihetné, hogy tagjának egyike legyen. Krisztus testének részességéről van szó a szenvedésről és halálról és ugyszintén a lelki testnek részessége — az életről és dicsőségről. Felszentelésének megpecsételése, Istentől való elfogadása felszentelésének, mely Szentlélektől való fogamzás által lesz bebizonyítva. És a szentlélektől való fogamzás az által lesz nyilvánossá, hogy az illető Isten terve megbecsülését, tapasztalatot és csiszolást, meg szolgáltra való alkalmatosságot nyer el, mely a tömjén oltára és a szertartási kenyér asztala által lesz ábrázolva. Némely esetekben ezen ta-

pasztalati dolgok egyidejűleg éretnek el. Miután az Istentől való elfogadása megtörtént, kell hogy a felszentelésnek megtartása gondosan megőrizve legyen. Nekünk Krisztusban kell maradjunk, ha a tulsó oldalon részesei akarunk lenni a „királyi papságnak“ és örökösei Istennek, örökös társak Krisztus Urunkkal. Ha a jelenlegi időben Krisztussal szenvedünk, úgy a jövőben Ő véle fogunk uralkodni dicsőségben.

Milyen állapotok alatt vannak némelyek azok közül, kik magukat 1881. évtől kezdődőleg szentelték fel?

Némelyek azon gondolkodtak: van-e valami bizonyosága annak Istentől való elfogadását illetőleg, ki 1881. évtől kezdődőleg szentelte fel magát. Mi erre vonatkozólag azt mondhatnók, hogy a felelet attól függ, hogy mely időtől kezdve jöhet számításba a felszentelés; ha nagyon rövid idő előtti volt, úgy az illető nem találhat megbízható ismeretű jelt. Ha egy, vagy két év mult el és időközben nem nyert affelől bizonyóságot, hogy a Szentlélek által való fogamzást bírja, ha nem ért el több képességet az igazságot megérteni és megbecsülni, ha magában nem vesz észre az igazsághoz és az igazság után vágyó szeretetet, hanem kínálkozott neki valamely alkalmatosság az igazság szolgálatára és ha nem volt valamilyen megpróbáltatása, úgy alapja van kételkedni felszentelésének Istentől való elfogadása felől.

De olyan esetben kételkednők, hogy igazi felszentelés forog e kérdésben. Mi azt gondoljuk, hogy Isten minden felszentelést elfogad egy, vagy másféle módon és hogy ő egy összetörött szívet semmi esetre sem vet meg. Ő olyanokat sem utasít el, kik életüket idő előtt szentelték fel neki — előbbi idők Prófétái és hű izraelitái. Ő mindezeket nem vetette meg és utasította el. Ők alkalmatosságot találtak a szolgálatra és bizonyosságával bírtak annak, hogy Istennél jólesést találtak (Zsid. 11 : 7—39.) és különös jutalmat nyertek engedelmességükért és minden áldozatért, melyet hoztak. De náluk a felszentelés követelménye nem volt a Szentlélektől való fogamzás.

Mi még mostan minden alapot elfogadhatunk, hogy a kiválasztottaknak száma nincsen teljességében, mivel sok jutalmazások megtörténtek. Napról-napra jönnek olyanok, kik bizonyítják, hogy az Isten nekik engedélyezi életüket az Ő szolgálatában letenni. De kétségkívül nemsokára el fog jönni az az idő, mikor a kiválasztottak száma teljes lesz. Akkor még csak alkalmatosságok lesznek az által, hogy némelyek kiközösülnek. Ezen esetben kéznél szabad legyen egy sokasága olyanoknak, kik a kiközösült felszentelték helyébe állhassanak és ezeket elfogadná, hogy a kiközösülteknek helyét betöltsék. Azok a Szentlélek fogamzását elnyernék és alkalmatosságot nyernének az igazságnak szolgálni és érette szenvedni.

Bizonyságok látszanak lenni affelől, hogy a kiválasztottak számában még elég nagy üresedés van, mivel még mindig jönnek emberek egyenesen az igazságra a világból. Ezen tény azt látszik bizonyítani, hogy jelenleg még nincs meg elegendő száma a felszenteltnek, hogy a 144.000 teljes legyen. Ha a felszentelték száma teljes lenne, akkor a fel nem szentelték előtt tudva volna.

Az általános keresztyénség jelenlegi állapota.

Amint látszik mindenütt sokan vannak, a keresztyének közt, kik a felszentelés lépését kisebb, vagy nagyobb mértékben, több, vagy kevesebb értelemmel megtették. Némelyek elismerik a Megváltót, valamint az Ő megváltásának művét és értékét, hogy életét adá a bűn kiirtásáért. Némelyek tovább mentek és többé-kevésbé „megmosakodtak az ércből való medencében“.

De úgy látszik, hogy a nagy többség nem ment tovább, sem pedig nem látja be, hogy kíváncsi volna továbbhaladni. A mai névleges keresztyénségnek zöme nem megy tovább, minthogy erkölcsös életet él. Ő az Istenért való felszentelésnek tetőpontját nem érte el és következőleg a teljes megigazításnak pontját sem. Ő talán elért az „ércből levő medencéig“ a kívánsággal, hogy megmosdana és tiszta lenne.

Némelyek, kik odáig jutottak, midőn a

királyságról az örömhirt hallják, amint mostan hirdetik — tudniillik, hogy teljes felszentelés a halálba, egyetlen alapja, amelyen Jézus követője lehet lenni — ezen ismeretet és ígéretet örömmel fordítják hasznukra. Örömmel haladnak előre a teljes felszentelésig és megigazításig; és tényállásukért, hogy a legtöbb névleges keresztyén mögöttük marad, csudálatos embereknek tartják őket. A többség nem ismeri meg, hogy éppen ez a sajátosság az, amit Isten azoktól kíván, kik Krisztussal örökösök és a hűségnek odaadásával kívánnak járni, hogy érdemeseknek találhassanak Krisztussal uralkodni az Ő Királyságában.

A nagy sokaság.

Itten egy osztályról szólunk, mely az Írásban, mint „nagy sokaság“ ismeretes, kik nagy nyomorúságból jöttek és megmosták és megfehéřítették ruháikat a báránynak vérében. (Jel. 7:14) és kik végtére a hasonmás lévitáknak helyzetüket nyerik el. Ezen osztálynak tagjai különböző lépcsőzeteket értek el, ugymint: Istenért való felszentelést, Isten által való elfogadást és a Szentlélek által való fogamzást. Új teremtmények lettek Jézus Krisztusban és beléptek a szentségbe. De keresztyéni odaadásuk és karakterük hiányosságában, valamint „Babilonban“ való kedvezőtlen állapotukért elmulasztották eléhaladni és megismerni, hogy egyetlen feltétel minden földi dolgok feláldozása, melyen át mennyei dolgokat lehet elérni.

Ők igyekeztek egyuttal Krisztus követői és a mammon követői is lenni. Azzal a kívánsággal voltak: a világnak és egyuttal a Krisztusnak is tetszeni. Krisztus lelkének egy mértékével bírnak, ugyszintén a világ lelkének is bizonyos mértékével; általánosan nem tesznek lépéseket és nem teszik le a test cselekedeteit: a mérget, irigységet, veszekedést, rágalmazást stb. — a testnek és a Sátánnak dolgait. És ezáltal elvesztik a léleknek gyümölcseit: a hitet, állandóságot, ismeretet, önmegtartoztatást, türelmet, szent lelkületet, testvéri szeretetet, alázatosságot és általában szeretetet kifejtteni.

Hozzá kell azonban tétessék, hogy olyanoknak helyes tanításban részük nem volt s

eképpen téves felfogást nyertek Isten szavára vonatkozólag. Nem kevésbbé hihetjük azonban, hogy Isten azokat, kik valóban gyermekei, vezeti és szenvedés által odáig juttatja, hogy teljesen határozott álláspontot nyernek el.

Mi nem látjuk elfogadhatónak, mintha az Írás azt tanítaná, hogy a nagy sokaság szellemi fejlődésének azon fokát érné el, mint a kicsiny sereg. Igaz hogy Isten az összes teremtménnyel szemben a tökéletesség egy mértékével bír, azonban sokan vannak, kik életük által bebizonyítják, hogy ők, ha mind kedvező körülmények zárnák körül, úgy az Urhoz, mint az igazsághoz nagyon hívek volnának. És csak azért nincs bátorságuk előhaladni, mivel a keskeny ut nagyon domboz és emelkedett. Ők elhibázzák a szeretetet mindennap előtérbe helyezni, melyet Isten intésül tűzött ki a királyi papságban való részesedésért.

Mi azt hisszük, hogy Isten a nagy sokaság osztályától bizonyára nem fog többet várni, mint az angyaloktól és bizonyára ezen osztálynak tagjaira vonatkozólag mondani fogja: kétségkívül sokak kedvező körülmények között inkább élnének, mint gyermekek vélelem összhangban és nem gondolnának arra, hogy a bűnben éljenek; ők szívesebben szenvednék el a halált, minthogy nevet megtagadják. Ha a nagy sokaságnak ez a próbaköve, úgy egy millió van körülbelül azokból, kik a múltban az evangéliumi korszakban a hűségnek ezen mértékével bírtak. Ezek közül némelyek bizonyára a vértanu halált szenvedték el, midőn a döntő próbára lettek téve.

Az ellentállás aképpen győzetik le,
hogy áldást fog eredményezni.

Mi azt hisszük, hogy még elég nagy száma van a szenteknek „Babilonban“. Mikközben rohamosan közeledünk az „Armageddoni csatához“, Babilon leomlásának idejéhez, igyekezvén az igazság hirdetését lehetőleg nagy terjedelmességben elévinni, célzván azzal azt, hogy a szentek az örömhirt hallják és kijöjjenek, dacára, hogy már elkéstek a nagy jutalmat elnyerni. Egy elég nagy so-

kaságról van szó a jelenések 19-ik fejezetében megjelölve, hol az mondja, hogy azok, kik Babilon elestével szabadíttatnak meg nagy sokaságot fognak alkotni, kiknek hangjuk „nagy vizeknek zugásához lesz hasonló“.

Azt hisszük, hogy a jelenlegi időben sokan vannak a létesített egyházakban, kiknek értelmük rendre az igazsághoz fordul. Nem kevésbé lesznek különböző szekták által kik az igazság ellen harcolnak, némely dolgok az evangéliumra vonatkozólag a királyságról hirdetve; és ez által lesz előidéztve, hogy némelyek a felszenteltek közül informálva és felébresztve lesznek. Dacára annak, hogy némelyek az igazságot irigységből hazugságnak állítják, úgy nem kevésbé ezáltal is hirdetve lesz az evangéliumi örömhír. (Filip 1:15—18) Ez által némelyek figyelmessé lesznek téve bizonyos igazságokra, kikhez egyébként az igazságot sohasem vihették volna, mivel sokakat el nem érhetünk.

Némely egyháziak például azt mondják: A „bibliakutatók“ azt gondolják, hogy a névleges egyház „Babilon“ lenne. Mások azt mondják, hogy Urunk most jelen van és összegyűjti most második jelenlétének idejé-

ben az Ő ékességeit. Ismét mások azt mondják mirőlünk, hogy mi azt hisszük, hogy 1914 októberében a nemzetek idejének vége eljött. És mindezen dolgok hazug dolgokkal lesznek szétkürtölve. De ne lepjen meg bennünket, ha Isten a dolgokat úgy intézi, hogy sokak az Ő népe javára történnek.

Nem rég mondá nagy meglepetésünkre egyik Atyánkfia, hogy ő az igazságról való első ismeretét egy „Morehead“ traktátnak köszönheti. Egy más esetben hallá egy Atyánkfia prédikátorától azt mondani, hogy mi az antikrisztusok vagyunk. Ő meg akarta látni, hogy mint nézki az antikrisztus; eljött, hogy hallaná és látná és az igazságot éppen ezen hazug állítás által ismeré meg. Mi azért célpontul kell szolgáljunk, hogy az igazság hirdetése éléhaladhasson. Azért el ne idegenítsen bennünket, ha valami rendkívüli is ér minket, ha meggyalázás által leszünk nyilvántéve és erős, tüzes megpróbáltatásokon kell is átmennünk. Örvendjünk, hogy méltóknak találattunk Krisztussal szenvedni, hogy Ő véle, midőn magasztos dicsősége nyilvánvaló lesz, minden felülmúló örömmel örven-dezhessünk. (2 Pét. 4:12-14; Zsid. 10:32-33)

A mennyei szózat.

„Fussatok ki Babilonból én népem és ne legyetek részesek az ő bűneiben, hogy az ő büntetésével ne büntetessetek“. (Jel. 18:4).

A fent idézett textus Babilonra vonatkozik, de amint a Jelenések könyvében találjuk megírva, nem a névszerinti Babilon városára, hanem a jelképi városra. Kitűnik, hogy a kifejezés: „Babilon“ az összes névleges egyházak tévedéseit látszik összekapcsolni, mely a Jelenések könyvében „anyának“ és „testvér“-nek van nevezve. Urunk az eredeti szektát e névvel nevezi meg: „Nagy Babilon, a föld páráználkodásainak és utálatosságainak anyjok“, megjelölván ezáltal azt, hogy ennek a szektának minden utóda igazságtalan. Ő elhanyagolta a mennyi Völegényt melegegyítván „poharát“ részegítő itallal, mely mámorossá tette a világot annyira, hogy még az Urnak szentei is megzavarodtak. (Jel. 17:1—6.)

Miután az apostolok elaludtak, Isten népe a tanításokat illetőleg lépésről-lépésre lefelé haladva, a tévedések utvesztőjébe került, mely a sötét középkorban tetőpontját érte el. Egy nagy szekta alakult ki, mely zavarodottságba és sötétségbe vezetett.

Nem állítjuk, hogy ezen évszázadok alatt mindenki, aki e szektával összekötetésben állott, kétszínűsködő, alakoskodó lett volna. Amint a természetes Izrael a névszerinti Babilon fogságába lett hurcolva, épugy a lelki Izrael — mely között néhány az Urnak felszentelt is volt — a valódi, hasonmási Babilon fogságába került. Némelyek közülök szívesen kijöttek volna, azonban nem voltak tudatába annak, hogy miképpen kezdjék azt el.

Ha a reformáció koráig jövünk, akkor

azt látjuk, hogy az akkor létesített különböző szekták ahelyett, hogy magukat Babilonból és (szektájából) teljesen kiszabadították volna, nagy mértékben részesévé lettek az anyaszekta (szellemének) lelkületének, melytől el voltak válvá. Ugyanazon üldözési szellem, mely az anyát jellemezte, többé-kevésbé megnyilvánult a „testvérekben” is. Az a szolgásgot parancsoló hatalom a középkori időkben a reformációra is hatással volt annyira, hogyha jelenleg az ugynevezett „keresztény világ” tekintünk, látjuk, hogy a jelenlegi állapotok jellemzésére jobb kifejezést alig találhatnánk, mint ezt, hogy, „zürzavar”.

Istennek igaz gyermekei közül többen még most is Babilon szektájában vannak. De a választás ideje elérkezett. S azok, akik még Babilonban találják magukat, ki kell siessenek belőle! Azon igazság felismeréssel hogy azon korszak alatt Istennek némely gyermeke Babilonban volt, mutatja meg nekünk azt, hogy az isteni gondviselés különösen miért örködött Babilon felett: mert Istennek gyermekei többé-kevésbé évszázadokon át az ő szolgásgában voltak. Ez volt alapja Isten Babilonnal való érintkezésének.

Babilon a tengerbe vetve.

Textusunk összhangban prófétál arra vonatkozólag, hogy a jelen korszak végén fog jönni egy idő, mikor Isten Babilont teljesen elfogja vetni. Abban a képzetben, melyet a Jelenések könyve tár elénk a jelen időre vonatkozólag, a bitorlásszekta megsemmisítése az Urnak e szavaiban jut kifejezésre: „Leomlott, leomlott ama nagy Babilon!” A mindenható kiált most igaz gyermekeihez: „Fussatok ki Babilonból én népem.” Az aratási idő alatt az igazak kiszabadítják magukat Babilonból: a szétválasztás munkája már csaknem befejezéséhez ért. Amint azt nekünk a Szentírás mutatja, a „tenger” (anarchia) nemsokára elnyeli a téves szektákat. Babilon nagy malomkőhöz hasonlóan lesz a tengerbe taszítva. (Zsolt. 46:2, Jer. 51:62—64; Jel. 18:21.) És mi azt hisszük, hogy e prófécia a legközelebbi időben beteljesülést nyer.

A névleges egyház nem foglal ellentétes álláspontot a világgal szemben. Papjaik közül némelyek nyíltan bevallják, hogy ők nem hisznek Jézusban, mint a világ megváltójában: Az ember önmagának megváltója. Ők az emberiség szociális felemelésében hisznek, mely véleményük szerint az által lesz előidézve, hogy kifogástalan egyének lesznek megfelelő helyre állítva, a nők választói jogot nyernek, valamint más közszasznu szociális intézkedések lesznek foganatosítva. Mennyire csalóka ábrándok!

Valaki kérdezhetné: „Miben jut kifejezésre Isten szava az ő népéhez, a névleges egyházakból való kihívását illetőleg”? Azt feleljük hogy Isten felszólítja az népét, hogy magukat minden bűntől és bűnös környezet-től elválasztanak. Elődeink nem hallották e szavakat, valamint nem látták a bűnös állapotokat sem. E szavak akkor még nem voltak hallhatók, sőt a tévedés eme zürzavara világosan még a reformáció idejében sem lett felismerve. De most az aratási időben láthatjuk, hogy a névleges egyházak tanításai mind telve voltak tévedésekkel s eképpen Isten egyéniségét és tervét teljesen félremagyarázták. Megismerésére jutottunk annak, hogy Babilon a tévedések tömkelege s romlott tanításokkal és a világ szellemével van betetőzve.

Az ismeret felelősséget hoz magával.

Ezen kívül Isten tervének ideit és időszakait jelenben meg vannak világítva. Meg lett nekünk mutatva, hogy mi jelenben azon előre megjövendő időben élünk, ahol a tévedésnek ezen rendszere az Ur által meg lesz semmisítve. És amikor mindezeket látjuk, nem hagynók-e el ezt a szektát? Isten szava eképpen szól: „Fussatok ki abból (Babilonból!)” Most haljuk a szózatot; látjuk, hogy ez a prófétai vers most jut teljesüléshez. Valaki azt kérdezhetné: „De Uram nekem sok rokonom van Babilonban és nem szeretném őket elhagyni. Megkísérletem megmagyarázni nekik, hogy mi az a Babilon, de ők nem hallgatnak reám. Nekem nagy veszteséget jelent őket mind elhagyni és ellenük állást foglalni. Ki kell-e mennem Uram? Az én

rokonaim és barátaim azt fogják gondolni, hogy nem vagyok teljesen eszemen"! Az Ur ezt feleli rá: „Fussatok ki Babilonból (közülök), vagy az ő büntetéseivel büntettettek“!

Először akkor lesztek ti részesek az ő bűneiben, ha őt már megismertétek. Ti Babilonban születtetek. Az Ur nem von felelősségre, amit még nem értetek. De minél jobban megismeritek, annál nagyobb felelősség terhel benneteket. Miután tudatára jöttetek annak, hogy mi az igazság és igazságtalanság s még mindig Babilonban maradtok s azt befolyástokkal s pénzetekkel támogatjátok, akkor nagyobb felelősség terhel benneteket. Ha elmulasztjátok belőle kimenni, miután az Urnak szavát hallottátok, úgy ez azt bizonyítaná, hogy ti nem szenteltétek fel magatokat teljesen Istennek. Ti az ő gyermekei szeretnétek lenni és ha vonakodtok az Urnak engedelmeskedni valami földi dolog elvesztésének félelme miatt, úgy ez azt bizonyítaná, hogy ezen dolgok becsesebbek néktek, mint az Ő kegye, miért is úgy fog elbánni veletek, mint gonoszokkal, azaz ti is részt fogtok venni Babilon tapasztalataiban.

Ha ti az Urtól elvetett szekták bűneit aképpen ismeritek el, hogy azokat támogatjátok és annak befolyástokkal szolgáltok, úgy bizonyára részesei lesztek Babilon büntetésének. Engedjétek magatokat még a kellő időben figyelmeztetni! Felfogásunk szerint kötelessége minden keresztyénnek szükségképpen még a leggyöngédebb kapcsolatot is összetörni, hogy hűséget mutatta Isten iránt, Babilon tévedéseitől megszabadíttassék.

Babilon megítélésének ideje elérkezett.

A Babilonra következő jajjok, nehéz nyomorúságok azok, amelyek a jelenlegi politikai, szociális, pénzügyi és vallási dolgok romhalmazzá tételéhez vezetnek. A dolgok rendje különböző fázisaiban: egy és ugyanazon tárgy különböző álarcok alatt. Ezen összérdek mindenike egy ugynevezett nagy politikában van összpontosítva. A földnek fedelmei, királyai, valamint azoknak támogatói képezik Babilon nagy seregét s ezzel ellentétes táborban van egy másik nagy sereg mely népek sokaságából alakult ki. E két

nagy sereg közti konfliktus rövid idő alatt a világ jelenlegi dolgainak rendjét anarchiába szüllyeszti.

A jelenlegi igazság szózata.

Jelenleg az a fontos kérdés merül fel: „Isten valamennyi gyermeke meghallotta-e ezt a szózatot“?

Azt feleljük: „Nem vehető bizonyosra vajjon mind meghallották-e ezen szózatot. S ebből a szempontból kiindulva azt hisszük, hogy vannak még keresztyének Babilonban, akik részt vesznek az ő bűneiben, kik közül többen a tudatlanság és ismeret hiánya miatt vannak megtévesztve"! Könnyen az a kérdés merülhetne fel: „Felhívjuk-e figyelmüket szigorúan és e hivatásból alakítsunk kiváló követséget“? Azt feleljük rá: „Nem ez ami gondolatunk"! Azt hisszük, hogy a végeredmény ott, ahol egy kiváló követséget (kinyilatkoztatást) tesznek, legtöbbször másképpen végződik, mint ahogy azt várják, mert sokakat tesz ellenszegülővé. Ők azt mondják: „Milyen jögon neveztek minket Babilonnak és milyen jögon mondjátok nekünk, hogy fussatok ki“?

Mi azt hisszük, hogy az Ur az, aki az ő népét kiszólítja Babilonból; a hívás, mint égi szózat kell, hogy világosan megismerve legyen. Nyilvánvalóan a jelenlegi igazság a szózat, tudniillik a Szentírás tanításának kinyilatkoztatása annak időivel és időfolyásaival, ami áttekinthetővé teszi azt, hogy ennek a korszaknak egész pályája teljesen zürzavar, valamint azt is, hogy mi most az aratási időben élünk, amidőn tisztább világosság fénylik, mint ezelőtt bármikor. Az igazság szava (szózat) tesz bizonyosságot nekünk arról, hogy egy tévedéssel és zürzavarral telt szektát tovább is támogathatunk-e, vagy pedig nem. Milyen módon kell hirdetnünk Isten követségét, hogy kifussanak Babilonból? Nekünk az igazságot, a világosságot kell megmutatnunk. Alkalmat kell nyujtsunk a kutatásra, bátorítva őket arra, hogy e dolgokat önmaguk vizsgálják meg. Midőn odáig jutnak, hogy megismerik az igazságot, valamint a szolgálást, melyben voltak, örülni fognak ezen bilincsek széztuzása által szabadokká

lenni a Krisztusban. Tehát ez lesz az a szózat, mely Isten minden gyermekének megmutatja, kik szívük helyes felfogásában vannak, hogy nekik szabadoknak kell lenniök mindentől, hogy a szektákból kijöve Istent — Babilonnal való közösségük által ne becs-mérelnék, hanem Isten pártjára állanának.

Az igazsághoz való hűség próbakövet képez.

Ezen állásfoglalás Isten tervének a korszakokban feltáruló igazságát tárja elénk. Ha valaki Babilon valódi karakterének megismerése után a konzekvenciát levonta s továbbra is még abban marad, ez csak az igazság megvetése által történhetik. Világi bölcsesség tarthatja őt távol s egy ideig népszerűséget élvezhet, mint emberek által való tiszteletet. Ha azonban valaki az igazság felismerése és megértése után továbbra is Babilonban marad, akkor természetesen nagyobb bűnös lenne, mint az, aki nem nyert teljes világosságot.

Nem kell úgy értelmeznünk, mintha az igazság hirdetésének kötelességét elmulasztanánk. Azonban el kell kerülnünk szükségtelen ellenállást kelteni, mert azok, akik tévedésben vannak, nincsenek azzal az értelemmel, hogy képesek volnának elszenvedni, a mikor a tévedés előttük lebecsültetik. Szívük előbb helyes felfogást kell nyerjen, mielőtt azt mondhatnók: „Fussatok ki közülök (Babilonból)”. Sőt, ha kérdést intéznének hozzánk sem kellene határozottan beszéljünk, hanem azt kell feleljük: Hát kedves testvér (vagy testvérnő), ha te Isten szózatát hallottad, tudatában vagy annak, hogy a különböző szekták tévedésben vannak, úgy kétségkívül ismerni fogod kötelességedet. Egykor azt mondtad, hogy hozzájuk tartozol. Ha most megismered, hogy nem közülök való vagy, úgy azt kifejezésre kellene juttatnod előttük. Mindazáltal az időpontot illetően, amint azt te belátod és hallod, cselekedj, ezt senki más meg ne állapítsa néked. Ha az igazságot hallottad és hiszsz néki, mindezek dacára továbbra is Babilonban maradsz, úgy az ő bűnének részese leszel, épügy, mint a többiek Babilonban. Ha képes vagy a szó-

zatot saját érdekedben magadévá tenni, akkor ez a szózat meg fogja neked mutatni a jogot és jogtalanságot, az igaz és igazságtalanságot és kétségkívül erőt fogsz nyerni arra, hogy ebből „(kifussál)” kimenekedjél.

Babilon állásfoglalása az igazsággal szemben.

Azoknak, akik az igazság szavát hallják s a felhívásnak Babilonból kifutni — engedelmessé válnak, rendesen üldöztetéseket kell elszenvedjenek. Urunk napjaiban, midőn a zsidók közül némely hívők az igazságot megismerték, a zsinagógákból ki lettek zárva. Szintén egy különös eseményre gondolunk Urunk szolgálata alatt. Egy vakon született ember lett megkérdezve, hogy miképpen nyerte vissza látóképességét és amidőn Jézusról tett bizonyosságot, a főemberek a zsinagógából kivetették. (Ján. 9:22—34). Ugyanazon szellem, ugyanazon állapot volt uralkodó az apostolok idejében is.

Az egész sötét korszakon keresztül mindazok, akik a világossághoz hűek voltak az egyházakból ki lettek zárva. Az egyház hitdogmái és eljárási módszerei a tudás és ismeret kerékkötői voltak, hogy az igazság képviselőit kívül tartanak. Mindazok, akik nagy hűséget tanúsítottak az igazság iránt, ki lettek zárva, vagy mint eretnekek halálra lettek ítélve. Ez az állapot bizonyos mértékben még a reformáció után is fennállott egy kis ideig. Egy ismert példája annak Szervet Mihály egy keresztyén atyafi, akinek martir halála, elégetése Kálvin által lett előidézve. Jézus mondá: „ők a gyülekezetből kivetnek titeket, azonban eljön az óra, hogy mindenki, aki titeket megöl, azt gondolja, hogy Istennek tetsző dolgot cselekszik!” Szervet elégetése, példája volt Urunk szavai betűszerinti beteljesedésének.

A (zsinagógáknak) gyülekezeteknek vezetői nem mindig gonosz szándékuak, hanem téves felfogásuak. Egyike volt ilyeneknek Tarsusi Saul, midőn a keresztyéneket a tömlőbe hurcolta és István halálához beleegyezését adta. Hasonlóképpen van napjainkban is, az egyházakkal szemben az, ha valaki megvilágosodik és világosságát engedi fény-

leni. Valóban állandóan igaz marad, hogy „a setéség utálja a világosságot“. Azt mondják: „Ha közöttünk akarsz maradni, akkor nem szabad ezen dolgokat mivelled“! Az Istenhez hűek ilyen módon lesznek a zsinagógákból való kimenésre kényszerítve; a hűek ugyan most is fel lesznek hívva, hogy kimenjenek azokból.

„A ti atyátok fiai, kik titeket gyűlölnék“.

Azonban a mi napunk egy különös esemény által lesz megjelölve, mellyel más napok nem bírtak. Istennek terve most annyira magasztos, hogy képesek vagyunk látni azt, hogy mások a sötétségben vannak. Az igazság e szózata, Isten szózata, a világosság szózata. Szózat, mely minket kihív Babilonból, ki az Isten egyéniségét, tervét és szavát teljesen félremagyarázta. Ami napjainkban a legvégsőkig fog menni és ölni fog szociális, vagy templomi értelemben és lehetőleg még fizikai értelemben is. Az összes üldöztetések, melyeket Isten gyermekeinek el kellett szenvedniök majdnem mind keresztyénektől, keresztyén hívőktől származtak. „Ezt mondták a ti atyátokfiai, akik titeket gyűlölnék, a kik titeket megvetettek az én nevemért: „tiszteltessék az Ur“! De mikor megjelenik a ti örömtökre, ezek megszégyenülnek“. (Észaiás 66:5.) Mi nagyon örvendünk, tudván azt, hogy ezek egy napon, mely reményünk szerint közel van, be fogják ismerni hibájukat. Ahelyett, hogy bosszút kívánnának ellenségeinkre, kell, hogy résztvevő érzéssel legyünk eltelve irántuk. Tudatában kell legyünk, hogy nekik aképpen megy a dolguk véghez, mint Urunk napjaiban a zsidóknak. Azok a zsidók és főemberek nem tudták, hogy mit cselekedtek, amiképpen Tarzusi Saul is megszégyenült, amidőn belátta, hogy mit cselekedett. Aképpen van a megvakítottakkal napjainkban. Némelyek felébrednek szegyenre és örökkétartó utálatosságra. Ez utálatosság tartani fog addig, míg az Ur és a ő Szentjeiért való üldöztetésért igaz bűnbánat lesz téve.

A szükséges ismeret mértéke.

Mi valóban nagyra becsüljük az ismeret értékét, azonban Pál apostol szavainak

igazságára is gondolunk „az ismeret (egyedül) felfuvalkodottá tesz, de a szeretet épít.“ Az ismeret azonban a kegyelem növekedésénél szükséges. Csak abban a mértékben tudjuk Istenünket nagyrabecsülni, amennyiben az ő isteni tervének magasztos voltát megismerjük. Azért ujjongunk örömlünkben, mivel Ő a fátyolt fellebbenti s értelmi szemeinket mindjobban és jobban nyitja meg.

Amint láthatjuk a szellemi képesség nem mindenkinél egyforma. Némelyek az igazság nagyobb mértékét képesek föllogni, míg mások az igazság iránt kevesebb fogékonysággal bírnak. Senki sem bírhat nagyobb ismerettel annál, mint amekkorát felfogni képes. Isten az ő népét Urunknak, az ő fia egyéniségének képmása szerint készíti el és nem aszerint, hogy mekkora ismerettel bírnak. Dacára annak, hogy az ismeret nagyon fontos és szükséges, mindazáltal senki sem bírhat az ismeret monopoliumával. A jelenlegi életben senki sem bír tökéletes ismerettel. Ha a mi hivatalunk (választásunk) az ismerettől függne, akkor mindnyájan rövideknek találatnánk. Azonban nem kevésbé hisszük, hogy mindenki, aki az Ur gyermeke, a jelen igazsággal érintkezésbe lesz hozva és általa meg lesz igazítva. Azok, akik az ismeret birtokába jutnak és azután vágyakoznak az azzal kapcsolatos felelősséget lerázni, az igazságot megtagadni, avagy istentelenül élni, azzal bebizonyítanak azt, hogy érdemtelenek Isten kiválasztottjai lenni.

Midőn a krisztusban hívekhez szól az apostol, a következőket mondja: „De ti Atyámfiai nem vagytok a sötétségben, hogy az a nap titeket, mint a lopó úgy találjon. Mert mindnyájan a világosság fiai vagytok“. Ez azt látszik mondani, hogy Isten igaz gyermekei az igazság ismeretére fognak jönni. Azonban ez még nem jelenti a teljes igazságot, hanem annyit, amennyi a meggyógyításhoz szükséges. Némely nagyobb szellemi képességgel az ismeret nagyobb mennyiségét képes meríteni, miért is több szükségeltetik neki; némelynek pedig kevesebb szellemi képességgel kevesebb szükséges.

Bizonyos alapelvek jönnek tekintetbe, melyeket az Ur népe minden időben meg-

értett. Például: az való tény, hogy csak egy Isten van. Sőt még azok is, kik a „szentháromság“ tanát nagyrabecsülik, ki fejtik azt, hogy csak egy Isten van. Ők az igazságnak egy mértékével bírnak, dacára, hogy saját magukkal jönnek összeütközésbe. Ugyszintén találó az a bűn büntetésére vonatkozólag is. A mi elődeink helyesnek gondolták, hogy a bűnnek büntetése örökké tartó gyötrellem. Ők ezt helyes büntetésnek nevezték, mert ők vágyakoztak igazak lenni. Ezen alapelvek azonban a tévedés nagy mértékével elegyítették össze. Az egész emberiség a tudatlanság rabbilincsei által volt fogva és mi, akik most ébredünk fel, valóban megvagyunk lepve, látva azt, hogy mennyire keveset tudtunk, mennyire kevés tudománnyal bírtunk e magasztos dologra vonatkozólag, melyet Istenünk nekünk most nyilvánított meg.

„Sirás és fogaknak csikorgások“

De a milyenképpen Isten gyermekei voltunk, mielőtt teljes ismeretet nyertünk, úgy azt hisszük, hogy másoknak is lehetséges lesz Isten gyermekévé lenni az ismeret teljes bírása nélkül is. Mi az evangéliumi kor aratásában élünk, midőn Isten az igazság ismeretét az egész föld kerektségére kiterjeszti. Egyidejűleg a Sátán is elkövet mindent, ami hatalmában áll, hogy az embereket Isten követségének tanulmányozásában akadályozza, midőn is a rágalmozást nagy porfelhőhöz hasonlóan engedi feltűnni, hogy a vigyázatlanokat megvakítsa.

Hiszünk, hogy vannak gyermekei Istennek, kik megkísérlik a hagyományok higitott tejéből táplálkozni. Atyafiak a Krisztusban, kik tiszta eledelek után óhajtoznak, melyek csakis Isten szavaiban lesznek nyújtva. Mi olyanokat keresünk, hogy rajtuk segíthetnénk. Azon tulbuzgó térítési kísérleteket el szeretnők kerülni, mert tudjuk, hogy mihelyt a Messiási Királyság fel lesz állítva, a bibliai igazság megismerésére a körülmények mindenkiel szemben kedvezőbbek lesznek.

A napok, amelyekben már bent élünk, Isten gyermekei közül sokakat fognak „sirásra és fogcsikorgatásra“ hozni, mert minden egyes, aki a tévelygéshez pártolt, ellentétbe került Istennel. Ezek készülőkélben vannak egy nagy nyomoruságos időbe belépni és az saját hibájuk lesz. Közülünk némelyek Isten-szózatát az aratás elején hallották, míg mások későbbben szereztek róla tudomást. Némelyek jelenleg értesülnek Babilon bűnciről, tudniillik, hogy ezen bűnök meg kell büntetessenek, hogy abból kimenve Isten pártjára állanának, hogy irgalmasságot nyerjenek. Az a vágy, hogy a jelenlegi igazságot még jobban ismerjék, hozott minket arra, hogy a teremtésnek Pható-drámáját bemutatnók, hogy olyanok, kik olvasni nem akarnak, láthassák azt. Ha azáltal is segítségére lehetünk Isten valamelyik gyermekének, hogy saját felelősségét megismeri, már az is Isten szózatának egy bizonyos mértékét teszi ki, mely nekünk, mint keresztyéneknek jelenlegi feladatunk.

Igen Tisztelt Egyesület!

Igen hálásan venném, ha a „Népszószék“ c. lapjuk — melyet díjtalanul bocsátanak minden Isten utai, terve iránt komolyan érdeklődő rendelkezésére — példányait megkaphatnám.

Gyerekkorom óta egyedüli óhajom, hogy a Bibliát megismerve egész életemet annak tanításai szerint rendezzem, de fájdalom — mindezideig nem tudtam, miként tehessem ezt. Most életkorom közepén — fokozódott ebbeli vágyam s célom a helyes utat megtalálva eddigi mulasztásimat jóvátenni. Mikép valószínű meg tervem?

Szives értesítésükért előre is hálás vagyok.

Isten segítse, hogy fáradozásuk minél sikeresebb legyen.

Őszinte, igaz tisztelettel.

..... 1914, szept. 12.

N. N.

Szeretett Atyánkfia az Urban!

Szeretettel értesítelek, hogy most érkeztem haza a s i testvérektől, kiknek társaságában pár nap alatt is sok örömet és vigasztalást nyertem. Mindannyian éreztük közellétét annak a hü barátnak, ki megvigasztal, ha szenvedünk s oly lelki melegséget gyújt szivünkben, hogy elfeledjük fájdalmainkat, s áldott égi béke hatja át szivünket.

Tiszta égi béke, amit Isten ad,
Foly dicső folyamként sziveinken át;
Mély és gazdag árja ömlik éj napon
S ellenállhatatlan, csodás hatalom.
Béke, mit az Ur ad, béke, tiszta, mély,
Lelkemről te but, bajt, gondot elvevél.

Hogyha e folyamba lelkem elmerül,
A gonosz hatalma engem elkerül,
Habja minden gondot messze elragad,
Tiszta, égi békét, szent nyugalmat ad.
Béke, mit az Ur ad, béke, tiszta, mély,
Lelkemről te but, bajt, gondot elvevél.

S bárha váltakoznak éj s nap itt alatt,
Boldogságom napja folyvást fönnmarad,
Béke árja hordoz, rám a nap ragyog,
S ajkam egyre zengi: „Mily boldog vagyok!”
Jézus! Benned rejlik béke, tiszta, mély,
Lelkemről te but, bajt, gondot elvevél.

Miután jelenleg idehaza alkalmam van írásbeli munkát végezni, fölkérlek, hogy a *kuposzlopról* való fordítást, valamint mindazt — az Isten tervét mindjobban föltáró — sok szép tanulmányt, mely ujólag rendelkezésünkre bocsáttatott hitünk, szeretetünk, reménységünk fokozására, főképp pedig békességes türesem és vigasztalásunk nyilvánvalóvá tételére — cimemre elküldeni sziveskedjél.

Egy felhívásban olvastam, hogy aki teheti, küldjön a sebesült katonák részére jó olvasni valókat. Küldjetelek hát szép könyveinkből és lapjainkból, hogy e nemes ajánlat elfogadása után sokak részére áldásként szolgáljanak ez iratok. Nekünk minden lehető alkalmat meg kell ragadnunk, hogy az evangéliumi örömhirt minél több emberhez eljuttathassuk s ezáltal az illetők az igazi *igazság* ismeretére elvezéreltessenek.

Ami Atyánk — aki elég erős — legyen további gondviselőnk s tartson meg kegyelmében a legnehezebb órákban is, hogy úgy mindeneket elvégezvén megállhassunk az Ő mennyei hivatala jutalmának elvételére, amikor szemtől-szembe látjuk Őt, ki szeretett minket és megvásárolt a halálból az Ő drága vérére.

Szívből üdvözöllek Téged s kedves hittestvérimet, kik Veled vannak. Az Ur legyen Veletek!

Szerető testvéred:

N. N.

. 1914 szept. 23-án.

Alábbi címen a következő könyvek, füzetek és lapok szerezhetők be:

Könyvek:

„Az isteni terv a korszakokban“ 375 oldalra terjedő mű Ára 2 kor.
„Isten tervének főbb részei“ Ára 50 fill.
„Milleniumi énekek gyűjteménye“ Ára 60 fill.
„Mindennapi mennyei kenyér“ Ára 70 fill.

Füzetek:

„Urunk nagy jövendölései“ Ára 20 fill.
„A teremtés 6 napja“ Ára 20 fill.

Lapok:

„A reménykedők között vagy-e te, vagy a reménytelenek között?“, „Hol vannak a halottak?“, „Mi a lélek?“, „A gazdag a pokolban stb.“, „Gonosztevők stb.“

Ezen érdekes dolgokat tartalmazó iratokkal az érdeklődőknek díjtalanul szolgálunk magyar, román, német és zsidó nyelvű kiadásban. Cím:

SZABÓ KÁROLY

Marosvásárhely, IV. Béla Király u. 46

Ugyszintén német nyelven kaphatók az alábbi könyvek:

1. kötet „Der Plan der Zeitalter“
2. kötet „Die Zeit ist herbeigekommen“
3. kötet „Dein Königreich komme“
4. kötet „Der Tag der Rache oder Krieg von Harmagedon“
5. kötet „Die versöhnung des Menschen mit Gott“
6. kötet „Die Neue Schöpfung“

Ugyszintén érdeklődőknek portó beküldése mellett érdekes és fontos német és héber lapokat díjmentesen küldünk.

Mindezek ezen a címen kaphatók

SZABÓ LAJOS

Szászrégen, 252 hsz.

A VILÁGÍTÓ ŐRTORONY ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉ- NEK HIRDETŐJE

Örökké való szikla.
Ennél jobb fundamen-
tumot senki sem ké-
szíthetne. Válságdi-
mindenekért.

„Vigyázzó mit mondasz az éjszakáról?”
„Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő.” (Ezs. 21:11)

I. évf. Október 15. 1914 Ádám óta 6042 3.szám

Tartalomjegyzék :

Felelőségünk a jelenlegi igazsággal szemben	25
A törvény táblái vissza lettek állítva	27
Istennek szövetsége a Sínai hegynél	29
Ki az én felebarátom ?	32
"De keresztséggel kell megkereszteltetnem	34
Az isteni békesség	35

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségben és szorga matosan vigyáznék annak meglátására, mit szólna nekem az Úr és mit kellene felelnem az én dorgolásom után — Felele nekem az Úr és mondván : Ird meg e látást tettetes betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.”
(Habakuk 2:1.)

„Akkor lesznek jelek a naphán, a holdban és a csillagokban és a földön a Pogánynepeknek szorongattatások tanácsokban való megfogyatkozásnak miatta, mivel a tenger és a hab zugni fog (a szüntelen való elégedetlenségért); az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, melyek e földnek kerektségére (emberi társadalomra) következnek, mert az egeknek hatalmasságai (az egyházak befolyása) megindulnak . . . Mikor látjátok, hogy ezek meglésznek, tudjátok, hogy közel vagyon az Istennek országa . . . Nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközelgett a ti váltáságtok.”
Luk 21:25 – 28:31.)

. . . Fénylenek az ő villámlásai e világon, látja és megretten a föld . . . az igazságot megtanulják a földnek lakosai . . .” (Zsolt. 97:4; Ezs. 26:9).

Ezen folyóirat és megszentelt missziója.

Az „Örtorony“ védi egyedüli igaz alapját a keresztyéni reménységnek a kien-gesztelés, az „ember Krisztus Jézus drágalátos vére által, ki saját magát adta váltságul mindenkért“. (1 Péter 1:19; 1 Tim. 2:6.) Minden értékes drágaságaival az Isteni szó erős alapjára felépítve, további feladata mindent megvilágosítani mi . . . Istenben volt elrejtve, . . . hogy mostan . . . a gyülekezet által nyilvánvalóvá tétetnék Istennek azon sokféle bölcsessége, — „mely az emberek fiainak más időben meg nem jelentetett oly mértékben, mint a jelenben megnyilvánított“. (Eféz. 3:5—9, 10). Az „Örtorony“ füg-getlen minden szektától, valamint minden emberi hitfelekezettől és annál inkább iparkodik magát minden kinyilatkoztatásában alávetni a Szentírásban megnyilvánított Isten akara-tának a Krisztusban. És azért bir azon szabadsággal, hogy mindent, mit szólott valaha az Ur, bátran és minden tekintet nélkül hirdetné, olyannyira, mennyire azt nekünk az Isteni bölcsesség arra vonatkozólag ajándékozza.

Mi tudjuk azt, amit állítunk, midőn feltartóztatlan hittel Isten biztos ígéreteire támaszkodunk. Azért a világítótorony lapjain semmi sem jelenik meg, melyet mi mint arra kellőt el nem ismerhetünk. Tehát nagyon kérnők olvasóinkat, hogy ezen folyóiratnak egész tartalmát — megcsalhatatlan próbakövének az Isteni szónak — melyből mi idéze-teinket feljegyezzük, megvizsgálni sziveskednénk.

Mit tanít a Szentírás világosan?

A „templom“ („egyház“, „kiválasztottak“) „az élő Istennek egyháza“ — különös műve kezeinek. Felépítése ezen egyháznak tartott az egész evangéliumi koron át, elkezd-vén, mikor a Krisztus a világért meghalt és egyuttal szegletköve lett ezen templomnak, vagy egyháznak, mely által, midőn bevégeztetik — jönnek az áldások Istentől „minden népre“. (1 Kor. 3:16, 17; Eféz. 2:20—22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29).

Időközben azok, kik Krisztus kiengesztelő váltságmunkájában hisznek és Istennek felszentelték magukat, „épületkövekké“ lesznek csiszolva. S midőn ezen „élő, kiválasztott drága köveknek“ legvégsője is ki lesz dolgozva, a nagy Építőmester akkor fogja mind egyesíteni, vagyis összeilleszteni azokat az első feltámadásban. Az akkor befejezett „templom“ az Ő dicsőségével lesz betelve és az egész ezerévi napon Isten és emberek között, mint gyülekezet közbenjáró gyanánt fog szolgálni. (Jel. 15:5—8).

Minden reménynek alapja, úgy a világot, mint az egyházat illetőleg abban a tényben jut kifejezésre, hogy „Krisztus Isten kegyelme által megkóstolta a halált min-denekért“ és hogy Ő lesz „az igazi világosság“, mely „megvilágosít minden e világra született embert“ — „az Ő idejében“. (Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5—6).

Az „igaz egyháznak meg lett ígérve, hogy látni fogja Urát, hasonlatossá lesz Ő hozzá, részese lesz az „Isteni természetnek“ és „örököse az Ő dicsőségének“. (1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; 2 Péter 1:4).

Jelenlegi feladata . . . a „templomnak“ tökéletesbitése és előkészítése a szenteknek jövőendő szolgálatukra: királyai és papjai lenni a jövőendő „korszaknak“. Ők Isten bizony-ságai a világgal szemben és iparkodniok kell felépülni a kegyelemben és ismeretben. (Ef. 4:12; Máté 24:14; Jel. 1:6; 20:6).

A világ reménye a neki ígért áldásokban, gyógyítási alkalmatosságok ismeretében van, mely minden emberrel megtörténik Krisztus ezer évi uralma alatt, hol a szófoga-dóknak és alázatosoknak minden vissza fog adatni — az Ő megdicsőült „temploma“ egyháza által — ami Ádám által elveszett volt, hol azonban minden kemény nyaku, gonosz szándéku ki lesz irtva.

C. T. R. az amerikai angol „The Watchtower“ szerzője. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

E tizenhatoldalos havi folyóirat az alábbi címen kapható: **Szabó Károly** Marosvásárhely, IV. Béla Király-utca 46. sz. — Előfizetési ára: egész évre 2 K 40 fill. Szegény és érdeklődő egyéneknek portó beküldése mellett díjmentesen küldjük.

E folyóiratban megjelentekért felelősséget vállal **Szabó Károly**, szerkesztő és kiadó Marosvásárhelyt. — Németből fordítja: **Szabó Lajos**, Szászrégen.

A

Világító Őrtorony

és

Krisztus jelenlétének hirdetője

Marosvásárhely, 1914 október 15

Felelősségünk a jelenlegi igazsággal szemben.

„Az én szívemben az Urnak ígéje olyan volt, mint az én csontaimba reszketett égő tűz és azt hordozván elfáradok és nem hordozhatom“. (Jer. 20:9).

Jeremiás próféta itten önmagát egy sokat mondó példázattal fejezi ki. Égő tűz gyújtotta meg szívét annyira, hogy őt a követség fontosságának tudata emésztette. Az ő korábbi kinyilatkoztatásai Isten szavára vonatkozólag, melyet Izrael népe között tett, annyira meg lettek vetve, hogy az őt egészen bátorlanná tette. Ő maga mondá: „Az Urnak szava nékem mindenkor gyalázatomra és csufolásomra vagyon. Azért mondek: soha arról meg nem emlékezem, sem az ő nevében többé nem szólok, de az én szívemben az Urnak ígéje olyan volt, mint az én csontaimba rekesztett égő tűz és azért hordozván elfáradok és nem hordozhatom“. Az ő követségének véghez kellett vitessék. Az Ur sarkalta őt, hogy Izrael tudomására hozza, hogy ők küszöbén állanak annak, hogy ellenségeiknek ki lesznek szolgáltatva.

Istennek szava Jeremiás próféta által a zsidók hetven évi pusztulása előtt lett kinyilatkoztatva. Közöttük voltak hamis Próféták, kik azt állították, hogy Júdea fejedelme győzedelmeskedni fog ellenségei felett. A nép örült olyan kilátásokban s megvetette az igaz

Prófétát, ki nekik az Ur igaz követségét jelentette ki. Jeremiás feltárta előttük, hogy Istenhez való szövetségük megtartásában el-lankadtak s Jehova iránt való felelősségüknek nem tettek eleget, dacára annak, hogy az ő népének nevezték magukat és megfogadták neki hűségesen szolgálni. Továbbá arról értesítette őket, hogy még akkor sem volna késő a megszabadulás azok részére, kik teljes bűnbánatot tennének; a nemzet azonban, mint olyan, ellenségeinek kezébe lesz adva és fogságba lesz hurcolva.

Jeremiás tüzes megpróbáltatása.

Jeremiás tudta, hogy a hamis Próféták a királyt bátorrá teszik s ő a király haragját vonja magára, ha a Jehova által sugalmazott követséget (ízenet) mondja meg. Az üldözés szégyenétől és gyalázatától visszariadt, mely tapasztalata szerint az ő hűségére fog következni. De legyőzte a kísértést és nem hallgatott. Aképpen szólt, amint azt Isten parancsolta. Legyen, aminek lennie kell. Ő Izraelnek hírül akarta adni azon szavakat, amelyek számára lettek adva. Ő velük továbbí figyelmeztetést akart közölni.

Ha Jeremiás engedte volna magát a félelem által legyőzni s a követséget magában tartotta volna, akkor kétségkívül többé nem

lehetett volna Isten szószólója s a tisztesség másnak lett volna adva, aki a követséget hirdeti. A Próféta szívének égése mind gyengébb lett volna, míg végre teljesen kialudt volna. Ez ugy értelmi — szellemi, mint természeti szempontból egyformán igaz. Azért figyelmeztet bennünket az apostol: „A szellemet ki ne oltásatok“. Azért halhat meg szívünkben Istenünk szelleme, mivel elmulasztjuk kötelességünk teljesítését s szövetségünk megtartása felett kellően örködni elfelejtjük. A szent tűz, a világosság még egy darabig fennlobog szívünkben, míg végre kialszik. Jeremiás próféta nem tudta magábazárni azt, amit neki Isten sugalmazott, hogy arról bizonyosságot tenne. Szívében lángoló tűzét nem tudhatta volna elszigetelni anélkül, hogy az által ne veszítette volna el Jehovával való összeköttetését.

Isten követsége, mely jelenleg ránk van bízva.

Hasonlóképpen van jelenleg mi velünk. Isten betekintést engedett nekünk tervének titkaiba. Ő nekünk csudálatos szellemi világosságot adott. Legnagyobb fontossággal bíró követségre bízott meg, melyet az ő nevéől elnevezett népnek kell nyújtunk. Az Ur értésünkre adta, hogy egy különös változás áll az ajtó előtt; tudniillik a pogányoknak (kölcson adott) engedett uralma immár esedéksé vált. Mi értesítve vagyunk affelől, hogy a keresztyénség jelenlegi vallásos szektái meg lesznek semmisítve, a jelen rendszer uralma végéhez fog menni s az uralom nemsokára annak lesz adva, aki joggal veszi magához az uralmat, hogy mindenek felett uralkodjék.

E világnak királyságai készülöben vannak ami Urunknak és az ő Krisztusának királyságaivá lenni, aki uralkodni fog időtlen-időkig. E követség ne nyilváníttassék ki udvariatlanul, de azért ki kell nyilváníttassék. A Dicsőség nagy királya, kit Isten nevezett ki, közeledik, A követség Jeremiás napjaiban odairányult, hogy Isten országa, azaz az ő előképleti országa romba kellett döntessék, hogy e világnak (Sátán) fejedelme alatt a pogányok az uralmat kölcsön bírassák. A dolgoknak ez a rendje egy bizonyos ideig van megengedve. Ez az időszak pedig már

majdnem lejárt. A Királynak fia nemsokára elfoglalja a neki rég megígért örökséget. (Zsolt. 2:7—9.) Nagyon örvendünk, hogy a mi követségünk jelenleg Isten birodalmának nem romlását, hanem egyenesen ellenkezőjét, tudniillik a setétség birodalmának pusztulását, Isten országának pedig felépítését hirdeti.

Eképpen kell tehát hirdetnünk e magasztos követséget. Hirdessük minden dolgainkban, szavunkban, képleges szemléltetés által és minden lehető módon, amint arra az Ur alkalmatosságot nyújt. Ha mi az üldözéstől való félelem miatt, avagy az emberek közötti tisztelet elvesztéséért, kényelem utáni szeretetből, vagy bármilyen más ok miatt megfáradunk Isten követségének tisztségében, úgy az tőlünk elvétetik és érdemesebbnek adatik. Az Ur olyanokat keres, kik megfélemlithetlenek és az igazság zászlaját fennen lobogtatják. Ha mi alkalmatlanoknak bizonyulunk, nem lehetünk a királyságra érdemesek.

Végrehajtsuk-e megbízatásunkat ?

Lángol-e mibennünk e magasztos követség érzete, melyhez hasonló mostanig sem embereknek, sem angyaloknak nem adatott a végből, hogy hírnökei lennének? Hirdetjük-e úgy, hogy hallása folytán sok szív lángra lobbanjon? Mert ha nem, Isten szentlelkének tüze kialszik mibennünk; s ha a világosság sötétséggé lesz, mekkora lesz a sötétség! (tudatlanság). Isten követségének (igazsága hirdethetésének) bírása nagy felelősséggel jár. Vajjon hiveknek találatunk-e? Vajjon az Ő kegyelmességéért — a különböző korszakokban véghezviendő terve ismeretének kinyilvánításáért — irányában tanusítandó nagyrabecsülésünket bebizonyítjuk-e...?

Különbség van a Szentléleknek Isten gyermekeiben való jelenlegi és a mult időben való működése között. A Szentlélek a zsidó korszak alatt Isten szolgái (Jeremiás stb.) által gépezetszerűen működött, míg jelenben Isten népe az Ő írott szavának követségét és a Szentlélektől való fogamzást nyeri, mert Istennek titkai az utolsó időben kinyilatkoztattak az Ő vigyázó gyermekeinek világos értelmet adva „mélységei“ felől, melyek közül némely karakteri vonások a

jelen ideig nem voltak kinyilatkoztatva még leghüebb követőinek sem. (I. Thess. 5:1—6.)

„A nap közel van!”

Pál apostol mondja; hogy a dolgok, melyek az Urnak szolgálai által az elmúlt időkben megirattak, ami tanuságunkra és javunkra irattak meg „kikre az utolsó idők jutottak” (I. Kor. 10:11.) Azért szerelmeseim mindezeket látva milyeneknek kell lennünk

szent eljárásunkban? Nagy komolysággal és gondossággal kell a nekünk mondott szavakat megszívlelnünk! Legyünk hát hűek Istenünk mostan esedékes igazságainak hirdetésében s szóljuk a szavakat — melyeket Urunk szájunkba helyezett — ha sokan nem is hallgatnak rá, avagy a hűség megvetést, gunyt, szidalmat, szenvedést hoz is ránk a világ és a névleges lelki Izrael részéről. De — testvéreim — szóljuk szeretettel és alázatossággal s az eredményt bizzuk a Fő aratóra — Urunk Jézusra! „A nap közel van”!

A törvény táblái vissza lettek állítva.

„A bünbocsánatnak Istene vagy te, könyörülő és irgalmas, hosszútűrő és nagy kegyelmességgű”. Nehemiás 9:17.

Aki nem tudja belátni, hogy Mózes, az Izraeliták és a törvény, képletek voltak, az nem tudja ezen dolgokban rejlő tanítást sem megérteni. Mózes nemcsak Jézusnak volt előképe; hanem mint Szt. Péter mutatja, képlete volt a Krisztus egész Egyházának, amelynek Jézus a feje — az Egyház dicsősége. Szt. Péter mondja, hogy már Mózes jövendölte az Atyáknak: „Prófétát támaszt néktek az Ur, a ti Istentek, a ti atyátfiai közül, mint engemet: azt hallgassátok mindenekben amelyeket szólánd”. Csel. 3:22. 5 Móz. 18:15, 18.

Jézus volt először föltámasztva és az első pünkösd óta ez a támasztás és kiválasztás folytatódik az atyafiak közül. És ez a munka majd bevégeződik akkor, ha a választott Egyház minden egyes tagja kiválasztva, megpróbálva és megdicsőítve lesz. Akkor aztán az igazi Mózes meg fogja kezdeni nagy, szabadító munkáját az egész emberiségen, a kik kíváncznak visszatérni az Istennel való összhangzásba, akik mind képviselve voltak az Izrael 12 törzsében.

Ez evangyeliumi korszakban kiválasztott Egyház, mint Szt. Jakab (1:18. ben) mondja: Az Isten teremtményeinek első zsengeje. Vagy más szóval az „elsőszülöttek gyülekezete”, akik jelképileg képviselve voltak a Lévi törzsben, akik az izraelitáknak első szülötteiből lettek kinevezve, midőn megmentettek a Husvétii bárány intézkedése által. Ezek

az elsőszülöttek két részre voltak osztva — papokra és szolgákra. A papok a főpappal együtt jelképezték a Krisztust, a Léviták pedig jelképezték a többi győzedelmeseket.

A valódi papság, egy királyi papság. Jézus a nagy főpap, aki fel van ruházva királyi méltósággal, egyesülni fog az ő hű kiscsíny seregével, a királyi papsággal, az Ő közös örököseivel. Az Egyháznak többi győzedelmesei, mint segítőtársak valamivel kissébb dicsőségben lesznek a szellemi alapon. Az összes munka oda fog hatni; hogy végre is az Istennel összhangzásba kívánczó minden nép megáldassék, akik az Izraelnek többi törzseiben voltak képviselve.

A törvénynek első táblái.

A törvénynek első tábláit az Ur készítette, ugyszintén Ő írta rá a parancsolatokat is. Ez mutatja, hogy az első ember az ő teremtetésekor mennyire tökéletes hasonmása volt az ő Teremtőjének. Teljes képmása az isteni akarat és törvény kifejezésének. Ádámnak semmi további munkára nem volt szüksége, mint a lelkiismeret törvényére, melyet a Teremtő ő belé eredetileg, mint tökéletes lénybe beléhelyezett.

De a bün kitörésekor ez a törvény eltörtött. Szegény, bukott emberiségnek nincs többé helyes fogalma a bün és igazságosság felől. Az eredeti törvénytáblák összeomlottak, olvashatatlaná és időszerűtlenné lettek. Az embernek szüksége van a nagy Közbenjáróra, ~~akinek~~ **akinek** szolgáért a kiengesztelés nagy mun-

káját véghezvitte és képes az Isten törvényét ismét az emberi szív hustábláira beírni.

Mózes utasítva volt, hogy készítse el ismét a törvény két tábláját. Ez azt jelenti, hogy Krisztus teljes mértékben bírja a hatalmat arra, hogy az emberi szív hustábláira ismét beírja az isteni törvényeket. Az embert az Isten törvénye iránt való engedelmességre készíteni, megköveteli, hogy a Visszaállítás áldásaiban részesüljenek — felemelve őket a bűnből és ebből a degenerált állapotból. Ez a munka képletben Mózesre volt bízva, de a valóságban Krisztus fogja véghezvinni.

Mózes másodszori lejövele a hegyről a törvény tábláival, nagyban különbözött az első lejövetelétől, amikor az első törvénytáblákat eltörte. A második táblák lehozatalakor Mózes arca fénylett, úgy, hogy az izraeliták nem nézhettek rá és ez okból fátyollyal takarta el, mikor közöttük járt, de amelyet azonban mindig eltávolított, mikor Isten színe elé került. Ez azt jelenti, hogy Krisztus közbenjárói munkája az Ő dicsőséges második eljövetelekor a világ által nem lesz látható. Amint ki is jelentette mondván: „Még egy kevés idő és e világ nem lát engem többé; ti pedig megáttok engem“. Ján. 14:19. Mert mint az apostolus magyarázza: az Egyház készíti magát a Krisztus dicsőségének meglatására, elváltozván a földi természetről, a mennyei természetre. „Mi meglátjuk Őt, amint van“, mert „mi hasonlókká leszünk Őhöz“ — „elváltoztattunk nagy hirtelen egy szempillantásban“, mert „test és vér nem veheti a mennyországnak örökségét“. (1 Ján. 3:2. 1 kor. 15:50—52.) Emlékezhetünk Saul esetére, aki látta Jézust fátyolozatlan dicsőségében, mely a déli naphak fényességét meghaladó világosságot felülmulta, melytől Saul elvesztvén látóképességét, a földre esett. (Csel. 26:13. 2 kor. 3:3—7, 13—18.)

Azon esemény, hogy Mózes befedezte arcát (2 Móz. 34:1—4, 28—35.) jelképezi, hogy Krisztus az Ő második eljövetelekor, mikor megkezdte nagy Közbenjárói munkáját az emberiséggel, vezetőjük lévén, az ígért és visszaállított Paradicsomba vezérli őket, de az Ő dicsőségét az emberiség nem láthatja, mert nem direkt (egyenesen) a mennyből fog hozzájuk szólani, hanem a Ő testamentumi

proféták által fogja magát képviseltetni, mint mondá: „Látni fogjátok Ábrahámot, Izsákot, Jákobot és mind a profétákat az Isten országában letelepedni“. Luk. 13:28.)

A jelképnek más részletei.

Aronnak és alantos papságának felkenetése jelképezi Jézusnak és az Ő királyi papságának felkenetését. Amint a jelképben szükség volt először az áldozati munkát elvégezni, mielőtt a felkenetés, felszentelés és a hivatalba való beiktatás megtörténhetett volna, ép így van a valóságban is. Jézusnak szükség volt először magát feláldozni. És ezen önfeláldozása által bebizonyította az Isten iránt való hűségét, midőn engedelmes volt a keresztfának haláláig.

Hasonlóan azok, akik Krisztus tagjaiul hivattnak, mint alsóbb rendű papság, kiknek Ő a főpapja, a hivatalra való felszentelést csak az önfeláldozás által nyerhetik el. A jelképes főpap eseténél az áldozat tulok volt. A valóságban pedig Jézus saját teste. A jelképes alsóbbrendű papság eseténél az áldozat bakk volt, a valóságban pedig a test, az Egyház emberi természetének feláldozása. Azért mikor emlékezteti Szt. Pál az Egyházat arra, hogy mi az ő osztályrésze, azt mondja: „Kérlek azért titeket Atyámfiak az Istennek irgalmasságára, állassátok a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket“. (Rom. 12:1.)

Ugyan azon áldozatok, melyek a főpap és az alsóbbrendű papság hűségét bizonyították, a nép bűneiért engesztelési áldozatul szolgáltak — jelképe volt a valódi áldozatoknak, mely alapja a világ bűne megbocsátásának és a világ Istennel való kiengesztelődésének a kellő időben. Ezek a jobb áldozatok mondja Szt. Pál (Zsid, 9:23.) Másszóval, ami a jelképben volt kicsinyített képekben, az mind előárnyékolta a valóságot. A jelképes közbenjáró, jelképes áldozatokat áldozott fel. A valódi közbenjáró pedig „jobb áldozatokat“. A jelképes közbenjáró vezérelte a jelképes Izrael tizekét törzsét az ígért földjére. A valódi Közbenjáró az Ő uralkodásának amaz ezer esztendeje alatt visszavezérli mindazokat, akik Isten népévé lesznek abba a jo-

gokba és áldásokba — a Paradicsomba, melyek Ádám engedetlensége által elvesztek, de amely visszaállítottak a Golgotán.

Egy, könyörülő, irgalmas Isten.

Arany szövegünk szívünkbe vési, hogy az Isten irgalmas, kegyelmes, hajlandó a megbocsátásra, késedelmes a haragra és a szeretetben igen bővölködő. Igazán csudálatos, hogy a keresztyénség és általában a világ mennyire félremagyarázza az ő nyomorult, helytelen fogalmuk által az Isten jellemét, melyek a sötét korszak hitvallásaiból maradtak rájuk.

Az a gondolat, hogy Isten az Ő teremtményeit az ördögök által az örökkévalóságon keresztül égetné és kinozná, kétségkívül nagyban előidézte ama hitetlenséget, amely napjainkban oly tulnyomó, valamint nagyban hátráltatja a Krisztus ügyét a pogányok között ez az Isten jellege felől alkotott rettető, tévelygés. Az emberiség manapság nem méltányolhatja, nem imádhhatja Kálvinnak a Mindenható jellege felől alkotott téves nézetét. Az egész világ szabadabban lélezkedik fel, mióta presbyterián barátaink elvetették Kálvinnak ama dogmáját, mely az összes nem választottakat, az örök gyötrelmek alá pecsételte.

A múltban Isten kinyilatkoztatta jelképileg az Ő kegyelmét és szeretetét a jelképes Izrael néphez. Büntette őket bűneikért, de megbocsátott nekik és engedte őket, menjenek tovább és próbáljanak. De egészen Jézus első eljöveteleig nem nyilatkoztatta ki Isten

ten teljesen a világ iránt érzett szeretetét és kegyelmét. Ama nagy esemény által lett nyilvánvalóvá az Istennek hozzánk való szeretete, hogy az Ő egyszülött Fiát Isten elküldte e világra, hogy valaki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen“. (1 Ján. 4:9. Ján. 3:16).

Ádám-tól Krisztusig mintegy 4124 éven keresztül a bűn és halál szünet nélkül uralkodott. Az Isten az Ő Fia elküldésével fejezte ki megbocsátó szándékát. De még idáig nem bocsátotta meg a világ bűnét, de igenis arról gondoskodott a Ő Fiának halála által, jelezvén, hogy a világ bűnei eltöröltenek az Istennek kellő idejében. Az egész világ még mindig ama Gonoszban vesztegel, (1 Ján. 5:19.) A bűnnek és halálnak rabja. A világ reménysége a Messiás dicsőséges uralkodásakor fog megvalósulni. Annak központi intézője Ő lesz, mint valóságos Próféta, Pap és Király. A Messiás, mint Ábrahám magva az ígért szerint megáldja, felemeli visszasegíti mind az akarókat és az engedelmeseket az Istennel való társaságba.

Az egyedüli munka, amely idáig folyt, az Egyház kiválasztása a Messiás menyasszonyává, közös örökösül, együtt munkálkodóul Ő vele abban a dicsőséges Messiási országban, amelyre oly régen várakozunk és imádkozunk: „Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy itt a földön is“. Ebben az országban az Istennek bővölködő szeretete, valamint hatalma, igazsága és bölcsessége úgy az angyaloknak, mint az embereknek bőségesen be lesz bizonyítva.

Istennek szövetsége a Sinai hegyénél.

2 Móz. 19:1—6.

„Tartsuk meg a kegyelmet, legyünk háládatosak, szolgáljunk Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel“. Zsid. 12:28.

Két hónappal a Husvétii bárány intézkedése után az Izrael népe megérkezett a Sinai hegyhez. Az úton két hasznos tapasztalatot szereztek az Istennek kegyelme és hatalma felől. Mikor megérkeztek a Refidim völgyéhez, szomjasok valának, de vizük nem

vala. Ekkor Mózes az Ur nevében megütötte pálcájával a kősziklát és viz fakada belőle. A nép ivott, felfrissült és a patakocskára, mely a sziklából fakadt, a nép után folyt, amerre vándorolt.

Szt. Pál az ő ihletett szavai által mutatja, hogy a kőszikla a Krisztus vala. (1 Kor. 10:4.) A kőszikla megütése Krisztus szégyenletes halálát jelképezi. De csakis a

halál elszenvedése által gondoskodhatott az „élet vizéről“ azok részére, akik Isten népévé kívánnak lenni. Amint a sziklából fakadt folyócska követte az Izraelitákat a pusztába, úgy az Isten kegyének áldó folyama — Krisztus áldozata által — követi az ő népét a pusztai vándorlásban. „Az Ő vizének folyási megvidámitják az Istennek városát (az ő népét)“. Zsolt. 46:5. Felfrissíti őket testben és lélekben. Izrael népe haladt tovább és ujjabb akadállyal találkozott. Az Amalekiták harcias népek voltak és amidőn hallották az Izraeliták közeledését, harcba szálltak ellenük. Egy olyan békességben élő nép, mint az Izraeliták voltak századokon keresztül, természetesen olyan harchoz szokott néppel szemben erőtelen volt. És Isten mégis győzedelmesekké tette őket. Persze Isten tudtukra adta, hogy a győzelem nem az ő bátorságuk, vagy ügyességük által volt, hanem az Ő kegyelme és hatalma által.

Mózes a hegytetőn foglalt állást és imádkozott Istenhez a népert. És amíg ezt tette a nép mindig fölényben volt, de mihelyt megszűnt imádkozni s elfáradt kezeit tovább fenntartani, azonnal az Amalekiták kezdtek győzelmesse lenni. Mikor ezt észrevették, Áron és Hur felemelte Mózes kezét, egyik egy felől, másik más felől és úgy tartották, míg az Izrael teljesen győzelmet nem aratott. Ezzel Isten mutatta, hogy Mózes az Izraelnek közbenjárója, aki nélkül nem tehetnek semmit.

A valóságban a lelki Izraelnek is el kell ismerni, hogy az ellenséggel való harcunkban az Úr segítsége nélkül nem győzhetünk. A világ, a test és az ördög^o komoly akadályokat gördít azok elé, akik a mennyei Kanaánba törekednek. Mi, akik követői vagyunk Jézusnak, csak úgy győzhetünk, ha Őt elismerjük Közbenjáróknak. „Van szószólónk az Atyánál az igaz Jézus Krisztus“ és csakis Ő általa „ki szeretett és megvett minket drága vérével“ lehetünk a legmagasabb értelemben győzedelmesek, sőt több mint győzedelmesek.

A királyi papság előnye.

Az Istennek minden dolga, melyet az Izrael népével cselekedett, az Ábrahám

tett nagy szövetséggel összhangban volt, melyet az Ő isteni esküvésével erősített meg. „Te benned és a te magodban áldatnak meg a földnek minden népei“. Sem Mózes, sem a többiek, akik őt követték, kétségkívül nem tudták a fontosságát megérteni ezen esküvel kötött nagy ígéretnek, mert abban kétszeres ígéret rejlik és a lelki rész egészen ami Urunk első eljöveteleig el volt rejtve. Még azóta is, mint Szt. Pál mondja: „egy rejtett titok“, mely csak kevesek által méltányoltatik. „Az Urnak titka azoknak adatik, akik Őt félik és az Ő frigyét (szövetségét) megjelentetik nekik“. (Zsolt. 25:14.)

A szövetség három részre osztatik 1, Ábrahámra magára vonatkozik és mind az ő testamentomi prófétákra, akiket ő képviselt; 2, Ábrahám magva lesz a legfőbb eszköz ezen áldás végrehajtására; 3, a föld minden népe részesül ezen áldásban az Isten kegyelme ezen eszközei által. De csak ezen Evangéliumi korban a Szentlélek világossága által lehetett az Ábrahámi szövetségnek szélét, hosszát, mélységét és magasságát megérteni. Ef. 3:18.

Mikor Izrael népe ki lett vezetve Egyiptomból, az Isten nem magyarázta meg nekik előre a szövetséget, sem azt, hogy annak melyik része lesz az övéké. Hanem mikor a Sinai hegyhez értek, az Isten tudakozta tőlük, megfogják-e tartani az isteni törvényeket, hogy így érdemessé tegyék magukat a legnagyobb kegyelemre, mely a szövetségben foglaltatott.

Másszóval tegyük fel az Ur a következőket mondotta nekik a Sinai hegyénél: Készek vagytok-e velem szövetségre lépni az én akaratomnak cselekedésére? Láttátok miképpen bántam az egyiptomiakkal és titeket megszabadítottalak? Láttátok miképpen hordoztatalak titeket saskeselyűnek szárnyain vándorlástoknak minden háboruságában? Van hitetek? Van bennetek hűség? Készek vagytok velem szövetségre lépni? „Most azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok parancsolatimat, úgy ti léstek nékem minden népek felett kiváltképpen való népem, . . . Ti léstek az én papiországom és szent népem.“

Mig az Izraeliták tudták, hogy ők az Ábrahám magvának kedvezményezett népei, az ígéretnek természet szerinti örökösei, de azt is kellett volna tudniok szintén, hogy alkalmatlanok lesznek az Ur kezében az ő törvényével az áldásoknak más népekre való kiterjesztésében, ha csak ők maguk először meg nem tartjuk a törvényt és úgy oktassanak másokat annak mikénti megtartására. Azzal az elhatározással, hogy ők készek az Urnak akarát cselekedni és más népektől elválasztva, királyai és papjai lennének az egész világnak, a törvény szövetség életbe lépett, melynek Mózes volt kinevezett közbenjárója. És ha bárki megtartotta volna a parancsolatokat, élhetett volna örökké és aránylag amily mértékben megtartották, élvezték is a földi áldásokat. (Az Izrael még ma is magasabb szinten áll.)

Az új szövetség jelképe.

Szt. Pál Zsid. 12:18-24-ben rámutat a valóságra. Amint Izrael kiszabadult Faraó és katonái kezéből, úgy végre az egész emberiség kiszabadul a Sátán, az elesett angyalok és minden gonosz körülményektől. Amint az Izraeliták az Ígéret földéhez való utazásban a Sinai hegyhez értek és a törvény szövetséghez, úgy végre az Istennek hű népe, az akarók, az engedelmesek a valóságos Sinai hegyhez, névszerint a Sion hegyéhez, az Isten országához érkeznek, amelyért Jézus tanított, hogy imádkozzunk: „Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy itt a földön is.“ És akkor Jézus lesz a valódi Mózes, vezetője a népnek. Összhangban a Jehova programjával most választja a tagokat, vagy a vele közös örököseket. Szt. Pál ezt ekkép magyarázza: „Isten tette Krisztust az Egyháznak fejévé, mely az Ő teste“. Szt. Péter mondja, hogy Isten először ezt a valóságos nagy Mózeszt ki fogja nevezni az ő testvérei közül, mielőtt a visszaállítás áldása megkezdődne az emberiségben. Csel. 3:22, 23, 19-21.

Az egész evangyéliumi kor a Krisztus testének kiválasztására van szentelve. És amikor az utolsó tag is hivatását és megválasztását biztossá teszi, ez a korszak bevégeződik

és a még sokkal dicsőségebb messiási korszak megkezdődik.

Az egek és a föld megmozdulnak.

Tanulmányunknak valósága az Új szövetség beiktatása lesz az Ur Jézus második eljövetelkor. Alapja ezen új és jobb szövetségnek a Kálvárián van lerakva Urunknak önfeláldozása által. És Ő azóta az Ő „jobb áldozatait“, az ő szentjei testének (Isten előtt szent és elfogadható) feláldozását végzi. (Róm. 12:1.) Nemsokára a „jobb áldozatok“ száma teljes lesz és a nagyobb közbenjáró, mint Mózes, ki lesz választva a testvérek közül. Akkor minden kész lesz az új szövetség beiktatására; meg lesz áldva a világ emberisége tudománnyal, alkalmatossággal a földi áldások és tökéletesség visszaállítására.

Szt. Pál kimutatja, hogy mi „járultunk a közönséges gyűléshez, az elsőszülöttek gyülekezeteihez“, kik beirattak mennyben. És kijelenti, hogy várhatunk olyan izgalmas jeleneteket, mely szövegünkben van említve. Amint akkor az igazi Sinai hegy megrázkódott, füstölgött, setétség és szélvész vette körül és az Istennek szava, mint egy nagy trombita szava hallatszott, úgy léssen valóban az az új szövetség beiktatásakor is. A nagy trombita itt a hetedik, az Istennek trombitája lesz. A szélvihar és rázkódtatás itt a valóságban a vallási pénzügyi, politikai és szociális egek megrázkódtatása lesz.

Az apostol proféciailag biztosít bennünket, hogy minden, ami megmozdítható, a pusztulásig meg lesz mozgatva és csak egyedül az igaz, a mozdíthatatlan dolgok fognak megmaradni. Az az, midőn a messiási királyság fel lesz állítva, mindent el fog söpörni teljesen, ami az isteni igazságossággal nem lesz összhangban. Ez csupán csak bevezetése lesz az ábrahámi nagy szövetség áldásainak, mely azután teljesen jogerőre emelkedik a föld minden családjá megáldására.

Az országnak örökösei.

Az Ábrahám szellemi magjának a teste, amelynek Krisztus a feje — a hű, az ő

szent követői most próbáltatnak, méltónak vagy nem méltónak ama magas tisztségre. Szt. Pál arany szövegünkben nagyon hathatósan mutat erre rá, mondván: „legyünk

háládatosak, tartsuk meg e kegyelmeit, szolgáljunk Istennek tetsző módon kegyességgel, félelemmel és tisztelettel.“

Ki az én felebarátom?

2 Móz. 20:12—21.

„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.“ Luk. 10:27.

A tízparancsolat, mely Mózesnek adatott két kőtáblára volt írva. Az egyik az első négy parancsolat volt, mely Isten személyére vonatkozott, a másikon a többi hat parancsolat volt, mely az emberiségre vonatkozott. A hat parancsolat lényegét Jézus eme néhány szóban fejezte ki: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.“ Ne tedd ezt, ne tedd azt, a mindennapi élet dolgaiban ezerszer is hangoztatható, de ez: „Szeresd felebarátodat mint önmagadat“ magába foglalja az egész dolgot, az összes kötelességeket. Aki szereti felebarátját, az nem igyekszik azt megkárosítani, megsérteni sem szóval, sem gondolatlan, sem cselekedettel. Így a szeretet kifejezi a törvény összes követelményeit. (Róm. 13:10.) A szeretet szabadságában többet tesz, mint amennyit a törvény követel, de kevesebbet egyáltalán nem tehet, mint a törvény követelése.

Habár csak a keresztyénektől nem követeli az Ur a törvény betartását és tőlük is csak azért, mert gyengeségeik megbocsáttatnak a Jézus hozta áldozat által és mert jó viszonyba léptek a Fiuval, mindazáltal úgy a zsidók, mint mások aránylag, amily mértékben megtartották a törvényt — élvezték az áldásokat is. A természeti ember nincs foganatva a szellemtől és így nem Isten fia. Istentől távol van, de azért elveszi jellembeli kifejlődésének áldását oly mértékben, mint az igazság elveivel összhangba igyekszik lenni. Ezért helyes és bölcs dolog mindenkor a nép figyelmét felhívni az isteni törvények megtartására.

„Tiszteljé atyádat és anyádat.“

Nem határoz, hogy milyen öreg, tudatlan, vagy vétke a szülő, megérdemli a tisz-

teletet gyermekeitől. Persze a szülő jellemének bizonyos fokú szívességének is ki keli terjedni. A szülők ellen való engedetlenség a jelen időben nagyon burjánzik mindenfelé. Persze kemény szavak ezek — mondják sokan —, de sajnos úgy van. Engedetlenség mutatkozik a szülők vagy a gyermek életére s jólétére felügyelők ellen.

Persze a gyermek születhetett már elfajult állapotban. Az anya, midőn gyermekét hordozta, talán elégedetlen, haragos, irigykedő természetű lehetett és ezt a bélyeget gyermeke is örökölte. Ez az indulat átplántálódott gyermekébe és így már születése előtt meg lett pecsételve. És ebből a degenerált állapotból aztán semmiféle gondos nevelés ki nem emelheti. „Nem messze esik a gyümölcs a fájától“ — mondja a közmondás. És nem láttuk-e már ezen tapasztalatot első szüleink létezésékor? Éva anyánk midőn a kényelmes paradicsomból kiűzetett, a kényelmetlen, meg nem szokott viszonyokban bizonyára elégedetlen, panaszolkodó lehetett, midőn létfenntartásukról maguknak kellett már gondoskodni. És nézzük, hogy Kaint az ő első magzatját már annyira elromlott állapotban szülte, hogy testvérének gyilkosa lett. Másik fia Ábel már szzlidebb, alázatosabb volt. Nyilvánvalóan azért, mert ekkor már Éva anyánk nyugodtabb, elégedettebb volt; beleszokott, beletörődött a változhatatlanba. Tehát mindazok az anyák, akik békétlenkednek, midőn magzatjukat hordozzák, sokat fognak szenvedni engedetlen természetű gyermekük miatt.

Azonban lehet, hogy a szülő is csak részben vétke, mivel hiányos nevelésben részesült. Nem volt az isteni törvénnyel összhangzásban nevelve, hanem könnyelműen

s az élet hiábavalóságaiban elmerülve, nem értette meg miképpen lehet az emberi gyengeségeket legyőzni. De talán az anyát sem lehet teljesen hibáztatni. Talán az apa is elfeledkezett a felesége és gyermeke iránt tartozó kötelezettségről. Talán éppen a legkritikusabb pillanatban. Talán nem segítette és nem volt elég szíves, gyöngéd a feleségéhez talán a legszükségesebb időszakban.

Nagy feladat aztán a szülőnek a már születésénél elromlott gyermekből derék keresztyén embert nevelni. Másrészről hisszük, hogy akik megkísérlik gyermekeiket az isteni félelemben és erkölcsiségben nevelni, az a kívülvalóktól nem igen lesznek ezért bátorítva, sem nem lesz méltányolva munkájuk, mert a világnak élvezetesebb a bűnben élni. De ha az idegen tisztelettel viseltetik a szülő iránt, mennyivel inkább követelhetjük ezt a gyermektől.

Hatása a vasárnapi iskoláknak.

El kell ismernünk, hogy bár a vasárnapi iskolák egyrészt jól cselekszenek, de másrészt ártalmas, mert feloldja a szülő gyermekeinek vallásos oktatása, felelőssége alól és ezáltal a gyermekben lazul a szülő iránt való tisztelet. Az isteni elrendezés folytán pedig a szülő a gyermek papja. És ha bármely mértékben a szülő elvonja magát ezen kötelezettségtől, vagy bármily mértékben a szülő iránt való szeretett ignorálva (mellőzve) van, a gyermeke felett való befolyása elveszítette értékét és hetenkint egy órai időzés a vasárnapi iskolában nem pótolhatja a szülőnek mindenkor felügyeletét.

A statisztika mutatja, hogy a legveszélyesebb bűnök egy harmadát 16—20 éves koru fiuk követik el és ez a népesedéssel lépést tart. Azért minden jóakaratu egyén törekedjék azon, hogy jó nevelésben részesüljön a jövő nemzedék. Különösen igyekezzék mindenki az isteni parancsolatokkal összhangban nevelni gyermekét. A szülők iránt való fennsőbbiség és engedelmisség mindenkor érvényesüljön. Hosszu élet és boldogság volt a jutalom a zsidóknak ezen parancsolatok betartása által.

„Ne ölj“.

E parancsolatban nincs megtiltva valamely állatnak megölése, amely valamiképpen hasznos, vagy szükséges az emberi élet fenntartásához, vagy egyéb szükségéhez. Valamint nincs megtiltva a gonosztevő halálra ítélése, mert ha ez nem hajtatná végre, úgy érvénytelenítenék az isteni törvény, ami pedig gyakoroltatott a törvényben isteni utasításra. (4 Móz. 15:29—31. 17:13. 2 Sám. 6:6, ~~3~~ Móz. 10:1—2.) Viszont azt is tanítja, hogy az emberi élet értéke méltányolva legyen. Ne legyen könnyelműen kockáztatva, veszélyeztetve. Jézus kijetentette, hogy e parancs szelleme magába foglalja azt a gondolatot is, hogy még gondolatban se legyünk gyilkosok s ne csupán csak a következményektől való félelem tartson vissza a tényleges gyilkosságtól. Ezen parancs szelleme kötelezi mind a munkáltatókat, hogy munkásaik életének megvédése céljából minden lehető óvintézkedést tegyenek meg, nehogy könnyelműségből bal eset történjék. Aki fukar, önző és telhetetlen pénzvágtyból ezen parancs szellemének nem engedelmeskedik — az nem keresztyén.

„Ne paráználkodjál“.

A bűnbeesésből származó gonoszságnak eredménye a nemi élet után való vágyódás. Az ön meg nem tartóztatásnak eredménye tisztátalanság, bujaság. Ezen hajlamok elvezetnek Istentől, az igazságtól és az igaz boldogságtól. A családi egyesülés: egy férj, egy feleség, a Mindenhatónak az Édenben tett intézkedése és mindenki láthatja, hogy ez egy sarkalatos alapköve az igazságnak, tisztaságnak a családi és nemzeti életnek. Erkölcsi tisztaság az isteni követelmény — nem bujaság.

„Ne lopj“

Lopás: más valakinek valamijét eltulajdonítani. Nem nagyszerű, áldásos felfedezések történtek a villany, gőz vagy más irányokban, melyek ahelyett, hogy a közérdeket szolgálnák, néhányan ellopták a jólétet. A paradicsomi jólétben tolvajok vannak. A lopást, betörést minden értelmes egyén el-

itéli, de mily sokan választották a lopásnak egy más módját, kik sohasem lettek elfogva, sohasem lettek megbüntetve, pedig bűnös spekulációkba estek, a termékek árait mesterségesen felemelték. Kiaknáztak mindent a saját önző céljaikra, miáltal milliókat raboltak el a néptől. Az emberi társadalom hiénái a gyengébbet, a tudatlanabbat megvesztegették, vagy ha ez nem sikerült, félre dobták utjokból. Ez mind egy-egy neme a lopásnak.

Hamis adó bevallomást tenni — lopás. De a legrosszabb neme a lopásnak, mely a fentebb elmondottaknál mind ártalmasabb az, amelyet Schakespeare szavai sugalmaznak:

„Aki ellopja erszényem, polyvát lop az csak. De aki ellopja jóhirnevem, azzal magát nem gazdagítja, de engem valóban szegénységben hagy“. A Szentírásnak azon utasítása „ne mondjunk rosszat az emberekről“ figyelmen kívül van hagyva. És ennek az eredménye az, hogy sokan nagyon elaljasodnak, saját jellemüket elrontják és még mások boldogságát is tönkreteszik, még súlyosbbit-

ják a nyögő emberiségnek amugy is sok nyomorúságát.

„Ne tégy . . . hamis bizonyyságot“.

Ezen parancs szelleme ellen ezerféle-képpen lehet vétkezni. És vétkeznek is el lene mindennap; nemcsak az által, hogy az eladásra kiállított árucikkek felől valótlan állítást tesznek, vagy a megvásárolni szándékozó árucikket ócsárolják, hanem a felebarátunk ellen mondott ezerszeres rágalmazás.

„Ne kívánd felebarátodnak semmijét se“

A kívánság megelőzi a lopást, gyilkolást és rágalmazást. A kívánság a szívnek betegsége, mely minden büntetésnek előidézője, mert minden vétkeknek alapja az önzés, az önzés pedig kívánság. Helyesen van ez a parancsolatok közt befejezésül használva. Aki megakarja tartani az Isten törvényének szellemét, az őt álljon szívében a kívánság ellen.

„De keresztséggel kell nékem megkereszteltetnem és mely igen szorongattatom, miglen az elvégeztessék.“

(Luk. 12:50.)

Nagyon megfigyelésre méltó szavak ezek szerelmes Atyámfiai, amelyeket drága Urunk ezelőtt 19 évszázaddal azon kissiny sereg körében nyilatkoztatott ki, akik a meghívásnak engedve örömmel hagyták el földi foglalkozásuk kilátásait, hogy „kövessék a Bárányt, akárhová is megy.“

De ezen kinyilatkoztatás még korai volt. Urunk akkor nem is tanítványaira vonatkoztatta ezen szavakat. Akkor még nem voltak képesek megérteni e szavak jelentőségét. Röviddel azután, hegy az Ur tudomásukra hozta, hogy mily sokat kell Neki szenvedni, Péter mintegy távortartani óhajtván Mesterét a következő szenvedésektől, mondja: „Kedvezz Uram magadnak“. . .

E versben levő fenséges eszmét akkor egyedül Urunk értette meg. Önmagára vonatkoztatva is mondja: „Keresztséggel kell

nékem megkereszteltetnem és mely igen szorongattatom, miglen az elvégeztessék.“

A tanítványoknak még kellett várniuk e keresztséggel. Sokoldalu tapasztalat megismerése vált szükségessé számukra, hogy betekintést nyerjenek a mistériumba (titokzatosság). Isten szellemére volt szükség, hogy megérthessék a kinyilatkoztatás szavait: „Ha a földbe vetett gabonamag meg nem rothad, csak maga marad, ha pedig megrothad, sok gyümölcsöt terem.“ (Ján. 12:24.)

Drága Urunk ekkor már szent szellemmel teljes ember volt: teljesen tudatában magasztos hivatásának. Világosan belátta, hogy az igazsághoz való hűsége miatt és azért, hogy világosságát fényleni engedje, összeütközésbe jut a setétséggel, mert — úgy mond — „a setétség utálja a világosságot“,

Tanítványainak valami határozatlan fogalmuk van ekkor csupán ezen munkának fontosságát illetőleg, melyre Urunk vállalkozott akkor, midőn azt mondá: „Imhol vagyok Atyám, hogy cselekedjem a Te akaratodat.“

Az igazságról való bizonyágtételéért a papi tanács elé hurcolják s e kritikus pillanatban összes barátai — s mily sötét kép! — az övéi, tanítványai is félreállanak s a félelem Pétert három ízben ez esküre kényszeríti: „Nem ismerem őt . . .“

Drága Megváltónk halad a Kálvária felé..

Szüntelen lelki szemei előtt lebeg hivatásának fontossága: Keresztséggel kell nékem megkereszteltetnem . . .

Hivatásának minden ténykedésénél, ha a vérfolyásos asszonyt gyógyítja meg, ha Bartimeusnak nyitja meg szemeit, ha a hegyre menvén a nagy sokaságot tanítja, ha ördögöket űz ki az emberekből s jár kel, „mindenütt jót cselekedvén“, kiemelkedően e szavak sugalmazását érzi: Keresztséggel kell nékem megkereszteltetnem . . .

Isten, mennyei Atyja akaratát véghezvitelében való hűség, az Anyaszentegyház és az egész emberiség megváltása iránt föllángoló belső szerelem szorongatja Őt. „A te házadhoz való buzgó szerelem megemésztette engem“. Mert — ugymond — „nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, aki életét adja az ő barátaiért“. (Ján. 15:13.)

Nincs életében pillanat, midőn elfeledkeznék e szerelemről s ne szorongatná Őt a nagy munka iránti felelősségének tudata.

„Lejöttem, hogy ne az én akaratomat tegyem, hanem annak akaratját, aki engemet elbocsátott“. „Nem keresem az én dicsőségemet, mert az én dicsőségem semmi“. Cselekvésének minden mozzanatában kifejezésre juttatja, hogy Ő „nem e világból való . . .“

Szüntelen az Atya akaratát végzi . . .

Türelemmel párosult szerénység, az emberiség szenvedése iránt megnyilatkozó résztvevő szeretet jut kifejezésre minden ténykedésénél.

Az emberektől nem vár elismerést. Dicsőséget a legkevésbé sem keres az emberektől, egyedül a dicsőséget keresi, mely Istentől származik.

Nem kívánja, hogy mások szolgáljanak neki.

Ő körülkötöti magát . . . s mossa a tanítványok lábát Az 5000 embert leülleti és szolgál nekik . . .

Mindezekért nem keresi a tiszteletet, hogy az emberek kalapjukat leemelve köszöntsék: Mester, Mester!

Ő egyedül Istennek kíván tetszeni!

Mint a próféta is kinyilatkoztatja: „Az Ő (Isten) ismeretével az én igaz Szolgám megelégszik“. (Ézs. 52:11.)

Óh csudálatos szerelme Krisztusnak, gyujts lángot szivembe, hogy megértsem e fenséges szavak jelentőségét: „Keresztséggel kell nékem megkereszteltetnem . . .“

Emelj fel csüggedségemből, ha elfáradok s eméssz meg engem oly buzgósággal, mint Mesteremet!

Az isteni békesség.

Fil. 4:7.

Istennek törvénye az Ő akaratát jelenti. Mindazok, kik a Mindenség dolgairól helyes felfogással bírnak, (helyes világnézetük van) minden dologban helyesen következtetnek s örvendeznek Isten akaratát jó véghez menetelének.

Kezdetben az Isten akaratát be volt írva az ember természetébe. De amint a bűn bejött, kitörölte azt s így szükségessé vált,

hogy Isten kőtáblákra vesse. Ez a törvény, az igazságosság törvénye, melyet — amenynyiben lehetséges — meg kell tartanunk. — Örvendjünk Isten akaratát cselekedni. Igyekezzünk törvényét szeretni s méltányolni ama tényt, hogy Istennek dicsőséges szándéka van az emberiséget illetőleg. S ha megtaláltuk, hogy mi az Isten akaratát, legyünk teljes bizalommal Igazsága, Szeretete, Ha-

talma és Bölcsessége iránt, hogy békességünk legyen. Habár nem is értjük teljesen az isteni szándék minden mozzanatát, hitünknel fogva biztosak lehetünk affelől, hogy Ő elég bölcs előregondoskodásában s felügyelete alatt mindennek jó kimenetele lesz.

Szövegünkben említve van, hogy az isteni békesség hatással van a szívre és az elmére. A szív a munkásságot képviseli. Istennek dolgozni mindennél fontosabb. Isten gyermekei nem kapkodók, hanem az iseni szolgálatban gyakorolják magukat. De az elme is teljes nyugalomban kell legyen Isten tervét illetőleg. Nem vezéreltetünk emberi bölcsesség által, hanem kinyilatkoztatott isteni bölcsesség lesz cselekedeteink rugója. I. Kor. 2:5—16.

Szövegünk nem ami békességünkre, hanem Isten békességére vonatkozik, mely hozzánk Hatalmának elismerése által jöhet. E békesség őrt áll minden háborúság, ellenséges dolog, nyugtalan gondolatok és félelem közepette s annyira hatással van a keresztyén ember elméjére, hogy mindig tudatában van Istennel való társalkodásának és együtt működésének, mert észszerű gondolkodásában érezvén az isteni Bölcsességet, Szeretet és Hatahmat. — Kérjük és törekedjünk mindenkor e kegyekért, a bölcsességért, a lélek gyümölcseiért és az alkalmatosságért,

hogy szolgálhassunk Istennek és a testvéreknek s növekedhessünk minél inkább az Ő fiának hasonmására. Ilyen állapotban az ígért békesség „mely minden értelmet felül halad” őrálló lesz szívünkben és gondolatinkban. „Mint a vizek a mélységet betöltik” — úgy az isteni békesség a szívet s az ilyen szívben az önző vágyak kevés helyet találnak!

Ugy látszik, hogy az apostol szavait olyanokhoz intézte, kik már egyességbe jöttek Istennel tervének elfogadása által. Minden ellenkezéstől megszűntek, fiaivá lettek hit, engedelmesség, önlemondás és a halálíg tartó önfeláldozás kijelentése által. S az apostol mutatja, hogy az ilyeneken van és folytatódik Istennek békessége, mert ezáltal védelmezve vannak.

Azon kifejezés: „Krisztus Jézus által” — azon gondolatot sugalmazza, hogy amint betértünk az isteni békességbe az Ur Jézus által, meg is tarthatjuk azt működésének elismerése által (Ő szószólónk). Másküiönben a test gyengesége miatt e boldog állapotból hamar kiesnénk.

„Járuljunk azért bizalommal a kegyelem királyi székihez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk alkalmas időben való segítségül” Zsid. 4:16. S mondjuk naponként: „bocsásd meg ami vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”.

Alábbi cimen a következő könyvek, füzetek és lapok szerezhetők be:

Könyvek:

„Az isteni terv a korszakokban” 375 oldalra terjedő mű Ára 2 kor.
„Isten tervének főbb részei” Ára 50 fill.
„Milleniumi énekek gyűjteménye” Ára 60 fill.
„Mindennapi mennyei kenyér” Ára 70 fill.

Füzetek:

„Urunk nagy jövődölései” Ára 20 fill.
„A teremtés hat napja” Ára 20 fill.

Lapok:

„A reménykedők között vagy-e te, vagy a reménytelenek között?”, Hol vannak a halottak?”, Mi a lélek?”, „A gazdag a pokolban stb.”, „Gonosztevők stb.”

Ezen érdekes dolgokat tartalmazó iratokkal az érdeklődőknek díjtalanul szolgálunk magyar, román, német és zsidó nyelvű kiadásban. Cím:

SZABÓ KÁROLY

Marosvásárhely, IV. Béla Király u. 46

Kedves Testvérnő a Jézus Krisztusban!

II. Thess. 1:2—5.

II. Pét. 1:4—11.

Mindenekelőtt arról értesítlek, hogy jó Atyánk ígéreteiben felette igen örvendezünk mindennapon mindazokkal, kik szeretik az Ur Jézust. Zsolt. 133:1. Minden egyes alkalommal nem részesülhetek ugyan közvetlen a testvéri közösség áldásaiban, mert, mint — Kedves Testvérnő — te is tudod több év óta ágyhoz szegző betegségem megakadályoz ebben, de testvéreim buzgósa és szeretete mindig közvetíti az új örömet és lelki kincseket, melyeket gazdagon áraszt drága Atyánk szíveikbe. Hiszem, hogy nemsokára még gazdagabban leszek kárpotolva, mert, midőn „e földi házunknak hajléka elbomol, épületünk leszen Istentől, t. i. . . . örökkévaló mennyben“, — 2 Kor. 5:1—10, ahol „meglátjuk Őt szemtől szemben“ — Őt, „kiben hittünk és reméltünk“, — „ha ama bizodalmat és dicsekedésünknek reménységét mindvégig erősen megtartjuk“ Zsid. 3:6.

Méltó tehát, hogy teljes erőnkől szeressük Őt és engedelmeskedjünk Neki, ki maga előtt „kedvesekké tett ama szerelmesben“ és csudálatos világosságot gyújtván szíveinkben, mindeneket megújított életünkben.

„Ugy kutattuk a homályba'
Egy kis fény sugárait,
Ám a vészes ingoványba'
Bűnünk mind mélyebbre vitt.
Hol a biztos kar, ki tudja,
Az erős, a hű, a szent,
Mely a bűn rabjából újra
Boldog új embert teremt?!

Óh! mit adhattunk mi Néki,
Aki annyit tett velünk?
Általadtuk a mi régi,
Bűnnel terhes életünk.
Hű csak Jézus drága jobbja,
Meg csak Jézus szíve ment,
Bűneink láncát leoldja
És mindent ujja teremt!

Lát'd-e telve irgalommal
Jézus hagyta el honát,
S szóla: „meggyógyulsz azonnal,
Jöjj s ne vétkezzél tovább!“
Hű csak Jézus drága jobbja,
Meg csak Jézus szíve ment:
Bűneink láncát leoldja
És mindent ujja teremt!

S bűnös szívünk, mit szegényen
Átadtunk, mint koldusok,
Az Ő áldott két kezében
Lett oly tiszta, oly nyugodt!
Hű csak Jézus drága jobbja,
Meg csak Jézus szíve ment,
Bűneink láncát leoldja
És mindent ujja teremt!

Óh Urunk! Vezessen arcod
Mindörökre ezután,
Járjon utunk szent parancsod
S áldott szellemed nyomán!
Hű csak Jézus drága jobbja,
Meg csak Jézus szíve ment;
Bűneink láncát leoldja
És mindent ujja teremt!“

A VILÁGÍTÓ ŐRTORONY ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉ- NEK HIRDETŐJE

Örökké való szikla.
Ennél jobb fundamen-
tumot senki sem ké-
szíthetne. Válságdíj
mindenekért.

„Vigyázzó mit mondasz az éjszakáról?”
„Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő.” (Ezs. 21:11)

I. évf. December 15. 1914 Ádám óta 6042 7. szám

Tartalomjegyzék :

A lelki (szellemi) Izrael ellenségei	73
Sírás, rívás fogcsikorgatás	75
A mindennapi önvizsgálás fontossága	76
A tékozló fiú	78
Utasítások Isten munkásai számára	81
A keresztyének védőbástyája	83

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az
erősségben és szorga matosan vigyáznék annak meg-
látására, mit szólna nekem az Úr és mit kellene fe-
lelnem az én dorgolásom után — Felele nekem az Úr
és mondván : Ird meg e látást tettetes betűkkel e
táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.”
(Habakuk 2:1.)

„Akkor lesznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban és a földön a Pogánynepeknek szo-
rongattatások tanácsokban való megfogyatkozásnak miatta, mivel a tenger és a hab zugni fog (a
szüntelen való elégedetlenségért); az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várása mi-
att, melyek e földnek kerektségére (emberi társadalomra) következnek, mert az egeknek hatalmassá-
gai (az egyházak befolyása) megindulnak . . . Mikor látjátok, hogy ezek meglésznek, tudjátok, hogy
közel vagyon az Istennek országa . . . Nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközel-
gett a ti váltáságtok.”
Luk 21:25 – 28:31.)

. . . Fénylenek az ő villámlásai e világon, látja és megretten a föld . . . az igazságot meg-
tanulják a földnek lakosai . . .” (Zsolt. 97:4; Ezs. 26:9).

Ezen folyóirat és megszentelt missziója.

Az „Örtorony“ védi egyedüli igaz alapját a keresztyéni reménységnek a kien-gesztelés, az „ember Krisztus Jézus drágalátos vére által, ki saját magát adta váltságul mindenkért“. (1 Péter 1:19; 1 Tim. 2:6.) Minden értékes drágaságaival az Isteni szó erős alapjára felépítve, további feladata mindent megvilágosítani mi . . . Istenben volt elrejtve, . . . hogy mostan . . . a gyülekezet által nyilvánvalóvá tétetnék Istennek azon sokféle bölcsessége, — „mely az emberek fiainak más időben meg nem jelentetett oly mértékben, mint a jelenben megnyilvánított“. (Eféz. 3:5—9, 10). Az „Örtorony“ füg-getlen minden szektától, valamint minden emberi hitfelekezettől és annál inkább iparkodik magát minden kinyilatkoztatásában alávetni a Szentírásban megnyilvánított Isten akara-tának a Krisztusban. És azért bir azon szabadsággal, hogy mindent, mit szólott valaha az Ur, bátran és minden tekintet nélkül hirdetné, olyannyira, mennyire azt nekünk az Isteni bölcsesség arra vonatkozólag ajándékozza.

Mi tudjuk azt, amit állítunk, midőn feltartóztatlan hittel Isten biztos ígéreteire támaszkodunk. Azért a világítótorony lapjain semmi sem jelenik meg, melyet mi mint arra kellőt el nem ismerhetünk. Tehát nagyon kérnők olvasóinkat, hogy ezen folyóiratnak egész tartalmát — megcsalhatatlan próbakövének az Isteni szónak — melyből mi idéze-teinket feljegyezzük, megvizsgálni sziveskednénk.

Mit tanít a Szentírás világosan?

A „templom“ („egyház“, „kiválasztottak“) „az élő Istennek egyháza“ — különös műve kezeinek. Felépítése ezen egyháznak tartott az egész evangéliumi koron át, elkezd-vén, mikor a Krisztus a világért meghalt és egyuttal szegletköve lett ezen templomnak, vagy egyháznak, mely által, midőn bevégeztetik — jönnek az áldások Istentől „minden népre“. (1 Kor. 3:16, 17; Eféz. 2:20—22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29).

Időközben azok, kik Krisztus kiengesztelő váltságmunkájában hisznek és Istennek felszentelték magukat, „épületkövekké“ lesznek csiszolva. S midőn ezen „élő, kiválasztott drága köveknek“ legvégsője is ki lesz dolgozva, a nagy Építőmester akkor fogja mind egyesíteni, vagyis összeilleszteni azokat az első feltámadásban. Az akkor befejezett „templom“ az Ő dicsőségével lesz betelve és az egész ezerévi napon Isten és emberek között, mint gyülekezet közbenjáró gyanánt fog szolgálni. (Jel. 15:5—8).

Minden reménynek alapja, úgy a világot, mint az egyházat illetőleg abban a tényben jut kifejezésre, hogy „Krisztus Isten kegyelme által megkóstolta a halált min-denekért“ és hogy Ő lesz „az igazi világosság“, mely „megvilágosít minden e világra született embert“ — „az Ő idejében“. (Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5—6).

Az „igaz egyháznak meg lett ígérve, hogy látni fogja Urát, hasonlatossá lesz Ő hozzá, részese lesz az „Isteni természetnek“ és „örököse az Ő dicsőségének“. (1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; 2 Péter 1:4).

Jelenlegi feladata . . . a „templomnak“ tökéletesbitése és előkészítése a szenteknek jövőendő szolgálatukra: királyai és papjai lenni a jövőendő „korszaknak“. Ők Isten bizony-ságai a világgal szemben és iparkodniok kell felépülni a kegyelemben és ismeretben. (Ef. 4:12; Máté 24:14; Jel. 1:6; 20:6).

A világ reménye a neki ígért áldásokban, gyógyítási alkalmatosságok ismeretében van, mely minden emberrel megtörténik Krisztus ezer évi uralma alatt, hol a szófoga-dóknak és alázatosoknak minden vissza fog adatni — az Ő megdicsőült „temploma“ egyháza által — ami Ádám által elveszett volt, hol azonban minden kemény nyaku, gonosz szándéku ki lesz irtva.

C. T. R. az amerikai angol „The Watchtower“ szerzője. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

E tizenhatoldalos havi folyóirat az alábbi címen kapható: **Szabó Károly** Marosvásárhely, IV. Béla Király-utca 46. sz. — Előfizetési ára: egész évre 2 K 40 fill. Szegény és érdeklődő egyéneknek portó beküldése mellett díjmentesen küldjük.

E folyóiratban megjelentekért felelősséget vállal **Szabó Károly**, szerkesztő és kiadó Marosvásárhelyt. — Németből fordítja: **Szabó Lajos**, Szászrégen.

A Világító Őrtorony és Krisztus jelenlétének hirdetője

Marosvásárhely, 1914 december 15

A lelki (szellemi) Izrael ellenségei.

„Bátorítsd meg és erősítsd meg magadat igen“. (Józs. 1:9).

Ezen szavak Józsuéhoz voltak intézve, miután ő, mint Izrael vezetője állott Mózes helyében és pedig Izrael gyermekei új élet-szakának elején, miután Isten népe a Jordán vizén átkelt. Meg nagyon sok küzdelem állott előttük, több, mint valaha azelőtt — annál fogva sokkal nagyobb mértékben volt szükségük a bátorításra, megerősítésre, mint amennyire annak tudatában voltak. Erejük és bátorságuk alapja Istennek ígérete volt. Isten megígérte Ábrahámnak, hogy az ő nemzet-ségét a Kanaán földre viszi és azon földet neki adja örökségül. Azok, kik ebben az ígérethben hittek, erősek és bátrak voltak.

Isten Mózes, az Ő szolgáját küldte el, hogy az Izraelitákat Egyiptomból megszabadítsa s mint az ő népét az atyáknak ígért földre bevigye. Az izraelitáknak, hogy Egyiptomból kivonuljanak, bátorságra volt szükségük. És Isten a pusztában bebizonyította irántuk való kegyelmességét, midőn hiveknek és engedelmeseknek bizonyultak s megfenyítette őket, midőn utasításától eltértek és engedetlenek voltak. Most pedig az ígélet beteljesülése előtt állottak, mely után oly igen vágyakoztak. Józsué által Isten figyelmeztette őket, hogy erősek, bátrak, azaz kitartók legyenek.

Az ígélet földébe érkeztek, midőn is ellenségeikkel szemben sikeres harcot kellett meg-harcolniok. Isten nem ígérte, hogy az örökség békés uton fog birtokukba jutni; nekik igen kellett harcolni, hogy eképpen ellenségeiken győzedelmet nyerjenek.

Amint az Izrael, mint nép előképleti nép volt, épugy az Izraeliták harca is előképleti volt. Borzasztó lett volna, ha az Izraelitáknak azt kellett volna gondolniok, hogy azon emberek, kiket a parancs szerint el kellett pusztítaniok, egy örökkétartó, kinzó pokolba jutnak. Ha azonban észrevesszük azt, hogy a bűnnek zsoldja a halál és nem örökkévaló kinzás és a bibliában nevezett „pokol“ alatt a halál állapotát (öntudatlan állapot) értjük, akkor ezen dolgot más világításban látjuk. Ha tehát az emberek kard, betegség, dögvész, vagy szerencsétlenség által hálnak is meg, a halálnak minden egyes (módja) neme egyszerűen csak az isteni ítéletszó következménye, mely a bűn miatt kimondatott az egész emberiségre s amely továbbra is be fog teljesülni — az Isten által bizonyosan kitűzött ideig. Ez a körülmény képessé tesz minket az egész dolgot más álláspontból tekinteni.

Reménység az amalekiták, hitteusok stb. részére.

Az amalekiták, hitteusok, perizeusok, jebuzeusok, stb. gonoszságának mértéke betelt. Ők az igazságnak és világosságnak bizonyos mértékével bírtak és bizonyos alkalmatosságuk volt a megtérésre, éppen azért a bűn útja, melyen attól kezdve jártak, fel kellett tartóztatásuk. Mindazok, akik a tudatlanságban és bűnben haltak meg, kellő időben, mikor a Messiás Királyságát felépítette, feltámadási alkalmatosságokra, valamint jobb és kedvezőbb állapotokra fognak előjönni.

Amiképpen az elmúltban tapasztalatokat szereztek a bűnre vonatkozólag, azonképpen a jövőben a jó és igazságosság felől szereznek tapasztalatokat és alkalmatosságot fognak nyerni az igazság és igazságtalanság, jó és gonosz közti választásra. Hisszük, hogy sokan lesznek közülök, kik a múlt tapasztalatait értékesíteni fogják saját hasznukra és a jót fogják választani, midőn az ellentétek szemükbe ötlenek és a gonoszság befolyása meg lesz törve.

Izrael ellenségei előképletileg.

Izrael gyermekei a lelki Izraelitákat képletezték. Az ellenségek, melyeket megsemmisítettek, a kiválasztottak ellenségeit jelképezték. Mi, azaz a kiválasztottak, ki lettünk hozva a bűn lesúlyedtt állapotából az Istennel való összhangzás állapotába. Némelyeknél ez nagyon hosszú vándorlás, míg másoknál, kik több hitet és engedelmeességet tanúsítottak, rövidebb volt. Mi különös áldás helyére (földébe) jutottunk s midőn magunkat teljesen felszenteltük Istennek, akkor bementünk a nyugalomba.

„Mi, kik hiszünk, megyünk be a nyugalomba“ (csendességbe) mondja Pál apostól. Ez a nyugalom, amelybe belépünk, úgy látszik, hogy az „ígéret földé“ a Kánaán által van előképletezve.

Azonban, amint belépünk a nyugalomba, hatalmas ellenségekre bukkanunk, melyeken diadalt kell nyernünk. Ezek az ellenségek saját testünkben vannak befészkelve. Az előképleti népek között, kik Izrael ellenségei

voltak, olyanok is találtattak, kik erős ellentállást fejtettek ki, s ennél fogva csak nagy fáradsággal (küzdéssel) sikerült őket elkergetni és elpusztítani, mialatt másokat sokkal kevesebb fáradsággal, könnyen le tudott győzni Izrael népe. Amint tudjuk, az Izraelitáknak hosszú időre volt szükségök, talán évszázadokra, míg országukat teljesen birtokukba tudták hajtani és az ellenségtől megtisztítani. Először csak Dávid király idejében lettek az ellenségek teljesen legázva. Hasonlóképpen van az a mi testünkben való ellenségekkel is, melyekkel szemben győzelmes harcot kell folytassunk. Nem szabad a test behatásának engedjünk; minden ellenséggel szemben fel kell vennünk a harcot és halálra megsemmisíteni mindeniket.

Ezen harcunknak végeredménye halál — halála az új — vagy az ő teremtménynek. Ha az új teremtmény győzedelmet nem arat, ekkor az illető egyén meg lesz semmisítve, midőn is a „második halált“ fogja elszenvedni. Idézetünk szavai, melyet Jehova Józsuéhoz intézett, elsősorban reánk, a lelki Izraelre vonatkozik és csak ezután Józsuéra és a természeti Izraelre; azaz ezen szavak reánk sokkal mélyebb jelentőséggel és értelemmel bírnak, mint a testi Izraelre vonatkozólag. De a harcban magunkra nem győzhetünk. Pál apostól mondja; „Mikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős!“ és ő ezzel azt akarja mondani: „Hogyha én saját gyengeségemnek tudatában vagyok, ha tudom, hogy egyedül nem vagyok képes a testet és annak gyengeségeit legyőzni, akkor erős leszek az Ur Jézus Krisztusban. Önmagamra nem volnék képes győzelmes harcot folytatni. Az apostól az Ur ígérete beteljesülésének tudatában volt: „Az én kegyelmességem elégséges néked, mert az én erőm (a te) gyengeségedben megy véghez.“

Valóban ez a tapasztalata az Ur minden „kicsinyének.“ Ez a tapasztalat elvezet bennünket az Ur nagy és drágálatos ígéreteihez, hogy így szíveinket megerősítsük és határozatunkat megújítsuk s erősek és bátrak legyünk; végre pedig Isten kegyelme által győzedelmesek, sőt több, mint győzedelmesek leszünk azáltal, aki szeretett és megvett bennünket az ő drága vére által.

Az igazi bátorság nem a dicsekvés lelke (szelleme).

Hadd legyünk igazi bátorsággal! A bátorságnak vannak különböző nemei. Egyike önzéstől és önbizalomból ered, másika a gondatlanság lelkületéből, mely eltéveszti a legyőzendő nehézségeket helyesen értékelni. Azonban az igazi bátorság azon bátorság, melyet a Ur ajánl nekünk, az ő népének s amely bátorság elérése után kellene minden igaz izraelitának törekednie; egy olyan bátorság, mely az előtte álló nehézségeket és megpróbáltatásokat gondosan feljegyzí s amely saját gyengeségének tudatában hittel néz fel az Urra és bizalommal várja ígérétét és a szükséges segítséget. Azok, akiknek szívük

ilyen állapotban van, erősek és bátrak még olyan veszedelmek, nehézségek és megpróbáltatások között is, melyek elől azok, kik saját erejükben bíznak, visszariadnak.

Emlékezzünk meg, hogy az 1914 évre vonatkozó idézetünk jelszava egy és ugyanazon határozottsággal halad előre minden vonalon és e fejezet a 9. versnek egy részét alkotja (Józsué 1:9) Ez az év különösen emlékezetes és dicsőséges év lesz. Legyünk azért mindnyájan erősek az Urban és az Ő hatalmas erejében! Nagyobb az, aki miérettünk (mellettünk) van mindazoknál, kik mielőttünk vannak. Hadd öltözzük fel Istennek teljes fegyverzetét, hogy e gonosz (ártalmas) napon megállhassunk Ámen.

Sírás, rivás . . . fogcsikorgatás.

1. Józan ész szükséges a bibliai tanulmány megmagyarázására. 2. Isten jellemének félreértése a bűn büntetését illetőleg.

„Ez ország fiai pedig kivettetnek a külső sötétségre, hol lészen sirás és fogcsikorgatás. (Máté 8:11, 12).

Az ígehirdetők legnagyobb része a Szentírásnak eme szövegét, valamint más ehhez hasonló kifejezéseket nagyon félre értene. Azt gondolják, hogy ez az emberiségnek azon részére vonatkozik, akik nem üdvözülnek s akiknek szenvedése valami pokolban lesz megörökítve.

A Szentírás kimutatja, hogy ez a szöveg a zsidókra vonatkozott, akik 16 évszázadon keresztül Istennek különös kedvelt népei voltak összhangban az Ábrahámnak adott ígérettel és mindenkép nagy kegyelemben és előjogokban részesültek más nemzetek felett, nemcsak azért, hogy az ígéretek nekik adtak, valamint a Törvény segítő befolyása, hanem főkép, mert részükre küldte Isten a prófétákat bátorító üzenetekkel. Mind ezen áldások dacára is csak kevesen voltak olyan lelki állapotban, hogy Istentől, mint a Messiás örökös társai elfogadtattak volna. Mint Ábrahámnak természetes fiai, Isten országának örökösei voltak s ezeknek ajánlotta fel magát Jézus. Minden csodatettét, tanítását ezek között végezte, bár aránylag

csak kevesen fogadták el tanítását. Jézus egy alkalommal megjegyezte, hogy a pogány százados, aki nem élvezte a zsidóknak adott áldásokat, több hitet tanusított, mint a Zsidók. Erre vonatkozólag mondotta ama nagy Tanító a Zsidóknak, hogy: „Elvéttetik tőletek az Istennek országa és adatik a pogány népeknek, hogy annak gyümölcsét teremje“, azaz: hogy a pogányok közül választja ki az Egyházat, a nemesebb jelleműeket, melyet a választottak meg is nyertek. Szt. Pál kijelenti, „hogy az Izrael, amit keres, azt meg nem találta, de a választottak megtalálták; a többiek pedig megkeményedtek“ (Róm. 11:7.) A választottak az Izraeliták közül az Evangyeliumi kor kezdetén, az első pünkösdkor és az ezt követő időben gyűjtettek össze, míg a többi zsidók értelmi szeme mindjobban megsetétedett, míg végre nemzeti létük nimbusza Kr. u. 70-ben, az anarchiai uralomban teljesen aláhanyatlott. Az izraeliták elvesztették a próféciaák fényét és jövődölését, az Ábrahámnak adott ígérlet reménységét s ekkép a külső sötétségbe találták magukat, mint

éppen a pogányok. A zsidóknak az elmúlt 19 évszázadon keresztül valóban „fogcsikorgatás, sírás-rívás” volt osztályrészük, mint azt Jézus előre megmondotta: „Letelepednek . . .”. A nagy Tanító kijelentette, hogy a Messiási ígéretnek természetes örökösei kivettetnek az isteni kegyelemből. Amint láttuk is, az elmúlt századokban a pogányok és publikánusok közül — akiket ők megvettek — sokan hittek Jézusban. Olyan hitűek találtattak, mint a százados is volt, kinek szolgálja meggyógyított s az ilyenek jönnek napkeletről és napnyugatról, északról és délről s letelepednek Ábrahámval, Izsákkal, Jákobbal és a többi szent prófétákkal az Istennek országában. 19 évszázad óta, kik ilyenek találtatnak, jönnek Isten barátságába az Ábrahámval adott ígéret által és ülnek Ábrahámval, Izsákkal és Jákobbal abban az értelemben mint szt. Pál mondja: „mi kik hiszünk, bemegyünk a nyugalomba”. Ez ugyanaz a pihenés, (letelepedés) melyet Ábrahám, Izsák és Jákob élvezet. Ők biztak Istennek ígéretében, hogy végre is Ábrahámval szelleme magva által megáldatnak a földnek minden népei. Ábrahám ezen az ígéreten nyugodott, valamint Izsák, Jákob és a többi próféták is. Mi szintén ülünk, nyugszunk Istennek ezen ígéretén, mert biztosítva vagyunk, hogy Istennek kellő idejében Ádámval összes gyermekei megáldatnak. Mi ezen felül még megvagyunk hívva, hogy mondjunk le a világnak csalóka örömeiről s legyünk Jézus követői. S ha feláldozzuk a jelen életben levő kevés jogunkat, ennek ellenében biztosítottunk, hogy az ő országában a Messiásnak közös társai leszünk, tagjai az ő „Menyasszonyának”. Ámbár a jelen időben

Krisztust követni és Ő hozzá hű lenni szenvedést jelent, de azért nyugodtak vagyunk, mert tudjuk, hogy amelyeket most szenvedünk, nem hasonlíthatók a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik. „Ha ő veled együtt szenvedünk, ő veled dicsőülünk”. „Ha ő veled meghaltunk, ő veled élünk is . . . ha türeink, ő veled országunk is”. (Róm. 8:17, 18. II. Tim. 2:11, 12).

Ne kedvetlenedjünk el, mert a multban félreértettük a Szentírás tanításait. Most tisztábban látva, két dologra van figyelmünk felhiva, 1. Készek vagyunk-e alázatosan elismerni tévedéseinket. 2. A mi hűségünk megpróbáltatásául készek vagyunk-e Isten igazságának és szeretetének üzenetét továbbítani, habár ezt vagy azt eredményezi is? Sokan megütköznek azon, hogy miért engedte meg Isten jellemét és tervét ennyire félremagyarázni? Mindazáltal bizonyosak lehetünk, hogy Isten a legsötétebb korszakokban is gondoskodott népe részére kellő világosságról és kegyelemlről. Hogy nekünk több világosságot adott, ez azért van, mert a jelen időben valóban többre van szükségünk.

Ki mondhatja, hogy az Isten talán nem volt bölcs, mikor megengedte, hogy az emberi hagyományokkal ennyire összekeveredjünk s képtelenek legyünk dicsőséges ígéreiteit szavainak igaz világosságánál kellően felismerni és megbecsülni?

Ki fogja mondani, hogy az igazság és a keresztyénség összekuszált hittételei közt az ellentét nem fogja végre az igazságot tündöklőbbé tenni s általában jobban megbecsülni és dicsőíteni az igaz Isten tervét, mely akkor fényleni fog?

A mindennapi önvizsgálás fontossága.

„Mert ha magunk itélnénk meg magunkat, nem büntetnének Istenről. De mikor büntettettek, az Uról tanítottunk, hogy e világgal el ne kárhoztassunk (ne ítéltsünk)”. (1 Kor. 11:31, 32).

Az apostol e szavakkal azt akarja mondani, hogy ha a keresztyén magát helyes módon vizsgálja, bírálja és igazítja, Isten nem lesz kénytelen vele ezt tenni, ellenkező esetben azonban igen, mert, mint családjá-

nak tagját, szerelmes Fia fennhatósága alá rendelte, hol taníttatik és készítettik a jövő dicsőségre. Így folyik a mi ítéletünk.

Midőn az Ur velünk szemben így jár el, nem azért teszi, mintha a próbák által

nem tetszését akarná megnyilvánítani, hanem hogy „a világgal el ne kárhoztassunk“ (ítél-tessünk), amint az apostol mondja. — Önmagunkat úgy igazgatjuk helyesen, ha tetteinket, szavainkat, sőt gondolatainkat is megvizsgáljuk és megbíráljuk az Isten szavában talált igazság, könyörületesség és szeretet alaptörvénye szerint. Mesterünk figyelmeztet, hogy, ha észrevevessük valakivel szemben való helytelen eljárásunkat, ajándékunkat hagyjuk az oltár előtt, először tegyük jóvá hibánkat s úgy adjuk meg áldozatunkat (folytassuk isteni szolgálatunkat) Máté 5:23, 24. Ha így járunk el, önmagunkat kényszerítjük igazat cselekedni. S ez helyes is, mert nem elég azt mondani: „Tudom, hogy helytelenül cselekedtem. Másképp kellett volna, de, mert tökéletlen vagyok, nem tudom mindig azt tenni, ami igaz“. Az ilyen gondolkodás nem egyezik idézetünk szellemével, mert az azt sugalmazza nekünk, hogy, ha valakivel szemben valamit helytelenül cselekedtünk, helyre kell igazítani. Kivéve, ha gondolatban bántottunk meg valakit, mert ennek nyilvánosságra hozatalával, az illetővel szemben való helyzetünket csak súlyosbítanók. De ez esetben is van komoly kötelességünk. Önmagunkat ítéljük el s hozzuk helyes állapotba. Igyekezzünk ezen állapotban megmaradni, hogy élvezhessük Istenünk jó tetszését.

Másokkal szemben való helyes viselkedés.

Isten akarata az, hogy mindennemű eljárásunkat gondos vizsgálat alá vessük. Ha észrevevessük, hogy valakit bármi módon megsértettünk, kötelességünk hozzá menni és bocsánatot kérni. Ez bizonyos mértékű büntetés lesz ránk nézve s mennél jobban megáláz, annál hasznosabb lesz, mit, ha nem tesszünk, jó Atyánk kénytelen lesz ránk szigorú büntetést engedni, mely ha nem is jön azonnal (holnap, holnapután), bizonyosak lehetünk affelől, hogy ezen állapotunkban odáig fogunk jutni, hol Istenünk meg kell gátoljon. S ha Ő veszi kezébe ügyünket, sajgó tapasztalatokon vezet át. Vagy barátságtalanul, vagy igazságtalanul bánik valaki velünk s ez fenyítésünkre szolgál.

A világ a jövő korszakban fog próbán, vagyis ítéleten állani. Ha e világból valók volnánk, úgy a jelenben csak olyan jellem-beli tulajdonságokra tudnánk szert tenni, melyek a következő közigazgatás alatt fejlődnie ki helyes irányban, de, mert a választott osztály tagjai vagyunk, büntetéseinket (fenyítéseinket) a jelenben kell hordozzuk vagy jó szántunkból, vagy az Ur közbelépése folytán.

Egy másik szentírási hely azt mondja: „Idő előtt semmit se ítéljetek“ 1 Kor. 4:5. E szavak nem az önitételre vonatkoznak, mert mi nem ítélhetjük meg a jutalomra való érdemességünket. De másokkal szemben való eljárásunkra is fel kell ügyeljünk s az eredményeknél ítéletbe kell bocsátkozzunk önmagunkkal szemben azon felhívás szerint: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok“. Jézus mondá: „Gyümölcsceikről ismerjétek meg őket“, mellyel az van mondva, hogy, bár az élet gyümölcsseit megfigyelhetjük másokon is, mindazonáltal önmagunknál kell igen vigyáznunk mindenekre: szeretni a jót s elvetni minden gonoszt. Mindig meg kellene kérdezzük magunktól, mikor valamit tesszünk: „Helyes-e ez, vagy helytelen?“.

Mások megítélése most nem tartozik hatáskörünkbe.

Naponta sok olyan dologgal találkozunk az életben, melyek Istennek nem tetszenek. Trágár kifejezések, igazságtalan és kegyetlen cselekedetek szem és fültanui vagyunk lépten-nyomon, melyek rosszul hatnak ránk. Mindazonáltal jó leckék számunkra, mert megbírálvá azok helytelenségét, őrizkedni fogunk hasonló eljárástól. Ezen dolgok elbírálása azonban nem cselekvők elbírálását jelenti, mert a jelenben nincs jogunk mások felett ítéletet tartani oly értelemben, hogy ilyen, vagy amolyan foku büntetésre méltó az, vagy amaz tettéért, szaváért. Van azonban esetek, mikor az Ur szava határozott ítéletre szólít fel valakivel szemben. Ilyenkor jogunk van hozzá, de akkor is nagy vigyázattal mivéljük azt, mert a látszat sokszor csal.

Isten szava mondja nekünk, hogy eljön

az idő, midőn a világ ítélőbirái leszünk. De most még nem folytathatjuk jövődöbeli tisztunket sem szavunkban, sem érzületünkben. Ha valakiben valamit látunk, vagy hallunk, nem szabad tovább beszélnünk, mert ez esetben az illető megvan sértve, egyúttal pedig kitésszük magunkat kellemetlenségeknek és beláthatatlan károknak lelki életünk terén. Ha pedig mi velük, Isten ítélete alá jövünk s Ő bizonyára megfenyít. Dacára, hogy megbizonyosodunk Urunk szavainak igazságáról: „Jó fa, jó gyümölcsöt terem“ és dacára, hogy a mindennapi életben gyakran látjuk egyik, vagy másik helytelen viselkedését, a büntetés minőségét még sem állapíthatjuk meg, mert az egyedül Isten hatáskörébe tartozik. Urunk ezen kijelentése: „Gyümölcsöikről ismerjétek meg őket“ — azt jelenti, hogy csak akkor alkossunk határozott véleményt valakinek helytelen eljárásáról, ha a dolgok pontos ismeretével bírunk. De a büntetés minőségéről akkor se, mert a helytelen eljárás indító okairól nincs tudomásunk. Isten az, ki vizsgálja a szíveket és veséket.

Magamat sem ítélem meg. (1 kor. 4:3.)

A kifejezés azt a tanácsot adja, hogy — bár senki sem ismeri úgy szívünket, mint saját magunk — eljárásaink megítélésénél tapintatosak legyünk. Pál apostol kijelentése nem áll ellentétben idézetünk szövegével, mely által azt akarja mondani, hogy midőn az igazság ismeretére jutunk, hajlandók vagyunk azt gondolni, hogy tökéletlenségünkből kifolyólag úgy sem tölthetjük be annak követelményét, holott így kellene gondolkodnunk: Tudom, hogy egymagamra képtelen leszek, de Istennel betölthetem. Hasónlókép minden elhibázott eljárásunk alkalmával így kellene szóljunk: Tudom, hogy

ismét elhibáztam kötelességemet. Hibásnak érzem magamat, de — hiszem — jó Atyám kegyelemmel tekint felém. Ő fog találni alkalmat a megbocsátásra, s lelkem megnyugtatósára. Önmagamamat meg nem ítélem.

Imában pedig azonnal járulunk a kegyelem királyi székéhez, könyörögjünk drága Szószólónk által s fogadjuk meg, hogy ennekutánna jobban fogunk vigyázni akarata hű teljesítésére.

Vannak Isten gyermekei között olyanok, kik magukat igen lebecsülik, holott a magunk megítélésénél is helyesen kell eljárni. (Igaz, hogy az ilyeneknek könnyebb a helyes mederbe jutni, míg az elbizakodottak nehezen huzhatók le a polcra.) A tökéletlenséget nem lehet a tökéletesség mértékével mérni. Ezért mindig tartsuk szem előtt, hogy Krisztus igazságosságának palástjával fedeztetünk be és kegyelmi trónunk van, hová járulva, minden napon megtisztulhatunk minden szennytől, pecsétől. — Szükséges tisztunket minden nap új érzületünk szerint kormányozni. Ha ezt mi velük, nem lesz szükség a fényítés Isten részéről.

Az önmagunkkal való mindennapi leszámolás, a nyereségek, vagy veszteségek rugóinak felismerése az ellenséggel folytatott nemes küzdelemben, mind hasznosak Isten gyermekének, ki Atyja félelmében jár, önmagát számadásra vonja és kinek tartos és egyedüli kívánsága mennyei Atyjának tetszeni.

Óh boldog az ember nyomban,
Mihelyt kíván utaidban
Járni igaz szívvel, lélekkel.
Menvén a siralom völgyben,
Ahol merő száraz minden.
Ott is ő nagy hiedelemmel
Kutatás, csinál csatornát,
Melybe tiszta vizet bocsát.

A tékozló fiu.

(Lukács 15:11—32.)

Talán éppen a megelőző pillanatban szólt Urunk a „publikánusokhoz és bűnösökhöz“ (15 r. 1 v.) az Istenhez való közeledés szükségességéről, midőn egyszerre csak

„fáriszeusok és irástudók“ tűnnek fel a háttérben, kik mint olvassuk, „zugolódnak vala“ mondván: Ez bűnösöket fogad magához és velük együtt eszik.“ (2 v.)

Urunk, hogy nyilvánvalóvá tegye előttük nézetük helytelenségét, egy megragadó példabeszédben mutat rá Istennel való viszonyukra, valamint az isteni kegyelem szélességét, mélységét és magasságát tárja elénk igen svép festői vonásokkal.

Véleményünk szerint a két fiuban izrael két osztálya van ábrázolva és pedig: a kisebbik fiu a „publikánusok“, a nagyobbik fiu az „írastudók és farizeusok“ osztályát képviseli. (11 v.) (Az „apa“ mennyei édes Atyánk.)

Izrael „Isten népének“ volt elismerve. Velük kötötte a Jehova a nagy szövetséget, számukra adta ki Mózes által a Sinai törvényt, részükre tette az ígéreket stb., melyekről mi (pogányok) a „Zsidó kor“ végéig nem részesülhettünk. „Mi abban az időben . . . izrael társaságától idegenek, az ígért szövetségétől távolvalók . . . Isten nélkül valók voltunk.“ (Eféz. 2:17.) Joggal mondhatta Urunk a siró-feníciai pogány nőnek, midőn ez az anya gyermeke számára segítséget kért: „Nem jó a *fiaknak* kenyereket elvenni s az ebeknek vetni . . .“ (Márk 7:26—28.)

„Micsoda a méltósága tehát a zsidóknak? Felette nagy minden módon. Fő pedig ez, hogy Isten az ő ígéreteit ő reájuk bizta.“ (Róm. 3:1—2.) „Kikéi a *fiuság*, a dicsőség és a szövetségek, meg a törvényadás, az isteni tisztelet és az ígéretek.“ (Róm. 9:4.)

A példázatban feltüntetett kisebbik liuról (publikánusok) azt olvassuk, hogy miután kikapta részét az atyai örökségből, „messze földre ment“ és eltékozolta „minden marháját.“ (13 v.)

Csak az, ki valamely örökség birtokában van, tékozolhat el bármit is.

A pogányoknak még ekkor nem adott rész az isteni kegyelemből. A „hetven hetek“ végével, midőn a közbevetett választófal zsidó és pogány között lerontatott, (Ef. 2:14.) jutott a pogányság az isteni kegyelem, áldás és megtisztulás morzsájához, azaz: a *fiuság* állapotába. (Máté 21:43. Ján. 1:12.)

Az írastudók és farizeusok, valamint a publikánusok egyaránt tudatában voltak az isteni örökségnek, mely a törvényben volt biztosítva számukra. A két osztály közötti

külömbőség abban a tényben jut kifejezésre, hogy a publikánus-osztály (a kisebbik fiu) „eltékozolta minden marháját“; vagyis a törvényben ígért mindennemű áldások elvételére méltatlannak találta magát, miután őszintén beismerte azt, hogy Isten törvényének a szövetség alapján nem tett eleget.

Az „írastudók és a farizeusok“ osztálya (az idősebb fiu) nem tékozolta el örökségét; ők jogot formáltak az áldásokra, mert azzal a hamis reménnyel kecsegtették magukat, hogy ők „igazak“, a törvényt teljesen betöltik s eképpen méltók a törvényben ígért áldások elvételére.

A publikánus osztály saját beismerése alapján „messze földre ment“, azaz az Istennel kötött szövetségtől, Isten gondviselésétől távol „idegen tartományba“ a világba, (mező) idegen Ur (Sátán) fenhatósága alá. (15 v.)

Attól kezdve tudomást szereztek arról, hogy az idegen ur (Sátán) a törvényadójuk, ki segédkezet nyújt a gonoszban, hogy a pogány (disznó) erkölcsöket (részség, dobzódás, gyűlölet és irigység stb.) elsajátítsák, mely mint eledel (moslék) volt föltárva az udvarias uj gazda — Sátán asztalán. (16 v.)

Azonban az eledel kezdett meg nem emészthetővé válni „gyomrukban.“ Utálattal töltötte el lelküket az étek, midőn megismerésére jutottak annak, hogy a „törvény doktorai“ ahelyett, hogy a valódi kenyeret (szellemi eledel) nyújtották volna, a „vének hagyományaival“ táplálták „saját kenyerüket ették“, amely nekik (publikánusoknak) nem volt képes lelki erőt, egészséget biztosítani. Ők a valódi kenyér — „az élet kenyeré“ — (Krisztus) után vágyakoztak, mert csak ily módon vélték biztosítani számukra azon áldásokat, melyeknek csak a törvény betöltése által juthattak birtokába. (Róm. 2:13.)

Jézus a törvény alá adta magát. Tökéletes életével annak minden pontját betöltötte s eképpen örököse lévén a törvényben ígért áldásoknak — joggal osztogathatja azon áldásokat mindazok részére, kik általa járulnak Istenhez. (Gal. 4:4. Máté 5:18—19.)

Isten szeretete a megtérő bűnösökhöz.

A mennyei Atyát jólesően érintette a publikánusoknak nemes elhatározása. „Az Ur

a mennyből letekintett az emberek fiaira, hogy meglássa, ha van-e értelmes Istent kereső. (Zsolt. 14:2.) S bár még távol voltak attól, hogy Isten kegyébe teljesen befogadottnak érezhették volna magukat, Isten „megszánta őket, (Róm. 5:8.) kész volt segítséget nyújtani részükre s gondoskodott számukra nemes áldozatról — a Jézusról, kinek érdemekben gazdag (kövér tulok) áldozatából táplálkozhatnak az egész világ, mert Ő az „Istennek ama Báránya“, ki „elveszi e világnak bűneit. (Ján. 1:36.)

Az isteni kegyelembe való fölvétel óh, mily csudálatos előjog! Mily dicsőséges állapot Isten gyermekévé lenni! (1 Ján. 3:1.) S a publikánus osztály e nagyszerű kedvezményben részesült akkor, midőn az atya odafutván, nyakába esék és megcsókoltá őt. (20 v.)

Az Atya a legszebb, Krisztus érdeme által nyert hófehér ruhába öltöztette őket. Krisztus igazságának palástját adta rájuk a Jehova, miután levette róluk a „szennyes ruhákat“, mely bűneiket jelképezte. (Zak. 3:3—4.) Isten végtelen szeretetét (gyűrű) élvezték s mint Isten megigazult gyermekei a „békesség evangéliumának készületeivel“ lettek megsaruzva.“ (22 v.)

Az idősebbik fiu (farizeusok, írástudók) hazaérkezésének története.

Az erkölcsileg elveszettnek és halottnak vélt fiu Isten áldása feletti örömének hódolt, midőn egyszer csak az idősebbik fiu hazafelé jön a mezőről (világból). Miután tudomására jutott, hogy a „megölt tulok“ képezi „testvére“ örömének (vig lakoma) tárgyát, „megharaguvék“ és „nem akara bemenni“. (25—28 v.) Pedig a „tulok“ érette is megöletett. S neki, ki a világban (mező) volt, époly szüksége lehetett volna a „tulokra“, mint „öcscsének“ [a publikánusoknak.] Örülhetett volna azon, hogy „testvére“ a „szülei házhoz“ talált, de megharaguvék“ : . . [A mai papifejedelmek és írástudók vajjon nem örökölték-e nagyban az „idősebb testvér“ természetét?]

Az „írástudók és farizeusok“ nem já-

rultak a „terített asztalhoz“ . . . Nem érezték az Istennel való kibékülés szükségét. Saját képzelt igazságaiknak a tudata távol tartotta őket az áldozat érdemének elismerésétől s azon valódi öröm élvezetétől, melyet a „vig lakomán“ való részvétel nyújtott volna számukra.

Ők a „törvény betűinek“ betöltésével dicsekedtek, mely pedig „megöl“, mert a „törvény által egy ember sem igazul meg Isten előtt“ . . . [2 kor. 3:6. Gal. 3:11.] E hamis balvélemény vezette őket a tévedések utvesztőjébe.

Az Ur [Jehova] a bűnben, halálban vajúdó emberiség felemelésére nem adhatott mást, mint „egyetlen szerelmes fiát“; s ez áldozatot nem lehetett „kecskefiuval“ pótolni. Krisztus megváltói érdemén kívül semmi külső cselekedet [körülmetékedés stb.] nem volt többé elfogadható, mert mindaz, amivel pótolni [helyettesíteni] kívánták Krisztus érdemét, utálatos volt a Jehova előtt. [És utálatos ma is!]

Urunk előre látta a zsidó nemzet szomorú végét, kit oly sokszor kívánt „összegyűjteni“ szárnyai alá, de „ők nem akarák“...

Az utálatosság elterjedése miatt pusztulás jött rájuk. A prófécia beteljesülést nyert: „És a várost és a szenthelyet elpusztítja a következő fejedelem népe; és vége lesz mintegy özönviz által és végig tart a háború, elhatároztatott pusztulás“. [Dániel 9:26.]

. . . Jelenkor írástudói, kik a Megváltó érdeme helyett az emberi hagyományok szalmája és pozdorjájára építetek, s a jelen előrehaladott civilizáció védőbástyái alatt vélték menedéket találhatni, elődeitek példájától indítva igyekeztek föltartóztatni a rohanó árt és siessetek a „menedékváros“ — Krisztus oltalma alá.

És ti, jelenkor „publikánusai és bűnősei“, kiknek kösziklára [Krisztus igazságára!] épült hitetek, haladjatok előre a „keskeny uton“ feltartóztatlan hittel s kibontva az igazság zászlaját, énekeljétek vidám szívvél:

Fel Jézusért, fel bátran, kereszt vitézei,
Fel, a királyi zászlót hiven kell védeni,
Népével győzelemre halad Ő szüntelen,
Mig verve minden ellen s Ő az Ur mindenén“.

Utasítások Isten munkásai számára.

„Igyekezzél Isten előtt kedves lenni és oly munkás, ki nem szégyenli a munkát és ki igazán hasogatja az igazság beszédét“. (2 Tim. 2:15)

Minden egyesnek, ki hisz a nagy Teremtőben, legfőbb törekvése oda kellene irányuljon, hogy Isten elismerését kiérdemlje. Főképpen pedig azoknak kellene Isten tetszése (jólesése) után törekedni, kik Istent, mint Atyát fogadták el és mint gyermekek dicsekednek azon drágalátos rokonsággal, melyet a Vele való közösség által nyertek. Az Ő akarata kell képezze legfőbb törvényüket s mindennapi örömük nagy része abból kell álljon, hogy az előjogot észrevegység és iparkodjanak akarátát megismerni és cselekedni. Ahhoz pedig komoly vizsgálódás és gondolkodás szükséges, nem pedig csak üres formszerűség, amely állhat figyelmetlen olvasásból, vagy pedig külső szertartás gyakorlásából, hanem minden kéznél levő eszköz gondos használatából; Isten akaratainak megismerésében.

Pál apostol az idézetünkben levő utasítást Timotheusnak adta és figyelmeztette, hogy legyen oly „munkás“, ki nem szégyenli a munkát, ki az igazság szavát igazán (helyesen) hasogatja (osztja be)“. A szentírás rámutat arra, hogy a képesség, az igazság szava helyes beosztását illetőleg, csak Isten szavának a tanulmányozása által érhető el. A csillagászat igazsága részben ismereteket nyújt ugyan, azonban látjuk, hogy némelyek, kik egész életüket a csillagászatnak szentelték, eltévesztették Istent szem elől és atheisták lettek. Minden kutatás, mely magát Isten szava alá veti, hasznos lehet, azonban az Isten álláspontjából kell legyen tekintve és elfogadva.

A „munkás“ elnevezés szolgálja helyzet jelenlétét helyezi előtérbe. Az apostol e figyelmeztetése mindazokra vonatkozik, kik Krisztus kiválasztottai közé tartoznak. Mi Isten szolgálói vagyunk. Jelenleg nagy munka halad előre, tud-

niillik: a kiválasztott osztálynak a világból való kihívása. A kiválasztott sereg, mely a világ közül van kihívva, Isten élő templomának van nevezve. Annak tagjai az „élő kövek“, melyek a jelenlegi időben lesznek kicsiszolva (kipallérozva) és az épületben való jövődöbeli állapotukra elkészítve. Mi vagyunk a munkások és iparkodunk Isten, vagyis Isten országának jelenlétére elkészülni. Ezen előkészület legnagyobb kötelességünk; nekünk önmagunkat kell elkészítenünk, valamint mások előkészületében is kell segédkeznünk.

A sokszori megrövidülés valódi oka.

Az „élőkövek“ elkészítése a jellem (karakter) kifejlesztésében áll. Minden egyes, ki e munkában foglalat, azzal saját üdvösségét munkálja. Mi, mikor önmagunkban e művet végezzük, Isten munkásai vagyunk. Azonban, ha isteni méltánylást ohajtunk, úgy először isteni bölcsességgel kell bírjunk, mely „felülről“ jön és amelyet Isten szavából merithetünk. (Jak. 3:17.)

Nagyon sok keresztyén, miután értelmi képességét gondosan ápolta s talán szemináriumokat is végzett, végtére azt fogja találni, hogy nemcsak az Ur ideálját nem valósította meg önmagában, hanem másoknak sem tud hasznára lenni. Ez pedig annak végeredményeképp mutatkozik, hogy eitévesztették Isten igazságát helyesen hasogatni (felosztani). A jövődön napon nagyon sokan fogják mondani: Uram, Uram mi a te nevedben imádkoztunk és csodadolgot cselekedtünk! Azonban — amint ezt az Ur mondja nekünk — némelyeket közülök kiválasztottaknak nem fog elismerni. Majd némelyeket bizonyos cél végett még fölhasználnak, azonban e különös hivatalra olyanokat

választ, kiknek nincsen nagyobb kívánságuk annál, mint akaratát cselekedni, kik nem keresik az emberek tetszésének nyilvánítását, dicséretét, vagy tiszteletét. Azok, kiknek legnagyobb törekvésük Isten akaratának megismerése, bizonyára tapasztalni fogják önmagukban Isten akaratának beteljesülését.

Szentirási helyek téves alkalmazása.

Ezen kifejezés, hogy az „igazság-nak beszédét igazán (helyesen) hasogassuk“ tárja elénk, hogy az igazság szava részünkről tanulmányozási és vizsgálódást kíván. Az Írást nagyon sokféleképpen lehet hasogatni, vagy tárgyalni. Szentirási helyek, melyek régmúlt időre vonatkoznak, aképpen vannak kifejtve, mintha a jelenlegi időre vonatkoznának és megfordítva; vannak szentirási idézetek a jelen korra vonatkoztatva, melyek a valóságban még csak a jövőben történnek meg. Ha nem bírnak azon képességgel, hogy az igazság beszédét igazán hasogassuk, akkor nyitva áll a tévedésekhez vezető út.

Az igazság beszédének igaz megosztása ebben áll, hogy az Írást imádkozás által aképpen vizsgáljuk meg, hogy képesek legyünk az igazságot odatenni, ahová tartozik. Ha például a Szentlélekről való fogamzást, a Szentlélek elevenítő tevékenységét, valamint a Szent szellemi születésünket megkülömböztetni elhibázzuk s ezen dolgokat össze-vissza zavarjuk, úgy azzal kárt fogunk okozni. Nincsen abban semmi bölcsesség, ha mindenféle tudományt akarunk képviselni, hanem sokkal inkább törekedjünk arra, hogy amit másoknak tanulásra kínálunk, azt világossá és érthetővé tegyük. Pál apostol utasította Timotheust, hogy ő, mint kiválasztott seregének egy vénebbike, az igazság különböző jellemvonását lehetőleg aképpen fejtse ki, hogy hallgatói nehogy összezavarodjanak és végtére azt se tudják, hogy miben hisznek. Mert e mód szerint olyan álla-

potba jutnának, hogy bármilyen tudományt elfogadnának, kiváltképpen, ha annak hirdetője képes lenne hitüket megingatni.

Napjainkban sokan vannak ilyen állapotban. Valóban nagyon sokan kívántak szolgálni Istennek, kik azonban hallgatóiknak nem adtak eledelt „rendes időben“, hanem igazságot nyújtottak többé-kevésbé nagy zavartságban. Annálfogva nagyon vigyázóknak kell lengyünk s gondosan követnünk az apostol utasítását: „Igyekezzél Isten előtt kedves (megpróbált) lenni!“ Nagyon ne törődj azzal, mit gondolkodnak, vagy mondanak az emberek, hanem mindezek előtt Isten elismerése után iparkodj!

Nekünk illendő a szentek (azaz a megszenteltek) elismerése után törekedni, de mindenekelőtt Isten elismerését kellene keresnünk. Nekünk munkásoknak kell lennünk, nem pedig reszteknek, vagy „herék“-nek, mert az olyanoknak nincs helyük a királyságban. Isten most azokat hívja szolgálatba, kik készek, alkalmazosok szolgálni. Annálfogva nekünk arra kell gondolni, hogy szolgálak vagyunk s ha csak hasznos szolgálatot nem teljesítünk, nem juthatunk az Isten által nevelt kicsiny seregben semmilyen hivatalra. Ha Isten elismerését szava szerint elérni kívánjuk, úgy kell törekedjünk, hogy a feltételeket beteljesítsük. „Ha valaki szereti e világot, nincsen abban az Atyának szerelme.“ Mi figyelmeztetve vagyunk: „Ne szeressétek e világot. se azokat, melyek e világban vannak“! (1 Ján. 1:15.) Ne ragasszuk szíveinket földi dolgokhoz! Szívünk sokkal inkább azon kell legyen, hogy az Ur akaratát cselekedje!

Az Ur mondja nekünk, hogy azok, kik hivek hozzá, a világ ellen-szenvét (üldözést) remélhetik. „Ha engemet üldöztek, akkor titeket is fognak üldözni!! Ennélfogva, ha ellenszegülést (üldözést) nem tapasztalunk, úgy

nincs bizonyosságunk Istentől való elfogadásunkat illetően. Az igazság beszédét hasogassuk (összük meg) igazán és örködjünk, hogy életünk összhangban legyen az igazság beszédével.

Egyidejűleg feladatunk az is, hogy Isten szavát másoknak is nyilvánvalóvá tegyük, hogy ők is elvehessék azon áldásokat és előjogokat, melyeket mi élvezünk.

A keresztyének védőbástyája.

„Az Ur nekem segítségem, nem félek, hogy valamit ártson nekem az ember.“ (Zsid. 13:6.)

A keresztyéneknek e világban levő állapota igen sajátságos. Senkinek sincs alapja a bátorság és függetlenség azon mértékére, mint egy keresztyének. Mindazonáltal Isten igaz gyermeke nem önálló és független minden kívülről jövő segítségtől. Isten szava által inti népét, hogy ne legyen dicsekvő, hanem alázatos értelemmel legyen fölékesítve megmondva azt, hogy erőtelen és rá van utalva Isten segítségére. Istennek ezen gyermeke, ki az alázatosság e mértékével nem bir, nem nyerheti meg az Ur tetszését. Azonban Isten gyermeke, ki az alázatosság e tulajdonságával bir, egyidejűleg sok bátorságot és bizalmat mutat fel. A nagy mindenségben nincs egy hatalom, mely képes volna magát Istennel összehasonlítani. Isten kijelentette, hogy gyermekeinek gyámola és paizsa; erős bástyája azoknak, kik Belé helyezik bizalmukat.

• Ha mi Krisztusban maradunk és szava mi bennünk, úgy hat nyomorúságból fog Ő megszabadítani, s a hetedikben sem fog bennünket elhagyni, mert Istentől hívattattunk s figyelmet szentelve elhívásának törekedünk Őt testünkben megdicsőíteni. Azért semmitől sem kell félnünk, amit vélünk az ember cselekedhetik. Pál apostol, ki figyelmeztet minket a bátorságra és kitartásra s Istenben való teljes bizalomra, önmaga nemes példája a kitartó, bátor hitnek. Eléinktárja, hogy mily erős alapunk van biztos hitre, hogy emberi félelem meg ne rettentse lelkünket. Ő mondja: „A ti erkölcsötök (eljárástok) idegen legyen a fősvénységtől (pénzszeretettől); elégedjétek meg a jelenvalókkal, mert az Isten mondotta: nem hagylak el téged, nem távozoim el tőled; annyira, hogy bátorsággal mond-

juk: „Az Ur nekem segítségem, nem félek, hogy valamit ártson nekem az ember!“

Az igaz hit, nem önhittség.

Mi nem mondjuk: „Az Ur nekem segítségem s azért nem fogja megengedni, hogy a házam leégjen, vagy, hogy rablók törjenek rám és meglopjanak. Éjjel az ajtómat nem zárom be, mert az Ur örködik felettem és enyéim fölött.“ Ezzel nem nyilvánítanók meg a józan ész szellemét. Mi ezzel nem igaz hitet, hanem önhittséget árulnánk el. Nekünk minden értelmes gondoskodást el kellene követnünk arra nézve, hogy földi károsulásoktól magunkat megóvjuk. Isten elvárja tőlünk, hogy saját védelmünk szempontjából minden lehetőet elkövessünk, ami hatalmunkban áll s ne várjuk, hogy Ő szükdételen csodát cselekedjék, hogy minket hanyagságunk és gondatlanságunk következményeitől megvédjen. Ha gondatlanok és hanyagok vagyunk, úgy megengedi, hogy károsulásba és nehézségbe jussunk, hogy azáltal szükséges leckét tanuljunk. Mi sáfárai (gondnokai) vagyunk mindazoknak, melyeket az Ur ránk bízott. Ő elvárja tőlünk, hogy mindent, amit Ő (dacára, hogy az övé) gondviselésünkre bízott, gondosan megőrizzünk. Elővigyázati rendszabályokat kell tüzés ellen alkalmazzunk és jó zárat az ajtókra és ablakokra. Midőn saját kötelességünket már teljesítettük, akkor bizzuk magunkat teljesen az Ur kezére, tudva azt, hogy minden jól van körülöttünk.

Ha az Ur megengedi, hogy nyomorúságok jöjjenek, úgy biztosak lehetünk, hogy azok a mi javunkra szolgálnak, ha a tapasztalat által helyes gyakorlatot nyerünk. Mi-

után részünkről megcselekedtünk mindent, mindenféle következményt az Urra kell bízunk és nem kételkednünk afelől, hogy a legjobb mód szerint fog rólunk gondoskodni. Az Ur minket az időszerű dolgokban segítségben fog részesíteni, mely véleménye szerint az új teremtmény legnagyobb érdekét szolgálja, tekintettel arra, hogy magunkat nem vonjuk ki gondviselése alól és saját érdekünk megóvását nem vesszük önmagunk kezébe. S ha netán valamilyen hibát követünk is el, de belátjuk, hogy saját akaratunkat követtük és saját értelmünkben bízunk, az Urral szemben való hűségünket megújítjuk s ily módon a nehézségek, melyekbe jutottunk, igaz áldásnak fognak bizonyulni, midőn is megnyitja szemünket és megmutatja saját képtelenségünket az önkormányzatra s teljesen visszavezet bennünket Magához.

„A gonosz nem illeti őt“.

Atyánk állandó (tartós) gondoskodási tárgya igaz és legnagyobb érdekünk. Ha nagyon közel leszünk az Urhoz, úgy a gonosz angyalok hatalmától meg leszünk védve, amelyek minket, ha Isten engedné, behálózának és elejtenének. Senki sem árthat nekünk, ha örökönk ruháinkat fehéren tartani. Csak a hűségben való megfoghatkozás szolgáltat át minket a démonok hatalmának oly mértékben, amennyire az nekünk, mint „új teremtményeknek“ érdekünket szolgálja. A démonok nem okozhatnak nekünk testi bajt és velünk szemben semmi módon sem erőszakoskodhatnak, hacsak Isten legnagyobb jólétünkre nézve meg nem engedi — talán éppen a megszabadításunkra és felemelésünkre, mint ahogy azt Mesterünk esetében látjuk.

Annálfogva hadd öröködjünk mi magunk, hogy a „gonosz ne illessen bennünket!“ Különböző támadásoknak vagyunk kitéve a sötétség hatalmának elvakított szolgálai részéről. Támadások vannak intézve jó nevünkre, hivatásunkra, testünkre vonatkozólag az igazság több vagy kevesebb látszatával. Mi nagy mértékben a hatalmasságok által, melyek felettünk hatalmat gyakorolnak, leszünk az embereknek kiszolgáltatva. — Mindazonáltal

legelkeseredettebb ellenségünknek sincs joga minket illetni, hacsak az Ur nem engedi. A nagy kísértő minket nem illethet (meg nem foghat), ha szövetségünkhöz hűvek maradunk. ha az Urnak tett fogadásunkat mindvégig megtartjuk. A kísértő igaz, lényünket, mint új teremtményt sohasem illetheti hacsak önmagunk nem leszünk hűtelenek.

„Imádjad Uradat, Istenedet és egyedül csak őt imádjad.“

Istennek akarata lehet, hogy mi szenvedjünk, amint megengedte, hogy Keresztelő János a tömlöcbe vettessék és végtére fejét vegyék, hogy Jézust megfogják és megfeszítsék és hogy az előbbeni időkben szentei megköveztessenek és megölettessenek. Azonban nem kell féljünk, vajjon mit cselekedhetnek velünk az emberek; sokkal inkább tudatában kellene legyünk annak, hogy Istennünk, kié vagyunk és akinek szolgálunk, mindig mellettünk lesz és mindent mibenlünk és miérettünk fog dicsőséges szándéka szerint véghezvitetni.

Mi az embereknek természetesen szívesen szeretnénk tetszeni, ha ez lehetséges volna. Azonban mihelyt azon kérdés forog szóban, hogy az Istennek, vagy embereknek akarunk-e tetszeni, úgy a három zsidó fiúhoz hasonlóan fogunk eljárni, kik a babilóniai királynak felelték: „A mi Istennünk, akit mi tisztelünk, hatalmas kiszabadítani minket a tüzes kemencéből . . . Ha ki nem viszen is, tudtodra légyen néked király, hogy a te Istenedet nem tiszteljük és az állóképet, melyet felemeltél, nem imádjuk“. Mi egyáltalán semmit sem fogunk cselekedni, ami az isteni akarral, a Jehova parancsával ellentétben áll. Egyedül csak Istent fogjuk imádni.

Midőn a zsidó tanács Péter és János apostolnak megparancsolta, hogy Jézus nevében többé ne tanítanak, ezt felelték ők: „Hogyha Isten előtt igaz legyen, néktek engedjünk, hogynem Istennek, ítéljétek meg: mert nem lehet (nekünk lehetetlen), hogy amelyeket láttunk és hallottunk; azokat ne szóljuk“. (Csel. 4:13—20). Midőn Poncius Pilátus Judea római tartományfőnöke Urunk fogságának és kihalgatásának éjjelén mon-